

ΤΙ ΠΕΡΙΕΧΕΙ Ο ΠΡΩΤΟΣ ΤΟΜΟΣ

1904 - 1905

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΑ: 'Από τόν πόλεμον *Α. Χρυσάνθη*, σελ. 2.—'Επιθεώρησις τοῦ Δεκεμβρίου, σ. 18.—Πνεῦμα σπαθί, Χωρίς φακόν, *Ζ. Παπαντωνίου*, σ. 36, 102.

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ: 'Η ἄλωσις τοῦ Παλαμῆδου, σ. 2.—'Ο Λέων τῆς Χαριωνίας *Γ. Βυζαντινοῦ*, σ. 10-21.—Μαύρη σελίς, σ. 28.—Τό λάβαρον τῆς Ἐπαναστάσεως, 69.—Μία δρᾶς γυγάντων, σ. 70, 95, 111, 118.—'Η πρώτη Ἀρχαιολογική ἐσθρῆ ἐπί τῆς Ἀκροπόλεως, *Δημ. Δημερ*, σ. 90.—'Ο 'Ρέντηρ, σ. 159.—'Η λιτανεία τοῦ Ἁγ. Σπυρίδωνος, *Ν. Μ. σ.* 169.—'Η Γ' Σεπτεμβρίου, σ. 174.—10 Ὀκτωβρίου, σ. 182.—'Ηθογραφία. Τό τελευταῖον ἱστογράφον τῶν Φαρῶν, *Ἄνδρ. Ἀράπη* ἀνωματικῶς τοῦ Β. Ναυτικοῦ σ. 173.

ἈΡΘΡΑ ΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ: Σώσωμεν τήν Μακεδονίαν! σ. 3.—'Ο Ἑλληνικός Αὐτοκρ. Στόλος, *Κ. Σαράνη*, ἀξιωμα. Β. Ναυτικοῦ, σ. 76, 86, 103, 120, 141, 157, 166, 182.—Πόλεμος κατὰ τῆς φθίσσεως, σ. 151.—Οἱ ἐλώδεις ποταμοί, *Σ. Ζωγραφίδου* ἱατροῦ, σελ. 167.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ: Νέος δορυφόρος τοῦ Κρόνου, *Ἥλια Γούναρη* μηχανικοῦ, σ. 18.—'Η τιμὴ τοῦ ἀεριόφωτος, *Χ. Γαλιάνη*, σ. 19.—Πῶς ἐξυγιάνεται τὸ ὕδωρ, *Ἥλ. Γούναρη*, σ. 19.—'Η διαπῆ τῶν μαλλίων, *Α. Τραχίλη*, σ. 36.—Αἱ κηλίδες τοῦ ἡλίου, *Ἥλ. Γούναρη*, μηχανικοῦ, σ. 72.—'Ο Δικέφαλος ἀετός *Γ. Σκαλιέρη*, σ. 72.—Εἰκόνες Κων. Παλαιολόγου, *Σπ. Λάμπρου*, Πρυτάνεως τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, σ. 142.

ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ - ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ - ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ: Τὸ μηχανικὸν κλισιοσκόπιον τοῦ κ. *Π. Τσουνκαῖ*, σ. 186.—'Ο τάφος τοῦ Σταδίου, σ. 39.—Τὸ μυστηριώδες μέταλλον *Π. Ίωαννίδου*, ἀξιωμα. Ν., σ. 38.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ: Τὰ γενέθλια τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, σ. 20.—Ν. Θών, σ. 38.—Ι. Περμαζόγλου, σ. 55.—'Αλβέρτος Σορέλ, σ. 79.—Γ. Μακκίς, σ. 127.—Φραγκίσκος Ταμάνο, σ. 155.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ: 'Ο Στόλος μας, 8-23.—Τὸ νέον πεδινὸν πυροβολικόν, σ. 27.—'Η ὑπεραγὴ τοῦ Ἰαπωνικοῦ Ναυτικοῦ, σ. 56.—'Η ἐπιμαχηταία, *Ἰω. Θεοφιλοπούλου*, ἀξιωμα. τοῦ Οἰκονομικοῦ, σ. 171.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ: Μία σπανία περίπτωσις, *Σ. Καραβασιῆ*, σ. 60.—Αἱ ἠλεκτρικαὶ ἐγκαταστάσεις, *Χ. Γαλιάνη*, μηχανικοῦ, σ. 6-22-62.—'Ο ὑπερσφηρικός, *Ι. Κουτσιάλης*, ἀνωτέρου ἀεροδρομικοῦ ὑπαλλήλου, σ. 7.—Πῶς καλλιεργοῦνται τὰ σπαράγγια, *Π. Γεωργαντή*, γεωπόνου, σ. 53.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ: 'Η νέα τέχνη ἐν τῇ Ἀρχιτεκτονικῇ, *Μ. Λυκούδη*, μηχανικοῦ, σ. 102.

ΜΕΤΑΦΑΣΙΟΛΟΓΙΑ: Ἀπὸ τοὺς τόπους τοῦ χρυσοῦ, *Α. Βουρνάζου*, καθηγητοῦ ἐν τῇ σχολῇ τῶν Τεχνῶν, σ. 45.—Τί ἐλέπει καὶ τί μανθάνει κανεὶς ταξιδεύων, σ. 135.

ΠΕΡΙΓΡΑΦΑΙ: 'Ο πλοῦς τοῦ «Μιαούλη», σ. 12.—'Η σχολὴ τῶν δοκίμων σ. 41.—Παγκόσμιος ἐκθεσις τῆς Λιέγης σ. 65.—'Η Κηφισιά, σ. 128.—'Η κλιτικὴ Παπαζωάννου σ. 116.

ΑΠΟ ΤΟ ΕΝΔΑΙΟΝ ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ: 'Η ἄλις τῶν σπόγγων, *Σ. Ζωγραφίδου*, ἱατροῦ Β. Ν.—Τὰ παράλια τοῦ Ἰονίου, σ. 192.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ: «Quo Vadis?» *Ἐρρ. Σιέγκβεϊτς*, σ. 145, 177, 193.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ: 'Η ὀρνιθία *Guy de Maupassant*, σ. 47.—'Ας τὸν ἀκολουθήσωμεν, *Ἐρρ. Σιέγκβεϊτς*, σ. 115, 131, 147, 162.—'Ο Παληάτσος, *Μ. Λιβέλ*, σ. 13.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ: 'Ο φύλαξ τοῦ Κήπου, *Α. Καλογεροπούλου*, σ. 110.—Τὸ ἀηδόνι, *Εἰρήνης Ἀθηναίας*, σ. 192.—Χωρὶς παπᾶ, *Α. Β. σ.* 31.

ΘΕΑΤΡΑ: 'Ο Φάουστ εἰς τὸ Βασιλικόν.

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΑΠ' ΟΛΑ σ. 14, 31, 47, 67, 83, 99, 116, 132, 148, 163, 177, 195.

ΕΙΚΟΝΕΣ

Ο ΑΓΩΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ: Τὰ ἐρείπια τοῦ Κρουσόδου, σ. 5.—Τὰ πτώματα τῶν ἐν Γκιρτισόττ καέντων. 'Η ταφὴ τῶν πτωμάτων τῶν ἐκ Κοζάνης ἀγωγικῶν. Τὸ πτώμα τοῦ Πίτσουλα σ. 28, 29, 35.—Μιχ. Μωρατῆς, Σπ. Φραγκόπουλος, σ. 117.—'Απὸ τὸ μνημόσυνον τοῦ Παύλου Μελά, 5.

ΕΚ ΤΗΣ ΕΘΝ. ΙΣΤΟΡΙΑΣ: 'Ο Στάϊκος καὶ ὁ ἀδελφός του Ἀθανάσιος κἀνωθι τοῦ προμαχώνα τοῦ Ἀχλλέως, σ. 3.—Τὸ Παλαμῆδι, τὸ Μπουρτζι τοῦ Ναυπλίου, σ. 3.—Τὸ λάβαρον τῆς ἐπαναστάσεως, σ. 69.—'Ο Παπαν-

κολῆς πυρπολὸν τὴν τουρκικὴν ναυαρχίδα, σ. 71.—'Ο Ἄντ. Βρυτανόσ ἀνατινάσσων τὸ φρούριον τῶν Φαρῶν, σ. 73.—'Ο Κολοκοτρώνης σπεύδων μὲ τὴν φάλαγγά του πρὸς τὰ Δερβανάκια, σελ. 73.

ΜΕΛΩΝ ΒΑΣΙΛ. ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ: 'Η Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς, σελ. 20.—Αἱ τρεῖς πριγκίπισσάι μας: Σοφία, Ἐλένη καὶ Ἀλίκη, σ. 1.—'Ο πρίγκιψ Γεώργιος, σ. 8, 74.—'Η Βασίλ. Οἰκογένεια εἰς τοὺς στρατώνας, σ. 89.—'Η Βασιλικὴ Οἰκογένεια κατερχομένη τοῦ Παρθενῶνος, σ. 96.—'Ο Διάδοχος κηρύσσων τὴν ἐναρξὴν τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Συνεδρίου, σ. 96.—'Η Μεγάλη Δούκισσα Μαρία, σ. 108.—Εὐλαβὲς προσκύνημα, σ. 80.

ΞΕΝΩΝ ΗΓΕΜΟΝΩΝ: 'Η Βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Ἀλεξάνδρα, σ. 85.—'Ο Αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος, σ. 95-98.—'Ο Βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας, σ. 105.—Τὸ διαδοχικὸν ζεύγος τῆς Γερμανίας, σ. 121.—'Ο Διάδοχος τῆς Σερβίας, σ. 178.

ΠΟΛΙΤΕΥΟΜΕΝΩΝ ΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΙΑΙ: Κυριακ. Π. Μαυρομυχαλῆς, σ. 21, 170.—Θ. Π. Δηλιγιάννης, Κωνστ. Καραπάνος, Ἀλέξ. Σκουζῆς, Νικόλ. Γουναράκης, σ. 21.—Γ. Θεοτόκης, σ. 23.—Β. Βουδούρης, Ι. Κωνσταντινίδης, σ. 26.—Δ. Ράλλης, σ. 126.—Γ. Καραπέτσουλος, σ. 161.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ - ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ - ΠΟΙΗΤΩΝ: Ἐρρίκος Σιέγκβεϊτς, Στόκα, σελ. 63.—Παῦλος Ντόππς, σελ.—Σπυρ. Μαιτσούκας, σελ. 68.—Ὀυρανία Ζαβιτσιάνου, σ. 140.—Φραγκίσκος Ταμάνο, σ. 155.—'Ο Ρενάν ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, σ. 159.—'Ο Ἀποστόλου Σ. 178.—Εἰρήνη ἢ Ἀθηναία, σ. 192.—Σάρρα Μπερνάρ, σ. 31.—Χρηστίνα Ἰωαννίδου, σ. 83.—'Αγγελοσ Εὐαγγελίδης, σ. 48.

ΗΓΕΜΟΝΙΚΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ: 'Ο Βασιλεὺς Γεώργιος εἰς τὰς ἰπποδρομίας τοῦ Αἰξ-Λέ-Μπαίν. Τὸ ἐν Αἰξ-Λέ-Μπαίν μέγαρον τῶν ἀνθέων. 'Ο Βασιλεὺς εἰς τὸν περίπατον μετὰ τὰς ἰπποδρομίας, σ. 188.—'Ο Κάϊζερ εἰς τὴν Ἐλ-λίδα: 'Η δεξιότης τοῦ Κάϊζερ ἐν Κερκύρα, σ. 94.—Σωματοφύλακες τοῦ Βερολίνου, σ. 93.—'Η θαλαμηγός «Χοεντζόλερν». 'Ο Κάϊζερ εἰς τὴν πρῶμναν τοῦ «Χοεντζόλερν». 'Ο Κάϊζερ ἐν τῇ ἰδιαιτέρῃ γραφεῖᾳ του ἐπὶ τοῦ «Χοεντζόλερν», σ. 93. Πρὸ τοῦ ἐν Πέλεκω γαμήματος, σ. 94.—'Ο Βασιλεὺς Γεώργιος, σελ. 94, 104.—Ἐπιστροφὴ ἀπὸ τῶν Πέλεκων, σ. 94.—'Η ἐπίσκεψις τῆς Βασιλείας τῆς Ἀγγλίας Ἀλεξάνδρας: 'Η ἀποδέξιας τῆς Βασιλείας Ἀλεξάνδρας εἰς Πειραιᾶ.—'Η πρὸς τιμὴν τῆς Βασιλείας Ἀλεξάνδρας στήθεσις πρὸ τῆς πλατείας Ὀμονοίας ἱερός.—'Απὸ τὴν διακόσμωσιν τῆς πόλεως.—'Η βασιλικὴ ἀμαξα τοῦ ἠλεκτρικοῦ δι' τῆς ἀνήλθεν εἰς Ἀθήνας ἢ Βασίλισσα Ἀλεξάνδρα.—'Ο Πρίγκιψ καὶ ἡ Πριγκίπισσα τῆς Οὐαλλίας.—'Η Βασίλισσα Ἀλεξάνδρα ἐντὸς τῆς θαλαμηγῶς τῆς «Βικτωρίας Ἀλβέρτος».—'Η Βασίλισσα Ἀλεξάνδρα μετὰ τῶν πριγκίπισσῶν Βικτωρίας καὶ Μὲθ καὶ τοῦ πριγκίπου Καρόλου τῆς Δανίας.—'Ο κ. Μερκούρης προσφωνῶν τὴν Βασίλισσαν Ἀλεξάνδραν.—'Η Βασίλισσα Ἀλεξάνδρα κηρύσσουσα.—'Η Βασίλισσα Ἀλεξάνδρα μεταβαίνουσα μετὰ τοῦ Βασιλέως μας εἰς τὴν Ἀκρόπολιν.—'Η Βασίλισσα Ἀλεξάνδρα ἐπιστρέφουσα ἐκ τῆς ἐν τῇ Μητροπόλει δοξολογίας.—'Η Βασίλισσα Ἀλεξάνδρα καὶ οἱ Βασιλεῖς ἡμῶν ἐξερχόμενοι τῆς Μητροπόλεως.—Ἰω. Κολλινιάτης ἀρχιμωχων. τοῦ Δήμου.—Π. Δαμαλάς, δήμαρχος Πειραιῶς.—Π. Ροῦλὸς ἀρχιμωχ. τοῦ δήμου Πειραιῶς.—'Η ἀναχώρησις τῆς Βασιλείας Ἀλεξάνδρας.—'Ο δήμαρχος Ἀθηναίων Σπ. Μερκούρης.—'Η εἰς τὸ Στάδιον εἴσοδος τοῦ Βασιλέως μετὰ τῆς Βασιλείας Ἀλεξάνδρας, σ. 106-111.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΡΗΤΗΝ. Ἀναμνήσεις ἀπὸ τὴν Κρήτην: 'Ο Πρίγκιψ Γεώργιος ἀποδιδαχόμενος τὸ πρῶτον εἰς τὴν Κρήτην. Τὸ ἀνάκτορον τοῦ πριγκίπου ἐν Χαλέπῳ. 'Ο στρατὸς μας διὰ Κρήτην. Οἱ ναύαρχοι καταλαμβάνοντες τὴν Κρήτην. Κ. Μάνος. Ὀμιλος ἐπαναστατῶν Θερίσου. Τουρκοκρήτες πυροβολοῦντες κατὰ Χριστιανῶν, σελ. 74-75.—'Ομιλος ἐπαναστατῶν ἐν Θερίσῳ. Τὸ ἐν Θερίσῳ προσβεῖον τῆς ἐπαναστατικῆς συνελείσεως, σ. 161.

ΕΚ ΤΗΣ ΔΟΔΟΦΟΝΙΑΣ ΤΟΥ ΔΗΛΓΙΑΝΝΗ σ. 101.—Τὸ Α καὶ τὸ Ω. 'Ο Δηλιγιάννης εἰς ἡλικίαν 40 ἐτῶν. 'Η ἐπίθεσις κατὰ τοῦ Δηλιγιάννη. Ἐξῆθι τοῦ σταθμοῦ τῶν Α' εσθβειῶν. Εἰς τὸν σταθμὸν τῶν Α' εσθβειῶν. 'Η ἐκφορὰ τοῦ νεκροῦ ἐκ τῆς οἰκίας του. 'Η νεκρικὴ πομπὴ εἰσερχομένη εἰς τὴν Βουλῆν. Τὸ προσκύνημα τοῦ νεκροῦ εἰς τὴν Βουλῆν. Ἀποψις τοῦ νεκρικοῦ διακόσμου τῆς αἰθούσης τῆς Βουλῆς. 'Ο νεκρὸς ἐντὸς τῆς αἰθούσης τῆς Βουλῆς. Ἐξοδος τῆς κηδείας ἐκ τῆς Βουλῆς. 'Η κηδεία εἰς τὴν ἐδὸν Σταδίον. 'Η κηδεία εἰσερχομένη εἰς τὴν Μητροπόλιν. 'Η κηδεία κατερχομένη εἰς τοὺς στύλους τοῦ Ὀλυμπίου Διός. 'Ο τάφος τῆς Οἰκογενείας Δηλιγιάννη. 'Ο δολοφόνος Κωσταταγερακάρης. 'Η Οἰκογένεια τοῦ δολοφόνου, σ. 122-125-144.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ: 'Ο Λέων τῆς Χαριωνίας σελ. 10.—'Ο Λέων ὡς ἀνευρέθη. Αἱ ἐργασίαι τῆς ἀναστήλωσεως. 'Ο Λέων ὡς ἀνεστηλώθη, σ. 91.—'Ο

έν Φυλακίς νάος τοῦ Ἐπικοποῦντος Ἀπόλλωνος, σ. 11. — Ὁ τάφος τοῦ Σταθίου, σ. 40. — Οἱ ἀρχαίοι ἐν τῷ Παρθενῶνι, σ. 96. — Ἡ Ἀρχαία φωτογραφική, σ. 97. — Οἱ ἀρχαίοι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, σελ. 97. — Εἰκόνες Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου, σ. 142.

ΣΤΡΑΤΟΙ ΚΑΙ ΣΤΟΛΟΙ: Τὰ τορπιλοδέδια μας, σ. 8. — Τύπος διδύμων πυροβόλων, σ. 9. — Τύπος ἀντιτορπιλικῶν, σ. 9. — Ὁ «Ν. Μικυλλός», σ. 12. — Δουμικὸν πυροβόλον Ἐρχαρδὸν Ἰρλανδία, σ. 26. — Ὁ ἀπρόδρομος «Ἐλλάς», σ. 42. — Ἰαπωνικὰ πολυκίβητα σκάφη καὶ πυροβόλα Ἀριστοτολὸς σελ. 56, 59. — Ὁ ἀγγλικὸς στόλος εἰς τὸ Φάληρον, σ. 168. — Τὰ Ἰαπωνικὰ «Σαζανάρι», σ. 190. — Ἡ ἀπρυσμητικὴ «Κίχλη», σ. 190. Τὸ νῆον πεζῶν πυροβόλων, σ. 27.

ΕΜΠΟΡΙΟΝ-ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ-ΓΕΩΡΓΙΑ-ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ. Ἡ ἡλεκτρικὴ Ἑταιρεία: Τὸ ἐν Φαλήρῳ κεντρικὸν ἐργοστάσιον. — Ἡ μεγάλη αἶθουσα πᾶν μηχανῶν, σ. 6. — Σταθμὸς Ὄψεως, σ. 22. — Ἀπὸ τοὺς τόπους τοῦ χρυσοῦ: Οἱ μεγάλοι μεταλλεῖς, σ. 45. — Οἱ μικροὶ μεταλλεῖς, σ. 46. — Πῶς καλλιεργεῖται τὰ σπαραγγία, σ. 53. — Ὁ ἡλεκτροκίνητος θύμψων-Χούστων. Λιθὸν μετ' ἵφθιμου. Σύστημα λήψως ῥεώματος ἐκ θαλάσσης, σ. 62. — Ὁ παλιὸς Σ. Α. Π. Ὁ ἡλεκτρικὸς Σ. Α. Π., σ. 22. — Τὰ μεταλλεῖα Λαρδίνης: Ὁ σταθμὸς τῆς φορτίσεως. Τὰ καυλιμένα ἐπίπεδα. Λατομεῖα ὑπερκεντρικῶν ἀλλήλων. Ἡ ὑπόγειος στοὰ. Τὸ λατομεῖον. Ἡ ἀποθήκη τοῦ μεταλλεῖματος. Ἡ μεγάλη προβλήτης τῆς φορτίσεως, σ. 135-139. — Συσκευὴ ἀεστολήνης, σ. 49.

ΤΟΠΟΘΕΣΙΑΙ: Ἡ Καστορία καὶ ἡ λίμνη τῆς, σ. 4. — Μία θύσις, σ. 42. — Ἡ Κρήνησι: Δύσις ἧλιου. Τὸ Κεφαλάρι. Ἡ πηγὴ τοῦ Κεφαλαρίου. Τὸ πάρκον τῆς Κηφισιάς. Ὁ ἱστορικὸς πλάτανος. Ἡ ἐντὸς τοῦ κήπου ὑπαίθριος τραπέζια τοῦ ξενοδοχείου τῆς Μ. Βρετανίας. Θέα ἀπὸ τοῦ ξενοδοχείου. Ἡ αἶθουσα τῶν ὑποδοχῶν τοῦ ξενοδοχείου. Τὸ ἐστιατόριον, σ. 128-129. Ὁ Ταβύγιος καὶ ἡ μονὴ Παναγίας Γαυραιοῦ, σ. 151. — Μία τοποθεσία τοῦ Ταβύγιου, σ. 158. — Τὸ ἀκρωτήριο Δουκῆτον τῆς Κεφαλληνίας, σ. 190. — Ἡ Παλιοκαστορία τῆς Κερκύρας, σ. 191.

ΙΑΡΥΜΑΤΑ-ΕΡΓΑ: Ὁ ἀπειροθρῆικός. — Πῶς καθορίζεται ἡ γραμμὴ. Πῶς προφιλᾷται ἀπὸ τῆς χύνας. Φράγματα ἀπὸ χύνας, σ. 9. — Ἡ Βασιλεὺς σχολὴ τῶν δοκίμων, σ. 41. — Τὰ μέγαρα τῶν καλῶν τεχνῶν ἐν Αἰγίῳ. Τὰ μέγαρα τῶν ἐπαρχῶν. Πανάρονα τῆς ἐκθεσεως Αἰγίῳ, σ. 65-66. — Τὸ προξενεῖον Σαμφουίντης, σ. 84. — Ἡ κλασικὴ Παλαιόντιον. Ἡ ἐπὶ τῆς ἔδου Πατρῶν πρόσδος τῆς κλινικῆς. Τὸ γραφεῖον τοῦ Διευθυντοῦ. Αἶθουσα τῶν ἀσπλητῶν ἐγχειρῶσεων, σ. 113-115. — Τὸ ἐν Danos Dorf ἀσπλητῶν. Τὸ φθισιατρίον Alland, σ. 152. — Σχολὴ δυτῶν ἐν Κρονστάνδη, σ. 158.

ΕΡΩΤΑΙ ΚΑΙ ΤΕΛΕΤΑΙ: Ὁ οἶκος μας εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν. Ἡ ἐν τῇ Μητροπόλει Ἀλεξανδρείας δοξολογία. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Μοίρας, οἱ Κυβερνήται καὶ τὸ ἐπιτελεῖον. Ἡμερὶς παρὰ τῇ κ. καὶ τῇ Κε Συναδινῶν. — Ἡμερὶς πρὸς τιμὴν τῶν πληρωμάτων ἐν τῇ ἐπαύλει τοῦ κ. Ἀντωνιάδου, σ. 24-26. — Ἡ τελετὴ τῆς Δέξ τῶν ἑσπερῶν. Ἡ Βασιλικὴ συνοδεία ἐπιστρέφουσα εἰς τὰ ἀνακτόρα. — Ἡ παράταξις εἰς τὸ Σύνταγμα, σ. 37. — Ἡ αἶθουσα τοῦ

χοροῦ ἐν τοῖς ἀνακτορίοις, σ. 39. — Ἡ μεγάλη σκηνὴ τοῦ ἀνακτορικοῦ χοροῦ, σ. 43. — Ἡ αἶθουσα τοῦ Παρκσοῦ, σ. 43. — Ἡ τελετὴ τοῦ ἀγαπῶν τῶν ὑδάτων ἐν Ἀθήναις. — Ἡ κατάδοσις τοῦ Σταυροῦ ἐν Παιραιῶν, σ. 44. — Ἡ Κε Μαρτίου, σ. 81. — Ἡ Ἀνάστασις εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, σ. 88. Τὸ ἅγιον Κοιδοκλίον. Ἡ τελετὴ τοῦ κηλήρος. Τὸ ἔθος τῶν Ἑλλῶν, σ. 99. — Τὸ Πάσχα εἰς τοὺς στρατιώτας, σ. 89. — Τὰ Παναθήναια, σ. 90. — Οἱ σχολικαὶ ἀγῶνες εἰς τὸ Στάδιον, σ. 110. — Ἡ κερκὶς τῶν δημοσιογράφων ἐν τῷ Σταδίῳ, σ. 111. — Ἡ πομπὴ τῶν γάμων τοῦ διαδόχου τῆς Γερμανίας, σ. 121. — Ἡ λιτανεὶα τοῦ ἁγ. Γερασίμου, Αἰθῆς πρὸς τὸ ἅγιον λειψάνον. Τὸ σπύλιον τοῦ ἁγ. Γερασίμου, σ. 154. — Αἱ εἰσοὶ τῆς Ἐπιφανείας. Ἡ λιτανεὶα τοῦ ἁγ. Σπυριδωνοῦ ἐν Κερκίρ, Ἐν Ζακύνθῳ, σ. 169. — Μία ναυτικὴ τελετὴ, σ. 161.

ΕΝΑΛΙΟΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ: Σπογγαλιεὺς πλοῖα. Σπογγαλιεῖς. Αὐτὸς μετ' ἀκρωτηρίου του. Κατάδοσις θύτου, σ. 166-167. Σπογγαλιεὺς πλοῖα παρὰ τὴν Κρήτην, σ. 168. — Τὸ κορραλλιοκίνητον πλοῖον τοῦ Πάπα, σ. 168.

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΖΩΗ. Τὰ μέλη τοῦ χρηματιστηρίου Ἀθηνῶν εἰς Σουλδακίαν, σ. 112. — Ἡ ἀπερροία τῶν ταχυδρομικῶν: Ἡ ἐρήμωσις τοῦ ταχυδρομίου. Οἱ ἀπερροί εἰς τὸ Γαλάτσι, σ. 121. — Ἐκδρομὴ τῆς Ποδηλατικῆς Ἑταιρείας, σ. 126. Ἐκδρομὴ εἰς τὴν Δεκλίαν, σ. 189.

ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ. Ἡ Ἰσχυρὴ εἰς τὸ Στάδιον, σ. 14. — Ν. Ζάννος-Μπριστοφελῆς, σ. 30. — Μαρία Κοτοπούλη-Μαργαρίτα, σ. 30. — Ἡ παράστασις τῆς «Ἀντιγόνης» εἰς τὸ Στάδιον, σ. 97. — Μιχαὴλ Τυπαλδῶς, σ. 140. — Ἡ πλαστὴ καὶ τὸ ἀμφιθέατρον τοῦ Ἀρνιώτη. Τὸ τελεμαρτυρὶ τοῦ Ἀρνιώτη, Ὁ Λεο, σ. 163. — Ἡ θηριοδαμάτρια Σούβυ Οὐβίσον, σ. 179. — Ἡ «Κατοχή». Ὁ Ὅθων δαικνῶν εἰς τὴν Ἀμαλίαν τοὺς στέλους τῶν Δυνάμεων, σ. 179. Χρηστὴν Κουκοῦλα, σ. 179.

ΔΙΑΦΟΡΟΙ. Ὁ Θεὸς ἐρέρας, σ. 17. — Ν. Ὄων, σ. 38. — Ι. Περαισιόπουλος, σ. 55. — Ἀδέρτης Σορέλ, σ. 79. — Ε. Μπενάνης, σ. 100. — Γ. Μακκάς, σ. 127. — Ἀγγ. Βλάχος, σ. 140. — Κ. Σάββας, Κ. Λούρος, σ. 143. — Τ. Ἀργυρόπουλος, σ. 146. — Σ. Κορμετάτος, σ. 154. — Κ. Φέσσας, σ. 161. Κ. Μητροπόουλος, σ. 165. Αἰκατερίνη Ρούφου Κανακάρη, σ. 175. — Ἀν. Χρηστογιάννης, σ. 181. — Γ. Σωτηριάδης, Κ. Φύλων, σ. 192. — Ἀναστ. Μάλτος, σ. 195. — Ι. Γ. Θεοτόκης καὶ Μαρία Α. Καμπά, σ. 195. — Θ. Παπαϊωάννου, σ. 115. — Ι. Καλλιπρόουλης, Ἀνθ. Μικυλλός, σ. 12. — Ὁ κῆρυξ Δέ Μπαρμινῶν Ἰ. Ἀρε, σ. 15. — Ἡ κληρονομία τοῦ λαοῦ τῶν Ἑθνικῶν στόλου. Ἡ πλήρωσις τῆς κληρονομίας, σ. 40. — Οἱ πρῶτοι μαθηταὶ τῆς σχολῆς τῶν Δοκίμων, σ. 42. — Κάθοδος εἰς τὴν πόλιν, σ. 52. — Ἡ τελευταία κηλὶς τοῦ ἧλιου, σ. 52. — Παδικὸς ἀπρυσικός ἐγκέφαλος, σ. 61. — Ὁ δικέφαλος ἀστὸς, σ. 72. — Μαρία Γρ. Εὐσταθιάδου, σ. 84. — Θεσσαλονικεὶς ποδοσφαιρικαί, σ. 129. Βουλγάρικα χωρικά, σ. 133. — Μόδας, σ. 15, 16, 33.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟΝ: Ὁμὰς ἐμογενῶν. Αἰλιλάφ, σ. 180. — Ἡ σύγκρουσις τοῦ Καρρ-ἐλ-Ζαχίτ, σ. 196. — Κηδεῖα Σ. Μπουφίδου, σ. 196.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ: Ἡ ἐπάνοδος εἰς τὴν μετὰ τὴν θάλασσαν, σ. 164. ΕΙΚΟΝΕΣ ΜΕΛΕΤῶΝ ΚΑΙ ΑΡΘΡῶΝ: Ὁ σταυρὸς ἐν Κρήτῃ, σ. 33.

ΕΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ: Ἡ κόρη πέθανε, L. Leroy, σ. 124. — Ὁ ρήτωρ, Αντ. Τοῦχορ, σ. 144. — Ὁ ἐκδικητὴς, Αντ. Τοῦχορ, σ. 158. — Ἡ κηλὴ, Τοῦχορ, σ. 175. Ὁ Λομὸς Μ. Γιοκά, σ. 190.

ΕΛΛΗΝ. ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ: Ὁ μικρὸς Χριστὸς, Α. Καλογεροπούλου, σ. 18. — Τὰ δύο ἀστέρια, Εἰρήνης Ἀθηναίας, σ. 18.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΑΙ ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΙΑ: Ἡ πρώτη τῆς Δοξιάσης, σ. 44. — Ὁ πρῶτος φωτογρ. διαγωνισμὸς μας, σ. 47, 61. — Τὸ Πέκλιμα, σ. 54. — Τὰ ὄληρματα, Ν. Λόσκαρη, σ. 74. — Ἡ ἀρχαία σκηνὴ πρὸς τὴν νῆαν, I. Νικολάου, σ. 107. — Ἐρρι Πίπην, σ. 109, 127. — Ἡ Δοῦκισσα τῶν Ἀθηνῶν, σ. 132. — Ἐπισκόπος τῆς ἱστορίας τῆς ἀρχαίας μουσικῆς Α. Μάλτου, σ. 141. — Νέον ἔργον, σ. 142. — Σύλλογοι ἠθοποιῶν κατὰ τὴν ἀρχαιοτάτην, Νικόλ. Λόσκαρη, σ. 182. — Τὸ Β. Θεάτρον, σ. 172.

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΑΠ' ΟΥΔΕ: Σελ. 14, 30, 48, 62, 121, 136, 152, 185. ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ: Ἴω. Παπαδιαμαντόπουλος, σ. 6. — Ὁ Πατριάρχης Ἰωακείμ, σ. 19. — Ὁ Πατριάρχης Δαμιανὸς, σ. 34. — Στ. Στρέϊτ, σ. 37. — Ὁ Πατριάρχης Φώτιος, σ. 51. — Γ. Ἀδέρης, σ. 67. — Ἀν. Χρηστογιάννης, σ. 192.

ΠΟΙΗΣΙΣ: Στὸ Στάδιον, Γ. Στρατῆρη, σ. 66. — Γ. Σουρῆ, σ. 73. — Κἀθε στιγμῇ, Εἰρήνης Ἀθηναίας, σ. 144. — Ἐλε... Εἰρήνης Ἀθηναίας, σ. 156. ΣΑΤΥΡΑ: Οἱ Πανελλήνιοι ἀγῶνες, σ. 78. ΜΕΓΑΛΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ: Ἡ ἀναγεννημένη Ρωσία, σ. 8. ΣΚΕΤΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ: Σελ. 50, 120, 148, 175. ΠΕΡΙΓΡΑΦΑΙ: Ὁ Ζεὺς. Κῆπος, σ. 194.

ΕΙΚΟΝΕΣ

Η ΔΟΞΑ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ: Ὁ Αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος ὁ Παλαιολόγος, σελ. 105. ΟΙ ΗΡῶΕΣ ΜΑΣ: Μαρίας Λυμπερόπουλος, 30. — Γαῖωρ. Βολάνης, σ. 53. — Ὁ Ἀγγελοῦ Βασιλεὺς, σ. 136. — Ὁ καπετὰν Βαγγέλης Νικολοῦθης, σ. 115. — Ὁ μητροπολίτης Κορυθαί Φώτιος, σ. 171. — Ὁ καπετὰν Γαρέφης, σ. 186.

βλ. ἄλλοι βιβλ. ἐν τῷ 25

Ο ΑΓΩΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ: Τὰ ἐρεθία τῆς Ἀδριανοπούλεως, σ. 12. — Φρουραὶ τῶν ἐκδικητῶν τῆς Μακεδονίας, σ. 53. — Ὁ Ρώσος ἀρχιανδρῆτης Ἀνατόλιος, σ. 137. — Ἡ Φιλίππουπολις. Οἱ μαθηταὶ τῆς Δοξιάσης. Ἀπὸ τὴν Βέρνον. Ἀνελληλικὴ προπαγάνδα. Ἄλλος γενναῖος λαός. Καὶ ἡ ἐπίσημος Βουλγάρια. Ἀπὸ τὴν Φιλίππουπολιν. Ἡ Στανίμχος. Αἱ σκηναὶ τῆς Φιλίππουπόλεως, σ. 146, 147. — Ρωμῆνος ρήτορ, σ. 152. — Ἀγγιχάλας πρόσφυγες εἰς Καβάλλον, σ. 185. — Ἡ κηδεῖα τοῦ Γ. Παπαδημητρίου καὶ τῆς συζύγου του ἐν Ἀρμάζ, σ. 201.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ: Χριστοῦγεννα, 17. ΜΕΛΩΝ Β. ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ: Ἡ Α. Β. Γ. ἡ πριγκίπισσα Ἀλίκη, σ. 123. Ὁ πριγκίψ Νικόλαος, σ. 194. — Οἱ πριγκίπισπες τοῦ διαδόχου καίτοι, σ. 195. ΣΕΝΩΝ ΗΓΕΜΟΝΟΙ: Ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Βασιλίσσα τῆς Δανίας Χριστιανὸς καὶ Λουίζα, σ. 33. — Οἱκογενειακὴ συνάντησις ἐν Κοπεγχάγη, σ. 140. — Ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Βασιλεὺς τῆς Δανίας Χριστιανὸς, σ. 41. — Ἀπὸ τὴν κηδεῖαν τοῦ Βασιλεὺς Χριστιανὸς, σ. 57. — Οἱ Βασιλεῖς τῆς Ἀγγλίας, σ. 90. — Οἱ Βασιλεῖς τῆς Ἰσπανίας, σ. 107.

ΜΕΓΑΛΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ: Ἡ κατὰ τῆς Μιτωλήνης ὑπὸ τῶν ξένων στόλων, σ. 7. — Ἀπὸ τὴν ρωσικὴν ἐπαναστάσιν, σ. 8, 9, 10, 11. — Ἡ τελευταία ἐκνήρις τοῦ Βεζουβίου, σ. 115, 116. — Τὸ μνημόσυνον τοῦ Αὐτοκράτορος, σελ. 121.

ΕΠΙΦΑΝΩΝ-ΠΟΛΙΤΕΥΟΜΕΝΩΝ-ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ κλπ. I. Παπαδιαμαντόπουλος, σ. 5. — Γρ. Μαρσαλίης, Δημ. Καλλιῆς, σ. 13. — Ὁ Μητροπολίτης Παλαγονίας Ἰωακείμ, Δημητρίου Τσενόκογλου, σ. 14. — Ν. Ἰγγλέσης, σ. 15. — Ὁ Πατριάρχης Ἰωακείμ, σ. 19. — Διων. Λοδέρης, σελ. 21. — Ἀναστ. Διδιάρτος, σ. 12. — Τιμ. Ἀρμελάς, σ. 25. — Ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Δαμιανὸς, σ. 34. — Στρεϊτ, σ. 37. — Δημ. Δήμιερ, σ. 44. — Ν. Συναδίνης, σ. 44. — Ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Φώτιος, σ. 51. — Pierre Lotti, σ. 52. — Καρθεσοδορὸς Παύλος, σελ. 62. — Πολύδοτος Δημητροκόπουλος, σελ. 62. Δόνη Ἀρκατωμένη, σ. 62. — Αἰκατερίνη Τρεχάκη, σ. 63. — Φλώρα Κοπανίτου, σ. 64. — Γ. Ἀδέρης, σ. 67. — Ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν Θεόκλητος, σ. 70. — Γ. Πάππ, σ. 73. — Βλ. Γαβριηλίδης, σ. 73. — Γρ. Εὐσταθιάδης, σ. 73. — Δ. Καλλιμαῖος, σ. 73. — Γ. Σουρῆς, σ. 73. — Π. Κανελίδης, σ. 73. — Γ. Κριτής, σ. 75. — Δ. Τσιμπούκης, σ. 73. — Ε. Μπενάνης, σ. 77. — Εἰρήνη Καλογερη, Ἡρα Γιαννοπούλου, σ. 78. — Δημ. Παυλίδης, σ. 84. — Ἀλ. Α. Παυλίδης, σ. 85.

— Ε. Ζάχος, σ. 87. — Ὁ δὴμαρχος Ἀθηναίων, σ. 126. — Ὁ Γεν. Γραμματεὺς τοῦ Δήμου Ἀθηναίων, σ. 126. — Τρύφων Μουσατοπούλος, 152. — Κ. Τριαντάφυλλος ἐν Ραμπαγᾶς, σ. 160. — Φ. Φιλίππου, σ. 162. — Γ. Καλημέρης, σ. 186. Ν. Βότσης, σ. 186. — Ἀναστ. Χρηστογιάννης, σ. 193. — Πτο Τσούτη, σ. 200. — Μλτ. Βρατσάνος, σ. 202. — Σοφ. Τριανταφυλλίδης, σ. 202. Ο ΕΞΩ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ: Ἡ μηχανὴ τοῦ Kafr-el-Zayat, σ. 77. — Ὁμογενεῖς τοῦ Σουδάν, σ. 77. — Τὰ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ Καίρῳ καπνοπολιεῖτα Τόκου, 119, 120. — Ν. Τόκκος, σελ. 120. — Ἡ κατάθεσις τοῦ θεμελίου λίθου τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κτιζομένης Σαλβαγείου Σχολῆς, σ. 122. — Ἑλλήνες εἰς Ἀδυσσεῖον, σ. 137. — Τὸ προξενικὸν σῶμα τῆς Ἀμμοῦ, σ. 138. — Γ. Ἀφαντοῦλης, σελ. 173. — Ἀντ. Ἐμμ. Μπενάνης, σ. 187. — Ν. Τσιγαῆς, σ. 194. — Κ. Ἀγγελόπουλος, Κῶ Ἀγγελόπουλος, σ. 199. — Παρ. Κωνσταντόπουλος, σ. 202.

ΗΓΕΜΟΝΙΚΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ: Ἡ Βασιλίσσα Ἀλεξάνδρα καὶ ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος εἰς Οὐδίνσορ. Ἡ εἰς τὸν Βασιλέα μας δωρηθεῖσα πυξὶς ἐν Λονδίνῳ. Ἀετὶς τοῦ Βασιλέως μας εἰς Πάβινγκτον. Πρὸ τῆς κωννητικῆς ἐκδρομῆς εἰς Οὐδίνσορ, σ. 3. — Οἱ Βασιλεῖς τῆς Ἀγγλίας εἰς Κέρκυραν, σ. 90. — Οἱ Βασιλεῖς τῆς Ἀγγλίας εἰς Ἀθήνας, σ. 92. ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΡΗΤΗΝ: Α. Μιχελιδάνης, Α. Ζαμης, Χ. Παλογεώργης, Ν. Μπουφίδης, I. Σφακιανάκης. Ἡ Οικονομικὴ ἐπιτροπὴ, σ. 140. — Ἡ λογοκρίσια ἐν Κρήτῃ, σ. 154. — Ὁ Πριγκίψ ἀποδιδάσκων εἰς Χανιά, Μ. Κούντουρος, Ἡ Α. Β. Γ. ὁ πριγκίψ Γεώργιος, τῶς Ἀριστοῦτης. Ὁ Μόναχο. Τὸ

ἀνακτορον τοῦ Πριγκίπυ, Ἐλ. Βασιλέως. Ὁ πρῶτος χωρισμὸς τοῦ νέου Ἀριστοῦ. Ἄλ. Ζαμης, ὁ νέος Ἀριστοῦτης. Ἡ ὑποδοχὴ τοῦ Ὁ Φατσιωτή. Ὁ Πριγκίψ εἰς τὴν Συνέλευσιν. Ἡ ὑποδοχὴ τοῦ ἐν Ἀθήναις. Οἱ ἐν Χανίσις πρόξενοι καὶ οἱ ξένοι ἀξιωματικοί, σ. 178, 179.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ: Ὁ ὀβελιόσκος τοῦ Δούγλας, 23. — Ἡ ἀγορὰ τῶν Ἀθηνῶν, σ. 66. — Ἡ Ὀλυμπία, σ. 68. — Τὸ φρούρον τοῦ Ἀγ. Ἀγγέλου, σ. 114. Ἀρχαῖον ἀνάκτορον. Τὰ διαφόρα ἀνάκτορα, σ. 153. — Χρῆσταφα, Γεράκι, Μοστράς, Ἀγ. Θεόδωρος, σ. 188, 189.

ΣΤΡΑΤΟΙ ΚΑΙ ΣΤΟΛΟΙ: Τὸ ἑλληγ. ἀντιτορπιλικὸν «Νίκη», σ. 112. — Τὰ στρατιωτικὰ γονάκια, σ. 113. — Τὸ πυροβόλον Λυκούδη, σ. 129. — Οἱ λέβητες τῶν ἀντιτορπιλικῶν μας. Ἡ μηχανὴ τῆς «Δόξης», σ. 142. Ἡ «Δόξα» ἐπὶ τῆς ἐσχάρας τῆς. Ἡ «Δόξα» παρὰ τὰς δεξιάμας, σ. 143. — Τὸ ἀντιτορπιλικὸν «Θέλλα», σ. 169.

ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ: Ἡ μεγάλη ἐπιτροπὴ, σ. 69. — Τὰ ἀναμνηστικὰ γραμματόσημα, σ. 80. — Τὰ μέταλλον, σ. 88. — Εἰκόνας ἀπὸ τοὺς ἀγῶνας, σ. 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100, 101, 102, 103, 104.

ΕΜΠΟΡΙΟΝ-ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ-ΓΕΩΡΓΙΑ-ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ: Τὸ χρυσοχέστιον Θεοφάνη, σ. 16, 85. — Αἱ μηχαναὶ Σίγγερ, σ. 81. — Τὸ σοκολατοποιεῖον Παυλίδου, σ. 84. — Τὸ ξενοδοχεῖον «Tourist's», σ. 86.

ΤΟΠΟΘΕΣΙΑΙ: Ἡ κοίτη τοῦ Ἰλισσοῦ, σ. 74. — Αἱ παλαιαὶ Ἀθήναι, σ. 74. — Τὸ μεγάλο τεχνεῖον, σ. 74. — Τὸ Γαριμσταδ, σ. 127.

ΙΑΡΥΜΑΤΑ-ΕΡΓΑ: Τὸ Μαρσάσιον ἀδακκαλεῖον, σ. 13. — Ἡ μεγάλη γέφυρα τῆς Αἰαίας, σ. 15. — Ἡ Λαϊκὴ Τράπεζα, σ. 21 καὶ 22. — Τὰ νῆον μέγαρα τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, σ. 42. — Τὸ Στάδιον, σ. 66. — Ἡ Ἑθνικὴ Τράπεζα, σ. 81, 82, 83. — Τὰ λουτρά Αἰθῆφου, σ. 87, 88. — Ἡ Διεθνὴς ἐκθεσις τοῦ Μιλάνου, σ. 176, 177. — Ὁ ἡλεκτροκίνητος καὶ ἡ ἱατρικὴ, σ. 180, 181. — Ὁ μέγας πηλῶν τοῦ Ζ. Κήπου, Δεξαμενὴ ὕδατος, πάρκον ἐλάων, σ. 194, 195. — Τὰ γραφεῖα τῆς «Ἀνατολῆς», σ. 200.

ΕΡΩΤΑΙ ΚΑΙ ΤΕΛΕΤΑΙ: Ὁ Ματσοῦκος εἰς τὰ θωρηκτά, σ. 130. ΑΘΑΗΤΙΣΜΟΣ: Ὁ θρίαμβος τοῦ Διαγόρα, σ. 65. — Ἡ ἑλληνικὴ δισκοβολία, σ. 71. — Ἀπὸ τοὺς παλαιούς ἀγῶνας, σ. 72. — Οἱ πρωταθληταὶ τοῦ «Ἑθνικοῦ» Ἡ ἐμάς του. Παὶδιὰ τῆς σφαίρας παρ' ἀρχαίους, σ. 128.

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΖΩΗ: Ὑπουργικὴ κρίσις, σ. 24. — Ἡ ἐπιδημία τῆς εὐλογίας, σ. 45.

Ο ΦΩΤ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ, σ. 47, 61. ΘΕΑΤΡΟΝ-ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΙΑ: Οἱ πρόσφυγες, Θ. Φίλλη, σ. 1. — Ἀπὸ τὸ Βασιλικὸν θέατρον, σ. 25. — Αἱ συνέπειαι μιᾶς ἀποκρητικῆς πρέλλας, σ. 49. — Ὁ Μόζαρτ, σ. 54. — Καθαρισμένο φράκον, Α. Γαλιάνη, σ. 76. — Ἐρρ. Πίπην, σ. 109, 110. — Ὁ Ναπολέων κωρικός τῆς Ἱδρυσεύ, Φρ. Ἀμοιτέως, σ. 121. — Ν. Λόσκαρη, σ. 122. — Ὁ Πίπην εἰς τὰ γραφεῖον του, σ. 127. — Μητσοῦ Μυράτ, Κοβέλη, Σ. Σάββας, Π. Ἀέων, Στέλλα Παλάτη, Τ. Ασημέντιου, Α. Χρυσομάλλης. «Ἡ ἀποχώρησις» σ. 131. — Ὁ Ρέμπραντ, σ. 126. — Πῶς διαβάζονται τὰ ἔργα, σ. 136. — Ἀλ. Γκρεκ, σ. 138. — Κλ. Γαγκαλῆς, σ. 132. — Ἀπὸ τὴν «Ἐξέσις τοῦ Ὀθωνος», σ. 170. — Ἀπὸ τὸ γαῖμα τῶν ἠθοποιῶν, σελ. 182.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΜΕΛΕΤῶΝ ΚΑΙ ΑΡΘΡῶΝ: Ἑλλ. Αὐτοκρ. Στόλος, σ. 2, 20, 78, 92, 111, 125, 145, 157, 174. — Ἄνευ συρμάτων τηλεγράφος, σ. 4, 26, 39. — Τὸ ἀθηναϊκὸν θρανίον, σ. 6. — Αἱ γενεοφόροι γυναῖκες, σ. 149. — Ὁ νέος ὄπλισμος τοῦ στρατοῦ, σ. 163. — Οἱ ἀρχαῖοι κορδέλες, σ. 165. ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ: Χεμνομιατικὴ πομπὴ, Στ. Εσοπούλου, σ. 32. — Ἡ ἀρχὴ τῆς ἐσχάτης, σ. 168. — Οἱ Βούλγαροι ἀντάρται τῆς Μακεδονίας καὶ οἱ Ἕλληνας ἐκδικηταὶ κατὰ τὰς ἀγγλικὰς ἐφημερίδας, σ. 201.

ΜΕΓΑΛΑ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΑ: Θ. Παπαϊωάννου-Μαρία Ν. Ὄων, σ. 61. — Ὄων Παναγίας-Φανὴ Β. Κραμμυδῆ, σ. 185. ΕΚΤΟΣ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ἡ πριγκίπισσα Σοφία, ἑλσεβέτιος εἰκόνη, τεῦχος 140ν. — Ὁ Ἑθνικὸς ἕμνος, μουσικὴ, τεῦχος 170ν.

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΑ: Τὸ κομμάσι ἐν τῇ Βουλῇ, Α. Δήμερ, σελ. 27. — Τὸ κουνελάκι καὶ ἡ πένη, Α. Δήμερ, σ. 43. — Ἐντυπώσεσι ἀπὸ ἑνα μῆνα, σ. 50, 106, 124, 140, 156, 172. — Νεκρὰ καλλονῆ, Μαρίας Σ. Κρησιώτου, σ. 106.

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ: Ὁ ὀβελιόσκος τοῦ Δούγλας, κηδεῖα Φωαῖα, σελ. 23. —

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

Α' ΕΤΟΣ — ΑΡΙΘ. 1

Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ✕ Ν. ΠΙΛΑΒΙΟΣ, ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1904

Η Α. Β. ΥΨΗΛΟΤΗΣ
Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΑΛΙΚΗ

Η Α. Β. ΥΨΗΛΟΤΗΣ
Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΣΟΦΙΑ

Η Α. Β. ΥΨΗΛΟΤΗΣ
Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΕΛΕΝΗ

ΔΙ ΤΡΕΙΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑΙ ΜΑΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

ΙΑΠΩΝΕΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΗΓΟΙ

Μία από τας μεγαλειέτας αποκαλύψεως, τας οποίας έκαμεν εις τόν πεπολιτισμένον κόσμον ο αιματηρός πόλεμος τής ανατολικής Ευρώπης, ουτε εντύπων εν εκαιε, ουτε εξήθη δσον επρεπε εν 'Ελλάδι. Και δεδομένου ότι μία σελις περιοδικου σκοπούντος να παρακολουθη πάντα τα μεγάλα σύγχρονα γεγονότα, αλλά μία μόνον, ανήκεν εις τόν Ρωσοϊαπωνικόν πόλεμον το θέμα υπάρχει καταλλήλoτατον.

Η μεγάλη αποκάλυψις, τίν όποιαν έκαμεν ο πόλεμος, εινε ή του νέου υπερόχου τύπου στρατιώτου και στρατιωτικου άρχηγου, τόν όποιον εν 'Ιαπωνία μιά παρουσιάζει.

Από όλας τας περιγραφάς τών μαχών, από όλας τας φάσεις του πολέμου; μίαν και τήν αυτην υπεροχήν του 'Ιαπωνικού στρατου έχει να παρατηρήση τις. Ένας στρατου, τόν όποιον διακρίνει φρόνιδις και πρόνοια και τόλμη συγχρόνως εις τήν διοίκησιν, γενναϊότης, ήρωϊσμός και επιμονή εις τήν εκτέλεισιν.

Ο 'Ιάπων στρατηγός έχει μόρφωσιν και πείραν, ήτις κυριολεκτικώς καταπλήσσει. Παρατηρητικός εκ χαρακτήρος, δευδερκής, επιμελής, υπομονητικός, γνωρίζει να επωφελεται τών πάντων και να διδάσκειται Πρό πάντων δε επιφυλακτικός. Μέχρι τής ήμέρας, καθ' ήν εκρηχθη ο πόλεμος, δέν έχαιρε φήμης τινος εν Ευρώπη.

Ο σημερινός στρατηγός Φουκουσίμα, ως ακόλουθος τής εν Βερολίνω πρεσβείας, έθεωρετό αγαθότατος άνθρωπος, δια τόν όποιον επλήγαταν χαμένα τα λεπτά τής 'Ιαπωνίας ως ειπε Γερμανός τις πρίγκιψ. Ο πόλεμος τόν ανέδειξε μεγαλοψύχων και μεγαλειερον ίσως διοργανωτήν πολεμικής ενεργείας τών νεωτέρων χρόνων.

Ο στρατηγός Μαρούκα, δια τόν όποιον οι Γάλλοι επιτελείς εγέλασαν όταν μίαν ήμέραν εξήτησε να ιδη το πέλας του υποδήματος ενός Γάλλου πεζου και ήμέτρησε με προσοχήν τα καρφία, τα όποια συνεκράτουν το τακουίν, άνδειχθη μέγας εις τήν διοργάνωσιν τής επιμελετέας του 'Ιαπωνικού πεζικου.

Τα τρία τέταρτα τέλος τών 'Ιαπωνων αξιωματικων γνωρίζουν τελείως, πλην τής Ρωσικής γλώσσης, ήτις εινε λίαν διαδεδομένη, τρεις η τέσσαρας άλλας Ευρωπαϊκάς γλώσσας.

Υπό τοιούτους άρχηγούς στρατιώτης όποιος εινε ο 'Ιάπων δύναται να μεγαλυργηθη. Μοιρολάτρης και φανατικός εις τας θρησκευτικας πεποιθήσεις του θεωρεί τόν θάνατον εν τψ πολέμψ ως το υπέρτατον αγαθόν. Η ύπακοή προς τόν ανώτερον του μετέχει και θρησκευτικής λατρείας. Διότι ο ανώτερος αντιπροσωπεύει τόν Μικάδον και ο Μικάδος εινε ο αντιπρόσωπος τής Θεότητας επί τής γης.

Επιμονος τόν χαρακτήρα και άντοχής χάλυδος κινείται προχωρεί και μάχεται ως μηχανή και πίπτει κατά τήν εφοδον, πίπτει πάντοτε προς τα εμπρός, με τήν δύναμιν τής όρμής τίν όποιαν έχει. Η ιδιότης του ως μηχανής εις χείρας ενός άρχηγου τόν κάμνει και σκληρόν πολλάκις. Η αυτη όμως τόν καθιστά ήρωα πάντοτε.

Σημειώσατε και τοϋτο.

Ο 'Ιάπων προσερχόμενος εις τας τάξεις του στρατου όπως υπηρετήσιν τήν τεταγμένην θητείαν άπαρνεϊται τήν γενετήριαν του, τίν οικογενείαν και τούς φίλους.

Κατά το διόστημα τής υπηρεσίας του δέν επαναβάλλει τοις ιδικοις του και ή άλληλογραφία εινε άγνωστος σχεδόν δι' αυτον.

—Εινε πολεμιστής! λέγουν χαρακτηριστικώτατα οι οικείοι του περι αυτου και ως τοιούτον δέν τόν ύπολογίζουιν πλέον μεταξϋ τών μελών τής οικογενείας τών. Η επιστροφή του δε όταν απολυθη εινε τόσον μέγα γεγονός δσον δι' ήμάς ή επάνοδος ενός στρατιώτου από τόν πόλεμον.

Και δια να έχετε μίαν σύγκρισιν :

Απ' άρχής του πολέμου τα εκ ταχυδρομικων έσοδα τής Ρωσίας έτετραπλασιασθήσαν χάρις εις τήν άλληλογραφίαν τών εν τψ πολέμψ με τούς οικείους τών. Η 'Ιαπωνία τοις δύο πρώτους μήνας μόνον έδωκεισεν έλαχίστην αύξισιν, κατόπιν δε στασιμότητα μόλις παρασσομένην από ανεπαισθήτους αύξίσεις.

Χάρις εις τοις στρατηγούς και τοις στρατιώτας τούτους ή 'Ιαπωνία θήμερον εισέρχεται υπερέφανος εις τήν χορείαν

τών μεγάλων Κρατών, τών όποιων ή θέλησις ύπολογίζεται εις τας τύχας τής 'Υψηλίου.

Και απέχει μέν πολύ βεβαίως το φάσμα του κινδύνου, τόν όποιον μερις του Ευρωπαϊκου τύπου έπισείει κατά τών 'Εθνών τής Δύσεως. Επλήθην όμως ή στιγμή, καθ' ήν όπως εις τούς άρχαιοτάτους εκείνους χρόνους, ή Δύσις θα στρέψη το βλέμμα προς τήν Ανατολήν δια να ζητήση εκείθεν διδάγματα και μαθήματα πείρας.

Τοϋτο δι' 'Εθνος ως ή 'Ιαπωνία εινε μέγα τι, καθόσον σπανίως κατά τοις νεωτέροις χρόνους, καθ' οϋς ο πολιτισμός επιφέρει μοιραίως τήν ενότητα, έθνος τι έφάνη τοσοϋτον υπερέχον εις κλάδον τινά τών άλλων ώστε να διδη μαθήματα.

ΣΑΜΠΡΟΑ

Η ΑΛΩΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΛΑΜΗΔΙΟΥ

Επανεγγύρισαν οι Ναυπηιεις τήν 30 Νοεμβρίου, ως επέτειον τής αλώσεως του Παλαμηδίου και επρόβαλε πάλιν το τρομερόν φρούριον στολισμένον και ή φρουρά παρετάχθη και ύμνήθη εν πάση μεγαλοπρεπεία ο 'Αγιος 'Ανδρέας. Ογδοήκοντα και δύο έτη διέρρευσαν από τής νυκτός εκείνης, ήτις έδωκεν εις τήν αιματωκυλισμένην πατριδα μας τήν αυγήν τής ελευθερίας.

29 Νοεμβρίου 1822. Μεγάλη νύξ! Επολιωρεϊτο στενώτατα το Ναύπλιον. Οι πολιορκούμενοι είχαν περιέλθι: εις απόγνωσην. Ο 'Αλξς, ο μουχαβούζης του Ναυπλίου, ειδε ματαιούμενην πύσιν προσπαθειάν του προς λύσιν τής πολιορκίας, και μάτην ανέμενεν επικουρίας. Εσκέθη τότε να εγκαταλείψη τήν πόλιν και να κλεισθή εις το φρούριον μέχρις οτου του στείλη ο Δράμακλης από τήν Κόρινθον επικουρίας.

Δεινή άλληως ή θέσις του. Αντι τροφής πεσεία και σάρκας νεκρών εν αποσυνθέσει. Από τήν θάλασσαν δέν ήδύνατο να τοις επισιτισουν. Το Μπουρτζι, υπό τόν γάλλον φιλέλληνα συνταγματάρχη Γκιουρντέν, εξηρνευετο ποταμούς πυρός και θανάτου.

Και επισήθην ή νύξ τής 29 Νοεμβρίου. Εβρεγε. Ο Σταϊκόπουλος, ο άρχηγός τής πολιορκίας, ήγγύνη: εν τψ εν 'Αρειά στρατοπέδψ του, οτε αϊφνης προσέρχεται ο Μοσχονησιώτης οδηγών δύο 'Αλθανούς, οϋς ειχε συλλάβη: προσποισυμένους οτι συλλέγουν γόρτα.

Ο Σταϊκός έμαθε παρ' αυτών τήν άδυναμίαν τής φρουράς του Παλαμηδίου και απέφασκε να το καταλάβη τήν αυτην νύκτα. Ο Μοσχονησιώτης προσερέθη να άνέλθη πρώτος επί τών τειχών. Αν οι έξω ήκουον πυροβολισμών θα έσήμαιεν οτι: τόν έρόνευσαν οι Τούρκοι. Αν ήκουον κραυγής, οτι τόν συνέλαβον. Και τότε επρεπε να φρονέουσιν τοις συλληφθέντας 'Αλθανούς ως δολίους.

Η βροχή ήτο όρμητική. Επάνω το Παλαμηδι: ήτο κατασκότεινον. Ο Σταϊκός παρέλαβε τόν αδελφόν του 'Αθανάσιον, τόν Νικόλαον Μοσχονησιώτην και 350 επιλέκτους, εξεκίνησεν εκ του στρατοπέδου του και εσταμάτησεν εις μικράν απόστασιν από το φρούριον. Προσεφώνησε τότε τοις άνδρας του, δια να τοις ένθαρρύνη, έκαμε τόν σταυρόν του και άφοϋ έταξεν ως ύπισθοφυλακήν τόν αδελφόν του 'Αθανάσιον με 240 άνδρας, έσπευσε προς τόν προμαχώνα 'Αχιλλέως, τήν Γιουρούς-Τάμπια. Επάνω βαθεία σιγή. Μία σκάλα προσήχθη, έστρεψθη επί τών τειχών και ο Δημήτριος Μοσχονησιώτης επήδησεν ελαφρά επάνω με το σημεϊον του σταυρου. Εις το ζνω άκρον έστάθη. Γύρω σκοτάδι. Εις το μέσον ένα ασθενής φώς, μέσα εις το φυλακείον ακριβώς. Ανασπχ το ζιφος του, πηδξ μέσα από το στηθαϊον του προμαχώνος και ρθάνει εις το φυλακείον. Μεσα ένας Τούρκος έτραγε φραγκόσυκα. Ωθεί τήν πόρτα και ο Τούρκος επί τής θές του ρίπτεται γονυπετής. Ο Μοσχονησιώτης τόν δίνει, του φράζει: το στόμα και ειδοποιεί τόν Σταϊκον, ο όποιος εισηθηξ επίσης μετά του αδελφου του 'Αθανασίου.

Μετ' όλίγον εισέρχονται και οι άλλοι και ανοίγουν τήν σιδεράν πύλην του προμαχώνος, δι' ης εισήλθον και οι λοιποι άνδρες του Σταϊκου. Κατά τόν αυτον τρόπον ο Σταϊκός καταέλαβε και τοις άλλους προμαχώνας, ενψ οι σκοποί και οι άλλοι

έφρευον προτροπάδην και εν ίαχαίς τρέμου δια τής βορειοδυτικής καθόδου προς τήν πόλιν, εν θορύβψ και πανθαμιμονίψ, οι δε εν Ναυπλίψ πολιορκούμενοι, γυναικόπαιδα και πολεμιστάι, εξήλθον εις τας όδους τήν αυγήν έσφυρόμενοι και εντρομοι: έβλεπον τα πυροβόλα του φρουριου εστραμμένα κατ' αυτών.

Σροδρόν πυρ ήρχισεν ο Σταϊκός από τών προμαχώνων κατ' τής πόλεως και μετά τρεις ήμέρας ο 'Αρχιστρατηγός υπέγραφε τήν μετα τών πολιορκουμένων συνθήκην, ενψ ο παστς του Ναυπλίου ενεγειρίζεν αυτω τα κλειδιά τής πόλεως δι' απεσταλμένου, και ήρχιζεν ήδη ή εκκένωση εις αυτης υπό τών Τούρκων, επιβιβαζομένων επί ελληνικών πλοιαριων, αυτην κλήθησαν εξ 'Υδρας και Σπετσών επί τούτω.

❖

Απόρθητον ήτο το Παλαμηδι. Πότε ακριβώς εκτίσθη δέν εξακριβούται. Χάνεται ή χρονολογία αυτη μέσα εις τοις αιώνας. Ητο φύσει όχυρά ή Ναυπλία και δικαίως έθεωρετο ως το κλειδι τής Πελοποννήσου. Αί πλεισταί επιχειρήσεις τών επιδρομέων κατ' αυτης έστρέφοντο. Αλλά και οι κατά καιρους κατέχοντες ώχύρωνον αυτην διαρκώς. Φέρονται οι Ένετοί ως πρώτοι επιχειρησαντες τήν κτίσιν του Παλαμηδίου το 1687. Αλλά και οι Τούρκοι επόργασθησαν. Ητο δε πράγματι απόρθητον και ήρήμενι επτά όχυρωτάτους προμαχώνας. τόν του Αχιλλέως, του 'Επικαινωάνδα, του Λεωνίδα, του Φωκίανως, του Θεμιστοκλειδους, του Μιλτιάδου και του Φρουαρχου, μεθ' ών συνεδρα και το Μπουρτζι, το γραφικώτατον επιθαλάσσιον φρούριον, και ο προμαχών «Πέντε 'Αδελφια».

Ο ΣΤΑΪΚΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΘΕΑΦΟΣ ΤΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
[Κάτωθι του προμαχώνος του 'Αχιλλέως άνομιμένου το σύνθημα.]

Ενας νεαρώτατος μαχητής ο πορθητής του. Παίδι είκοσιένος έτους ο Σταϊκός. Χιλιάρχος όμως, δηλαδή συνταγματάρχης. Η φιλοπατρία του και ή άνδρεία του τόν έκαμαν συνταγματάρχη και κατόπιν ενδοξον στρατηγόν. Καυχάται δια τήν γεννήσιν του ή Ζάτουνα τής Γόρτυνος, όπου και ο πύργος του σοζεται. Ο πατήρ του ώνομάζετο Παναγής Σταϊκός και ή μήτηρ του Ζαχαρούλα. Εγεννήθη το 1801, άφοϋ δε έμαθε τα πρώτα γραμμακτα εις τήν πατριδα του, μετέβη το 1818 εις 'Υδραν, όπου ήρχισε να έμπορευεται και μετ' όλίγον κατέλαβε θέσιν επιφανή, μνησίας και εις τα τής 'Εταιρίας. Όταν αϊφνης εκρήγνυται ή 'Ιερά 'Επανάστασις. Ο Σταϊκός εκποίει οτι ήδύνατο, όπλιζε μαχητάς και τρέγει να μετάσχη του 'Αγώνος. Λέγουν μάλιστα οτι μη έχων τα

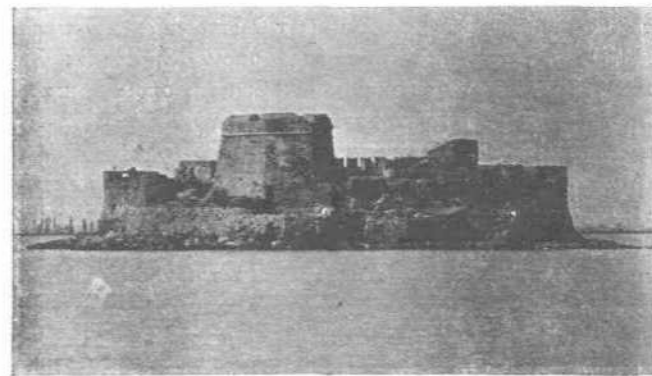
ΤΟ ΠΑΛΑΜΗΔΙ

μέσα δι' όλην τήν μικροστρατιάν του, ώπλισε πολλούς με σουβλιες και ξύλα, τα όποια αντικαθίστα με όπλα καθόσον ενίκα σκυλλέων τόν έχθρόν.

Θεοσεβής δε. Μόλις εισήλθεν εις το απόρθητον φρούριον, ήρνεύησεν όλας τας κρύπτας του ζητών γωνίαν να προσευχθη και πάλιν και να ευχαριστήση τόν Θεόν, εύρε δε κατακεχωμένον υπό άχρηστα όπλα και σκεύη τόν ναϊσκον του 'Αγίου 'Ανδρέου. Και εξημέρωσεν ή έορτή του Πρωτοκλήτου. Αποστόλου και ή ήμέρα εφώτισεν αυτον και τοις πολεμιστάς του γονυπετείς και εν βαθυτάτην κατανύξει ευχαριστούντας τόν Θεόν.

Τήν επομένην, ήτοι τήν 1 Οκτωβρίου 1822, προήχθη υπό τής προσωρινής Διοικήσεως τής 'Ελλάδος εις στρατηγόν. Ενωμεύθη κατόπιν 'Αργίαν κώρην, εκ τών πρώτων τότε οικογενειών και απέκτησε μίαν θυγατέρα, τήν Ζαχαρούλαν Σταϊκοπούλαν, ήτις νυμφευθεϊσα διετήρησε κατ' επιθυμίαν του πατρος τής τόν όνομά τής, οϋτω δε οι δύο υιοί της Δημήτριος και Στέφανος-Σταϊκος ώνομάσθησαν Σταϊκόπουλοι. Απέθανε τή 21 Φεβρουαρίου 1835.

Η παραδοσις τόν παρυσιαζει ώραϊον και ευσταλή νεανίαν. Και τόσον ώραϊον, ώστε — κατά τήν παραδοσιν πάντοτε — 'Οθωμανις πριγκίπισσα εκ τών πολιορκουμένων παρατηρούσα τοις πολιορκητάς δια τηλεσκοπιου, έθαύμασε τήν καλλονήν του και το παράστημά του και τήν νύκτα τής παραμονής του 'Αγιου 'Ανδρέου, εξελθούσα τών τειχών, έσπευσεν εις το στρατοπέδον του Σταϊκου και του παρεδθη σκιάβα, οδηγήσασα αυτον πως να κυριεύση το Παλαμηδι.

Φωτ. Ν. Παλαβίου.

ΤΟ ΜΠΟΥΡΤΖΙ

[Το γραφικώτατον επιθαλάσιον φρούριον του Ναυπλίου.]

ΣΩΣΩΜΕΝ ΤΗΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΝ!

«Ο Έλληνισμός της Μακεδονίας ανεθάρρυνε. βλέπει δε αυτόν μάλλον δρώντα τώρα και η Ευρώπη, και δεν πιστεύω βέβαια να έχουν και τώρα την γνώμη εν Ευρώπη, ότι η Έλλάς δεν ποθεί βελτιώσιν της εκεί καταστάσεως, καθώς έλεγαν πριν οι παριστάνοντες ότι η άμυνα των Έλλήνων της Μακεδονίας κατά των βουλγαρικών επιδρομών εσήμαινε αντίστασιν αὐτῶν και της Έλλάδος εν γενει κατά πάσης βελτιώσεως της διοικήσεως! Αλλά το θάρρος των Έλλήνων της Μακεδονίας θα είνε τόσο μεγαλειότερον, όσον έπαρκεστέρα θα φαίνεται η Έλλάς εις προσπάσιαν των δικαιομάτων της. Τι δε έννοα έπαρκεστέ-

κράτος του τρόμου διατελούτες. «As ανεγνωσθή η κατωτέρω έπιστολή, εκθέτουσα την οικτρὰν κατάστασιν εις ην διατελούν, δια να αποδειχθή πόσον έχει δίκαιον ο κ. Πρωθυπουργός.

*Αγαπημένε μου,

Θυμῶνουν τὰ μάτια μου από δάκρυα και φοβούμαι πῶς δέν θα μωρέσω ν' αποτελειώσω τὸ γράμμα μου αὐτὸ, πὸς με τόσο βιασύνη μου ζήτησε.

Γράφεις και με συλλυπέσαι για τὴ φτωγὴ τὴ μάνα μου πὸς τόσο σκληρακτικὰ και τόσο άδικα μὰς άφηκε χρόνους χωρὶς νὰ λογαριάσῃς πῶς, γράφοντας στὸν καταραμένο αὐτὸ τὸν τόπο, τὸ γράμμα σου κινδύνευε νὰ γυρίσῃ πίσω χωρὶς παραλαβὴ. Γιατί στὸν τόπο μας δέν είνε μονάχα πὸς πεθαίνει κανεὶς από ὦρα σὲ ὦρα. Μὰ και τὰφο δέν ξέρεαι ἂν θά βρῆς ἀπ' τὰ χέρια των σκύλλων. Έχω και τὸ θάνατο τοῦ ἀδελφοῦ μου νὰ σοῦ αναγγείλω. Τὸν σκότωσαν προχθὲς μία ὦρα ἔξω από τὸ χωριὸ τὴν ὦρα, πὸς πήγαινε στὸ ἔργο μας χωράφι. Ἀπὸ κειρὸ πολὺ ὅλοι οἱ δικοὶ μας τοῦ ἔλεγον νὰ φυλάγεται. Εἶχε λάβει μιὰ ἐπιταγὴ των κομιτατζήδων και παληκάρη λιγάκι τοὺς ἀπάντησε με τὸν μηνυτὴ τους πῶς ξέρουν για πὸς μονάχα σκοπὸ είνε κατάλληλα τὰ χωριά τους. Ἀπὸ τότε φυλάχτηκε δυὸ τρεῖς βδομάδες κλεισμένος στὸ χωριὸ. Δέν λογαρίαζε όμως πῶς θὰ τὸν παραφυλάγαν ἀκόμη και προχθὲς θέλησε νὰ βγῆ ὡς τὸ χωράφι. Εἴκοσι ἕξη σφαίρες ἐμέτρησαν στὸ κορμί του οἱ ἀγωγιάτες, πὸς τὸν ἔφεραν στὸ χωριὸ.

Ἄν δέν ἀκούω αὐτὰ για νὰ σοῦ δώσω μιὰ ιδέα της ζωῆς—ὅπως μου γράφεις, ἀντί νὰ γράφῃς τοῦ θανάτου—στὴ Μακεδονία, νὰ ποιὰ είνε ἡ ζωὴ μας στὸν ἀδικημένο τόπο.

Κλεισμένοι στὰ σπήτιά μας με της πόρτες διπλαμπαρωμένες περιμένουμε πτωχοὶ και πλούσιοι τὸ μήνυμα τοῦ Βουλγαράου. Ἀρχὴ καμμία δέν ὑπάρχει. Ὁ Τούρκος ροβᾷται περισσότερο ἀπὸ μὰς και οἱ μπέηδες ἀρχίζουν νὰ πληρώνουν μεγάλο τὸ μερικὸ τους εἰς της συμμορίες. Τσιφλίκια ὀλόκληρα μένουν ἀκαλλιεργητα, διότι ἀπαγορεύεται ἐπὶ ποινὴ θανάτου εἰς κάθε χωρικὸν νὰ ἐργασθῆ εἰς αὐτὰ και καθημερινὰ ἐπιδρομαὶ των ληστῶν ἐτρόμαξαν και αὐτοὺς τοὺς νοικοκυραίους.

Ἀπὸ τότε, πὸς ἡ Πύλη ἐξέδωκε τὸν γνωστὸν ἰραδέ, δια τοῦ ὁποίου δέν ανεγνωρίζει τὰς προσελεύσεις εἰς σχίσμα, οἱ Βούλγαροι ἄφησαν τὴν πάλῃ τους μέθοδον, ν' ἀναγκάζουν δηλαδὴ τοὺς προυχόντας νὰ μαζεύουν ὑπογραφὰς Ἑλλήνων προσερχομένων εἰς τὸ σχίσμα και ἤρχισαν νὰ ἐργάζονται με τὰ σχολεῖα και με της Ἑκκλησίας.

Ἔνα μήνυμα στὸ δάσκαλο νὰ μὴ ξαναπᾶν στὸ σχολεῖο του ἐπὶ ποινὴ θανάτου και ἂν ὁ δάσκαλος ροβήθῃ, ἀμέσως Βουλγαρος δάσκαλος εἰς τὸ σχολεῖο. Ἄλλοιως σκότωμα.

Έχουν ἔπειτα τοὺς γονεῖς. Ὅποιος στείλει τὸ παιδί του στὸ Ἑλληνικὸ σχολεῖο θὰ σκοτωθῆ. Οἱ περισσότεροὶ δέν ὑπακούουν και ἡ τύχη τους εἰνε γνωστὴ. Ὑπάρχουν όμως και μερικοὶ, οἱ ὁποῖοι ροβούνται. Ἀρχὴ καμμία δέν ὑπάρχει, προστασία καμμία πουμενά, ὅπλα δια τὴν ατομικὴν ἄμυνα κανένα και ἐπὶ

Η ΚΑΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ Η ΛΙΜΝΗ ΤΗΣ

Ἡ πρωτεύουσα της ὁμονύμου επαρχίας όπου τὸ κέντρον των ενεργειῶν των λησταρικῶν συμμοριῶν.

ραν; Ὅσοι νομίζουν, ότι η στρατιωτικὴ ἡμῶν παρασκευὴ προῦποθετεῖ μόνον τὴν ἐνδεχομένην εἰς τὸ μέλλον ἀνάγκην πολέμου ἐξ οἰωνόποτε περιπλοκῶν, πλανῶνται. Ὅταν λέγωμεν ότι δέν νὰ παρασκευασθῶμεν δια τὴν ἄμυναν της χώρας, τὸ ἐπ' ἐμοὶ ἔγω και ἄλλην ἄμυναν ὑπ' ὄψιν: Τὴν ἄμυναν τοῦ παρόντος. Τὴν ἄμυναν ἣτις συντελεῖται ταῦτοχρόνως με τὰς στρατιωτικὰς ἡμῶν παρασκευὰς. Καὶ ἐξηγουῦμαι. Ὅσον ἐπαρκεστέρα φαίνεται ἡ Έλλάς στρατιωτικῶς, τόσο περισσότερο ἐνθαρρύνεται ὁ Έλληνισμὸς της Μακεδονίας εἰς τὴν ἄμυνάν του. Βλέπουν και αὐτοὶ τί ἔχουν νὰ ἐλπίζουν ἀπὸ τὴν Έλλάδα. και ἡ δύναμις της Έλλάδος συντελεῖ πολὺ εἰς τὸ νὰ τοὺς ἐνισχύη εἰς τὸ ἔθνικόν των φρόνημα και εἰς τὰς ἱστορικὰς των παραδόσεις. Τὴν στιγμήν λοιπὸν κατά τὴν ὁποίαν ἡ Έλλάς ἤθελεν ἐγκαταλείψῃ τὴν στρατιωτικὴν πολιτικὴν, τὴν ὁποίαν ἡ παρούσα Κυβέρνησις ὑπεστήριξε, τὴν στιγμὴν ἐκείνην θὰ συνεκλονεῖτο ἡ μεγάλη δύναμις τοῦ Έλληνισμοῦ εν Μακεδονίᾳ.

«Δια τοῦτο δέν νομίζω ότι δυνάμεθα νὰ εἰσελθῶμεν εἰς ἄλλην πολιτικὴν ἣτις θὰ ἔλεγον: ἄς ἐνισχύσωμεν πρῶτον τὰ οικονομικά μας, και κατοπιν βλεπομεν! Ὅταν εἴπωμεν τοῦτο, σκλητεύομεν σπουδαίως τὸ ἔδαφος τοῦ Έλληνισμοῦ της Μακεδονίας, διότι ἀφαίρουμεν ἀπ' αὐτοῦ τὴν πεποιθῆσιν ἐπὶ τὴν στρατιωτικὴν ἐπαρκειαν της Έλλάδος».

[Ἐκ τοῦ «Ἀστερος»]

Γ. ΘΕΟΤΟΚΗΣ

Και ἔχουν ἀνάγκην ἐνισχύσεως οἱ Ἕλληνες της Μακεδονίας. Έχουν ἀνάγκην ἐνθαρρύνσεως οἱ ἀτυχεῖς πληθυσμοὶ, οἱ ὑπὸ τὸ

Φωτ. Ν. Πιλάβιου. ΑΠΟ ΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΤΟΥ ΜΕΛΛΕ [Τὸ πλήθος συνωθαύμενον εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος.]

πλέον οἱ περίφημοι ξένοι ἀξιωματικοὶ και ἰδίως οἱ Ῥώσοι, οἱ ὁποῖοι φανερὰ πλέον ὑποστηρίζουν τοὺς κομιτατζήδες.

Εἰς τὰ μέρη όπου οἱ κάτοικοι καταρῶθσαν νὰ σχηματίσουν μερικὰ σώματα ὀπλισμένα πρὸς προστασίαν των ἡ κατάστασις ἐβεβαιώθη πολὺ. Πρέπει νὰ ἔγῃς ὑπ' ὄψιν σου, ότι δέν ὑπάρχει οὔτε πέτρα, οὔτε γάτα, πὸς νὰ μὴν είνε Ἑλληνικὴ εἰς ὄλην τὴν Μακεδονίαν και ότι ὁ τρόμος κρατεῖ κρυμμένους ἀληθινούς πατριώτας και γνησίους Έλληνας, δια νὰ ἐννοήσῃς με πόσην ἀνακούφισιν ἀναπνέουν αἱ περιφέρειαι, όπου ὑπάρχουν ἔστω και δέκα ἑνοπλιοὶ δια νὰ προστατεύσουν τοὺς εἰρηνικοὺς χωρικοὺς.

Τὸ φοβερόν είνε ότι οἱ λησταὶ ἐργάζονται και τότε δολίως και κρυφὰ εἰς τρόπον ὅστε δέν ἔχει κανεὶς τρόπον νὰ ὑπερασπισθῆ τὸν ἑαυτὸν του, ἀλλὰ πῖπτει εἰς μιὰν γωνίαν τοῦ δρόμου ὑπὸ τὰς σφαίρας αἱ ὁποῖαι ἔρχονται ἀπὸ τὰς χαράδρας ἡ ἀπὸ τοὺς θάμνους.

Και ἐνεργοῦν τοιουτοτρόπως διότι γνωρίζουν, ότι εἰς πάλιν φανεράν ὅσον και ἂν είνε ἄοπλοι οἱ Μακεδόνες, ἡ Ἑλληνικὴ φυγὴ των είνε τόσο ἡρωικὴ ὡστε παρ' ὄλην τὴν ὀργάνωσιν και τὸν ὀπλισμὸν των δέν θὰ εἰδρίσκαν γωνίαν, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ κρυφθοῦν. Καὶ βλέπει κανεὶς τοῦτο ἀπὸ τὴν λύσαν με τὴν ὁποίαν διπλασιάζουν τὰς κακουρίας των εἰς τὰ ἀπροσάτευτα μέρη ἀναγκαζόμενοι ν' ἀποσύρωνται ἀπὸ τὰ προστατευόμενα χωρία

Δέν ἔγω τί ἄλλο νὰ σοῦ γράψω. Ἡ μάλλον ὑπάρχουν τόσο πολλὰ ὡστε στή λύπη μου ἐπάνω τὰ συγγνωθεῖ εἰς ἕνα. Ἐσκότωσαν τὴ μάνα μου, τὸν ἀδελφὸ μου. Κι' ἐγὼ περιμένω ἀπὸ μὲρα σὲ μὲρα τὸ θάνατο χωρὶς νὰ ὑπάρῃ κανένα καταφύγιον για νὰ σωθῶ. Πρέπει ἡ ν' ἀρῆσω τὸν τόπο μου και νὰ φύγω για πάντα γυμνὸς μακριὰ ἡ νὰ γίνω και ἐγὼ ὑπηρέτης τοῦ κομιτατζοῦ και πράκτορα του.

Και πρέπει νὰ ξέρῃς πόσο βαυυτέρα ῥιζώνει ἡ ἀγάπη της πατριδος σὲ κάθε ἀπόπειρα πὸς

γίνεται για νὰ τὴν ξεριζώσουν, για νὰ ἐννοήσῃς τὴν θέσι μου, ἡ ὁποία είνε ἡ θέσις ὅλων μας ἐδῶ πτωχῶν και πλουσιῶν.

Για μὰς σωτηρία πλέον δέν ὑπάρχει. Γιατί και στήν τρομερὴ πάλῃ πὸς ἂν ἀρχίσῃ ὅταν και στὸ χωριὸ τὸ δικὸ μας σχηματισθῆ προστατευτικὸν σώμα, ἐμεῖς οἱ ἄοπλοι θὰ εἴμεθα τὰ θύματα.

Ἔνα μονάχα πρέπει ὅλοι μαζί ἐλεύθεροι και δούλοι νὰ ἔγωμε μοναδικὸ μας σκοπὸ. Νὰ γλυτώσωμε τὰ παιδιά μας, γέννημα και θρέμμα Ἑλληνικὸ, ἔγῃ ἀπὸ τὸν θάνατο, εἰνε τὸ μικρότερον κακὸ πὸς τὰ ἀπειλεῖ σήμεραν, ἀλλ' ἀπὸ τὸν βαθμιατὸν ἐβουλγαρισμὸν.

Ὁ Θεὸς όμως, ὅστις πάντοτε ἐπροστάτευσε τὸ Ἑλληνικὸν γένος, και λίγη στεργὴ των ἐλευθέρων πρὸς τοὺς δούλους ἀρκούν δια νὰ σώσουν ἄγνην τὴν Μακεδονίαν μας, τὴν Ἑλληνικωτάτην Μακεδονίαν.

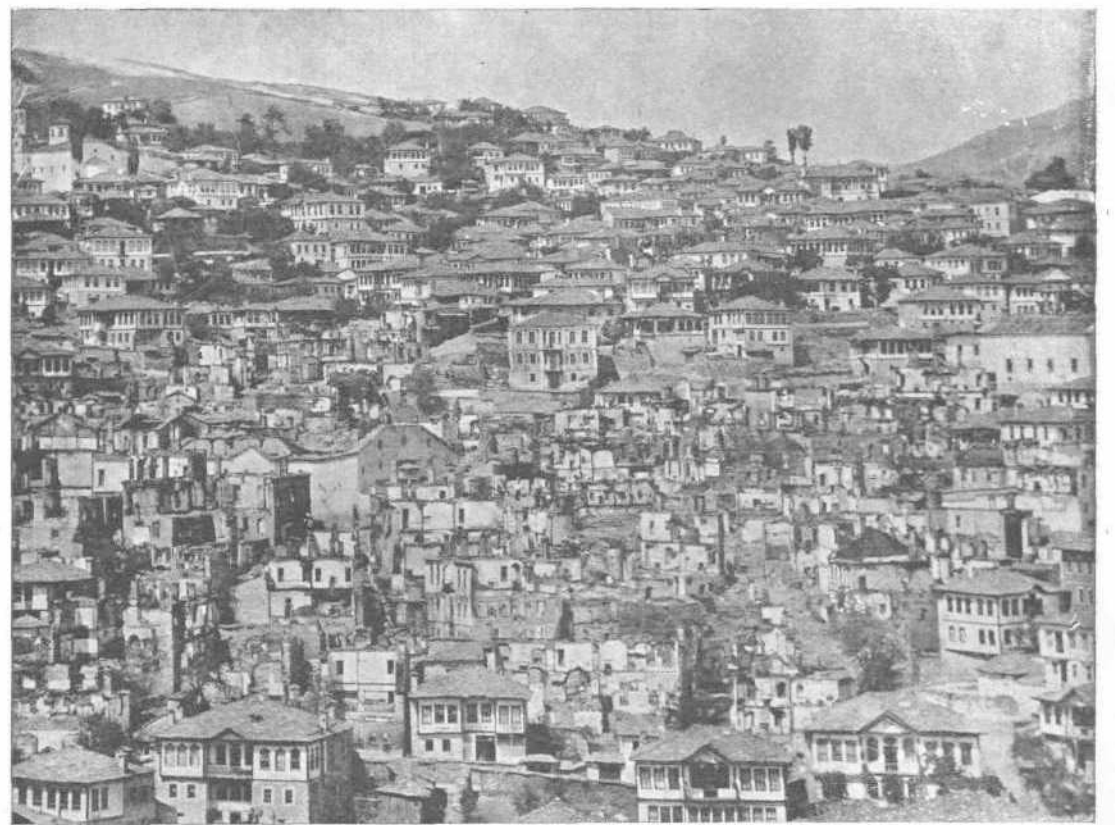
Τοὺς ἀδελφικοὺς μου ἀσπασμοὺς
Α. Χ.

☩

«Της Ἐλευθερίας ἡ δάφνη
θέλει αἶμα για ν' ἀνάσῃ».
Α. ΝΙΚΟΛΑΡΕ

Εἰνε ἴσως τὸ κατάλληλότερον ἐπίγραμμα δια τὸν ἐν Στατιστὴ πεισόντα ἦρωα. Μετέβῃ εἰς Μακεδονίαν νὰ ἀποκαθάρῃ με τὸ αἷμα του τὰ ὑπὸ των δολοφόνων της Σόφρας μασιτζόμενα Ἑλληνικὰ χωρία. Ἡ Έλλάς ἐθρήνησε τὸν θάνατον τοῦ εὐγενοῦς τέκνου της και ὁ λαὸς των Ἀθηῶν σύσσωμος ἐξεδήλωσε τὸ βαθὺ πένθος του κατά τὴν ἐπιμνημόσυνον τελετήν, ἣν ἐπιτελοῦν εὐλαβὲς καθήκον ὁ Σύνδεσμος Συντακτῶν Ἑλληνικῶν Ἐφημεριδῶν διωργάνωσε τὴν 22 Ὀκτωβρίου ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ ναῶ.

Ἄλλὰ μήπως φθάνει ἕνας ἦρωας; Ἡ μήπως εἶναι μόνον ἐν κυριολεξίᾳ ἡ φράσις τοῦ ποιητοῦ «θέλει αἶμα για ν' ἀνάσῃ»; Κραίζεται αἶμα ἀθονον δια νὰ ἐλευθερωθῆ ἡ Μακεδονία. Αἶμα εἰς ἄνδρας, ἀλλὰ και αἶμα εἰς γόρημα.

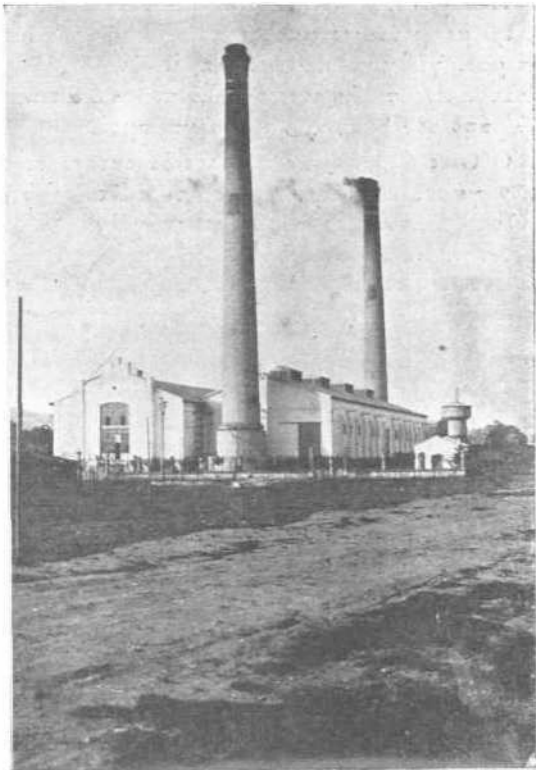

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΒΑΝΑΒΛΙΕΜΟΥΣ ΤΩΝ ΒΟΥΛΓΑΡΩΝ—ΓΑ ΕΡΕΠΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΩΤΑΤΟΥ ΚΡΟΥΣΘΟΥ [Ἐπιγραφή ἐκ της εἰς χεῖρας της Ἐπισκοπῆς των Μασεδόνων Ἐπιστολῆς εἰκόνας, εὐμενῶς παρασημασμένης.]

ΑΙ ΗΛΕΚΤΡΙΚΑΙ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΚΑΙ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Ἡ Ἑλληνική Ἡλεκτρική Ἑταιρεία, ἰδρυθεῖσα τῷ 1899 ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ἑταιρείας Thomson Houston τῆς Μεσογείου, σκοπὸν εἶχε τὴν ἐγκατάστασιν ἡλεκτρικῶν σταθμῶν

Φωτ. Ν. Πιλαβίου.
ΤΟ ΕΝ ΦΑΛΗΡῶΙ ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

προωρισμένων νὰ παρέχῃσι βεῖμα πρὸς φωτισμὸν καὶ διὰ τὰς λοιπὰς βιομηχανικὰς ἀνάγκας τῶν διαφόρων πόλεων τῆς Ἑλλάδος.

Κατὰ πρῶτον ἡ Ἑταιρεία, λίαν ἐπιτυχῶς ἐργασθεῖσα, ἐπραγματοποίησε τὸν δι' ἡλεκτρικοῦ φωτισμὸν τῆς πρωτεύουσας, ἐγκαταστήσασα ἐπὶ τῆς οδοῦ Ἀριστείδου ἡλεκτρικὸν σταθμὸν δυνάμενον νὰ τροφοδοτῆσῃ περὶ τὰς 30,000 λαμπτήρων. Ὁ ἐπὶ τῆς οδοῦ Ἀριστείδου σταθμὸς περιελάμβανε ἡλεκτρικὰς μηχανὰς (Δυναμὸ) συνεχοῦς βεῖματος καὶ δυνάμεως 60 Kw, τροφοδοτοῦσας σύστημα διανομῆς τριῶν ἀγωγῶν ὑπὸ 250 βολτῖα. Ἐκαστὸν ζεύγος δυναμοηλεκτρικῶν μηχανῶν ἐκινεῖτο ὑπὸ ἀτμομηχανῆς δυνάμεως κανονικῆς διακοσίων ἵππων ἢ 147,2 χιλιοβατίων.

Ἡ ἄνω ἐγκατάστασις, ἀν καὶ λίαν ἐπιτυχῶς ὑπελογίσθη, εὕρεθῆ μετ' ὀλίγον ἀνεπαρκῆς ὡς ἐκ τῆς παμμεγίστης ἀναπτύξεως τῆς πόλεως καὶ τῆς μεγίστης ζήτησεως βεῖματος πρὸς φωτισμὸν.

Τοῦτο ἠνάγκασε τὴν Ἑταιρείαν νὰ προβῇ εἰς τὴν ἀνέγεσιν μεγάλου κεντρικοῦ σταθμοῦ παρὰ τὸ Φάληρον, δυναμένου νὰ τροφοδοτῇ δι' ἡλεκτρικοῦ βεῖματος τὰς Ἀθήνας, τὸ Φάληρον, τὸν Πειραιᾶ, ὡς καὶ νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν μετατροπὴν τοῦ ἀτμολατῶν Σιδηροδρόμου Ἀθηνῶν-Πειραιῶς εἰς ἡλεκτροκίνητον τοιοῦτον.

Ὁ εἰς Φάληρον κεντρικὸς σταθμὸς χορηγεῖ τὸ βεῖμα κατὰ τὴν ἐξῆς ἀναλογίαν περίπου:

Διὰ τὸν φωτισμὸν τῶν Ἀθηνῶν	400 Kw
» » τῶν Πειραιῶς	250 »
» » » τῆς Φαλήρου	60 »
» τὴν ἡλεκτρικὴν ἑλξίν τοῦ σιδηρ. Ἀθηνῶν-Πειραιῶς	950 »

ΚΕΝΤΡΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΦΑΛΗΡΟΥ

Ὁ κεντρικὸς σταθμὸς τοῦ Φαλήρου περιλαμβάνει 6 ζεύγη ἡλεκτροπαραγωγῶν μηχανῶν, ἐκάστου δυνάμεως 750 Kw, ἐξ

ἧν τρία παράγουσι παλινδρόμον βεῖμα τριῶν φάσεων, δύο βεῖμα συνεχῆ καὶ ἓν βεῖμα μικτὸν καὶ ὅπερ ζεύγος χρησιμεύει ὡς ἐφεδρικόν.

Ἡ ἀπαιτούμενη διὰ τὴν κίνησιν ποσότης ἀτμοῦ παράγεται ὑπὸ συστοιχίας ὀκτώ ἀτμολεβήτων, ἧν ἕκαστος ἔχει θερμογινόμενὴν ἐπιφάνειαν 256 μ.² καὶ δύνάται νὰ παραγάγῃ καθ' ὥραν 4000 Kg ἀτμοῦ εἰς θερμοκρασίαν 300° καὶ ὑπὸ πίεσιν 3 Kg κατὰ τετραγωνικὸν ἑκατοστόν.

Τὸ ἀπαιτούμενον ὕδωρ διὰ τοῦς ἀτμολεβήτας λαμβάνεται ἐκ τῆς θαλάσσης, ἢ τροφοδοτῆσις δι' τῶν ἀτμολεβήτων ἐπιτυγχάνεται δι' ἀτμοκίνητων ἀντλιῶν, προθερμικομένου τοῦ ὕδατος εἰς 100° περίπου.

Αἱ ἀτμομηχαναὶ ἦσαν κατεσκευασμέναι ὑπὸ τοῦ ἐργοστασίου Escher Wyss, εἰσι δὲ τριπλῆς ἐκτονώσεως. Ἐκάστη ἀτμομηχανὴ δύνάται ν' ἀναπτύξῃ δύναμιν 1000 ἵππων μὲ ταχύτητα 94 στροφῶν κατὰ λεπτόν ὑπὸ πίεσιν 12 Kg κατὰ τετραγωνικὸν ἑκατοστὸν καὶ μὲ εἰσαγωγὴν 33%.

Ἐκαστὸν ἡλεκτροπαραγωγὸν ζεύγος ἀποτελεῖται ἐκ μιᾶς ἀτμομηχανῆς 1000 ἵππων καὶ ἐκ μιᾶς ἡλεκτρομηχανῆς βεῖματος παλινδρομοῦ δυνάμεως 750 Kw.

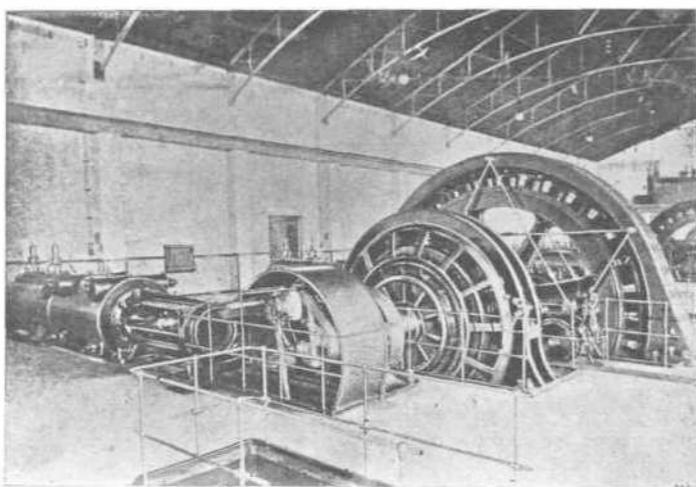
Ἐκάστη τῶν ἡλεκτροπαραγωγῶν μηχανῶν (βεῖματος παλινδρομοῦ) κανονικῶς ἐργαζομένη καὶ μὲ ταχύτητα 94 στροφῶν κατὰ λεπτόν δύνάται νὰ δώσῃ βεῖμα 700 Kw ὑπὸ τάσιν 5000 βολτῖων κατὰ φάσιν.

Ἡ διέγερσις τῶν παλινδρομικῶν μηχανῶν ἐπιτυγχάνεται διὰ βεῖματος χορηγομένου ὑπὸ δύο ζευγῶν ἡλεκτροπαραγωγῶν μηχανῶν. Ἐκαστὸν τῶν ζευγῶν τούτων ἀποτελεῖται ἐκ μιᾶς κατακορυφου ἀτμομηχανῆς κινούσης κατ' εὐθείαν μίαν ἡλεκτρομηχανὴν βεῖματος συνεχοῦς καὶ μίαν βεῖματος τριῶν φάσεων. Ἡ ἀτμομηχανὴ αὕτη εἶναι δυνάμεως 110 ἵππων μὲ 150 στροφῶς κατὰ λεπτόν. Ἐκ τῶν ἡλεκτρικῶν μηχανῶν ἡ μὲν τοῦ συνεχοῦς βεῖματος ἔχει δύναμιν 75 Kw ὑπὸ τάσιν 125 βολτῖων, ἡ δὲ τοῦ παλινδρόμου βεῖματος 75 Kw ὑπὸ 5500 βολτῖα.

Διὰ τὴν ἡλεκτρικὴν κίνησιν τοῦ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ Σιδηροδρόμου τὸ ἀπαιτούμενον βεῖμα χορηγεῖται ὑπὸ δύο ἡλεκτροπαραγωγῶν ζευγῶν παραγόντων βεῖμα συνεχῆς. Τὰ Δυναμὸ εἰσι δυνάμεως 750 Kw καὶ ταχύτητος 94 στροφῶν κατὰ λεπτόν, τὸ δὲ βεῖμα δίδεται ὑπὸ τάσιν 600 βολτῖων.

Πὼς διοργανοῦνται τὰ βεῖμα, πὼς τίθεται εἰς κίνησιν ὁ ἡλεκτρικὸς συρμὸς, πὼς ἐγένετο ἡ ἐγκατάστασις, ποία ἄλλα συστήματα ὑπάρχουν, θά ἴδωμεν εἰς τὸ προσεχὲς τεύχος.

X. ΓΑΛΑΝΗΣ, μηχανικός

Φωτ. Ν. Πιλαβίου.
Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΩΝ ΜΗΧΑΝΩΝ

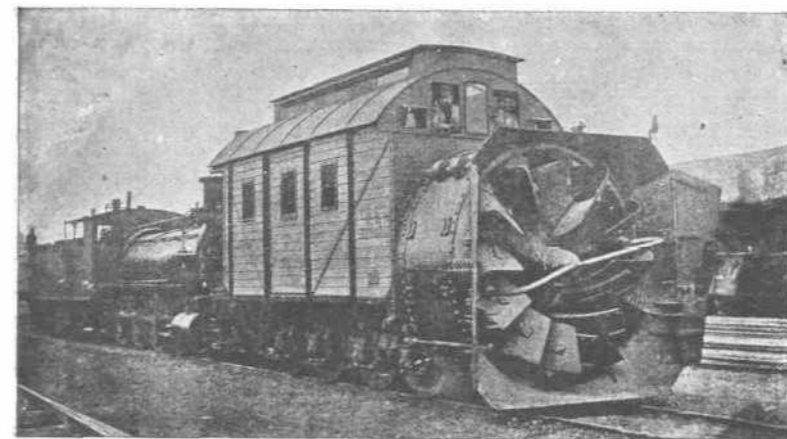
Σ. Ε. Ἡ ἀνωτέρω ἐπιστημονικωτάτη μελέτη ἐγράφη ὑπὸ τοῦ κ. Γαλιάνη εἰδικῶς διὰ τὴν «Ἐικονογραφημένην». Εἰς τὸ δευτέρον τεύχος δημοσιευθήσεται τὸ τέλος αὐτῆς μετ' εἰκόνων τῶν κινήσεων μηχανημάτων του καὶ τοῦ ἡλεκτρικοῦ συρμοῦ, ληρθεῖσας ἐν μεγάλῃ ταχύτητι ἐντὸς 1/1000 τοῦ δευτερολέπτου.

Ο ΥΠΕΡΣΙΒΗΡΙΚΟΣ

Ἡ γιγαντομαχία ἥτις διεξάγεται ἐν τῇ Ἀπὸ Ἀνατολῆς ἐρελκυσεν ἐτι μάλλον τὴν προσοχὴν συμπαντος τοῦ κόσμου ἐπὶ τοῦ θαυμάσιου ἔργου ὅπερ οἱ Ρῶσοι ἐντὸς δεκαετίας ὑποβλήθηεντες εἰς δαπάνην 862.625.000 φρ. χρυσοῦν ἐπεράτωσαν.

Ὁ Ὑπερσιβηρικὸς σιδηροδρόμος ἐνώνει τὴν Πετρούπολιν μετὰ τοῦ Ἐριθρικοῦ Ὠκεανοῦ καὶ Βλαδιβοστόκ καὶ Πόρτ-Ἀρθούρ ἔχει δὲ μῆκος μεταξὺ Πετρούπολεως - Βλαδιβοστόκ χιλ. 9050 καὶ Πετρούπολεως-Πόρτ-Ἀρθούρ χιλ. 9376. Ἐκ Πετρούπολεως μέχρις Τσελιαβίνσκ ὁ συρμὸς βαίνει ἐπὶ τῶν σιδηροτροχιῶν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ρωσίας καὶ ἐκ Τσελιαβίνσκ ἄρχεται κυρίως ἡ γραμμὴ τοῦ Ὑπερσιβηρικοῦ, ἥτις διερχομένη τὰς κυριωτέρας πόλεις τῆς Σιβηρίας φθάνει εἰς Χαρμπίν, ὅθεν διακλαδοῦται διὰ διακλαδώσεως μῆκους χιλ. 717 εἰς Βλαδιβοστόκ καὶ δι' ἑτέρας μῆκους 1043 χιλ. εἰς Πόρτ-Ἀρθούρ, διερχομένης τῆς διακλαδώσεως ταύτης διὰ Μούαδεν, Ἰνκόου καὶ Δάνλι.

Μέχρι πρό τινος ὁ Ὑπερσιβηρικὸς σιδηροδρόμος διηρθεῖτο εἰς δύο τμήματα, τὸ ἀπὸ Τσελιαβίνσκ μέχρις τῆς βορείας ὄχθης τῆς Αἰμένης Βαϊκάλης, ἥτις ἔχει μῆκος 640 χιλιόμετρων καὶ πλάτος 80 χιλ., ἐπιφάνειαν δὲ 34.000 τετραγ. χιλιόμετρων, καὶ ἦν διέρχοντο οἱ ἐπιβάται δι' ἀτμοπλοίου, καὶ τὸ ἕτερον τμήμα, ὅπερ ἐκ τῆς ἀτίπεραν ὄχθης τῆς Βαϊκάλης ἐρθανε

ΠΩΣ ΚΑΘΑΡΙΖΕΤΑΙ Η ΓΡΑΜΜΗ

Ἐὶς τὸς τὸς μετὰ ἀπερὶ πάλιν ἐφοδωμένοισιν εἰς τὸ πρόδιον μέρος τοῦ τραινὸυ σφύραται ταχύτητα δι' ἀτμοῦ καὶ σκοπεῖται τὴν μεταξὺ τῶν ἐλασμάτων ἀποτιθεμένη χιώννα.]

εἰς Βλαδιβοστόκ καὶ Πόρτ-Ἀρθούρ. Πρὸ ὀλίγων ὅμως ἡμερῶν ἐπερατῶν ἡ ἐνοπιὴ ὑπερβαϊκάλειος γραμμὴ καὶ οὕτω νῦν οἱ συρμοὶ βαίνουνσι κατ' εὐθείαν ἐκ Τσελιαβίνσκ εἰς Βλαδιβοστόκ καὶ Πόρτ-Ἀρθούρ.

Ἐπὶ τῆς διακλαδώσεως τῆς ἀγοῦσης εἰς Χαρμπίν καὶ Πόρτ-Ἀρθούρ καὶ εἰς Ἰνκόον ἄρχεται ἑτέρα διακλάδωσις ἥτις ἀγεῖ εἰς Πεκίνον.

Κατὰ δρομολόγιον ὀλίγον πρὸ τοῦ πολέμου κανονισθὲν ἐν Παρισίαις, παρ' ἐπιτροπείας τῆς μετεῖχον ἀντιπροσώπων διαφόρων κρατῶν καὶ οὕτινος ἡ τακτικὴ λειτουργία ἀνεκόπη ἐκ τοῦ πολέμου, ἡ ἀπόστασις μεταξὺ Παρισίων-Πεκίνου θά διηλυθετο εἰς 14 ἡμέρας, ἡ τιμὴ δὲ εἰσιτηρίου I θέσεως ὥρισθη εἰς φρ. χρ. 1013 καὶ II θέσεως εἰς φρ. χρ. 706 καὶ 50.

Μεγίστα εἶναι πράγματι τὰ πλεονεκτήματα ἅτινα καὶ εἰς τοὺς διὰ Κίνας καὶ Ἰαπωνίαν ἐπιβάτας καὶ διὰ τὰ ἐμπορεύματα τῶν ἄνω χωρῶν θά προσπορίσῃ ἡ γραμμὴ αὕτη. Ἀλλὰ καὶ ἐὰν συγκρίνωμεν τὰς εὐκολίας, ἅς ἡ γραμμὴ αὕτη θά πορίζῃ εἰς τὸ ἐμπόριον, παρατηροῦμεν ὅτι ἐλαττώνει κατὰ 14 καὶ 15 ἡμέρας τὸ ταξεῖδιον ἐκ τῶν κυριωτέρων λιμένων τῆς Εὐρώπης πρὸς τοὺς λιμένας τῆς Κίνας καὶ Ἰαπωνίας.

Διότι ἐνθὺ προηγουμένης ἐξ Ἀμβούργου ἢ μετὰ βασις διὰ τῆς γραμμῆς Βρινδησίου-Σουεὺς εἰς Σαγκαὴν ἀπῆιτι χρονικὸν ὅριον 33 ἡμερῶν, εἰς Ναγκασάκι 34, εἰς Χόγκ Κόγκ 30 καὶ εἰς Γιοκοχάμαν 36, διὰ δὲ τῆς ἑτέρας γραμμῆς τοῦ Καναδά (Κεμπτὰ-Βανκούβερ) ἀπῆιτιτο διὰ Σαγκαὴν 33, εἰς Ναγκα-

ΠΩΣ ΠΡΟΦΥΛΑΣΣΕΤΑΙ Η ΓΡΑΜΜΗ ΑΠΟ ΤΑΣ ΧΙΟΝΑΣ

[Φυτεῖον ἐκατέστηθη τῆς γραμμῆς πυκνὰ πικνὰ ἐλάτα καὶ ἡ χιών σφραβάζεται ἐπ' αὐτὸν σφαιματίζε φράγμα ἀνατρέφλτον.]

σάκι 30, εἰς Χόγκ-Κόγκ 35 καὶ εἰς Γιοκοχάμαν 27, ἤδη δύναιται νὰ μεταβῇ εἰς τὰς ἄνω πόλεις μὲ οἰκονομίαν χρόνου 13-14 ἡμερῶν καὶ μὲ οὐχὶ μικρὰν οἰκονομίαν γοήματος.

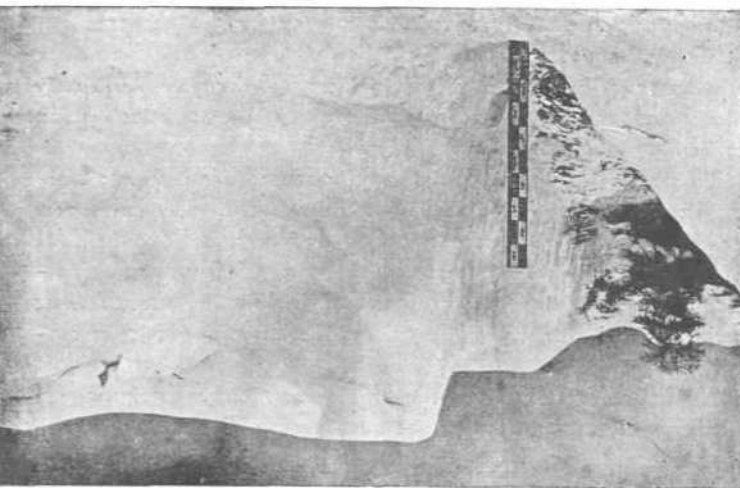
Ἐκτὸς τῶν ἄνω ὅμως βεβαίως καὶ ἡ ἀνεῖσι τῶν ἐπιβατῶν οἵτινες διὰ τῆς γραμμῆς ταύτης ἀποφύγουν τὰ μακροῦν θαλάσσια ταξείδια δὲν εἶναι ἐκ τῶν στοιχείων των συντελούντων ὀλιγώτερον εἰς τὴν προτίμησιν τῆς γραμμῆς ταύτης, πρὸ ὀλίγου δὲ χρόνου ἡ Ρωσικὴ Κυβέρνησις συνελθή μετὰ τῆς Ἑταιρείας τῶν Κλιναμαζῶν (Wagons lits) ὅπως ἡ Ἑταιρεία αὕτη κυκλοφορῇ τρεῖς τῆς ἐβδομάδος ταξείας ἀμάξας μεταξὺ Παρισίων-Ἰνκόου-Πεκίνου, ἀλλ' ὁ ἀρξάμενος πόλεμος διακόψας πᾶσαν ἄλλην κυκλοφορίαν ἐπὶ τῆς γραμμῆς τοῦ Ὑπερσιβηρικοῦ, πλὴν τῆς μεταφορᾶς στρατιωτῶν, ἀναβάλλει τὴν πραγματοποιήσειν τῆς συμβάσεως ταύτης.

Ἐσχάτως ὁ Τσάρς δι' οὐαζίου τῆς 31 Ὀκτωβρίου ε. ε. ἐπεκύρωσε τὴν ἀπόφασιν ἐπιτροπείας ἐξ ἀντιπροσώπων τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν, τῶν Οἰκονομικῶν καὶ τοῦ Ἐλέγχου τῆς Αὐτοκρατορίας, δι' ἧς ἐχορηγεῖτο πίστωσις 10 ἐκατομ. ρουβλίων, ὅπως ἀρξῶνται ἀμέσως αἱ μελέται πρὸς στρώσιν διπλῆς γραμμῆς τοῦ Ἑπερσιβηρικοῦ.

Ἡ δαπάνη διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν καὶ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ἔργου τούτου θά εἶναι ὄντως τεραστία, εἶναι ὅμως καὶ ἀνάλογον ταύτης τὸ κολλοσιακὸν ἔργον, ὅπερ συμπληρούμενον προώρισται, ὡς ἄνω εἴρηται, νὰ ἐξυπηρετήσῃ σπουδαίως τὰ συμφέροντα τῆς Ρωσίας ἀλλὰ καὶ τῆς Εὐρώπης ὅλης.

I. N. ΚΟΥΤΣΑΛΕΣΗΣ

Ἐπιθεωρητὴς τῆς Ἑμπορικῆς Ἑπιτροπείας καὶ τῆς Κινήσεως τῆς Ἑταιρείας Ἑλληνικῶν Σιδηροδρόμων.

ΦΡΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΧΙΟΝΟΣ ΚΑΙ ΕΛΑΤΩΝ

[Ἡ γραμμὴ διέρχεται εἰς τὸ μέσον.]

Ο ΣΤΟΛΟΣ ΜΑΣ

Οι πολιτικοί αγώνες οι ισχυρότεροι εκτός των ορίων της εύγε-
νους κομματικής διαπάλης εκαταπαύσαν καθολο-
κληρίαν τής εκάστοτε κυβερνήσεως, ούτω δὲ μόλις σήμερον, ἑπτὰ δη-
λὰ πρὸς ἄλλῃ ἐστὶ ἀπὸ τοῦ ἐλέ-
θρου μας, ἀρχίζει συντομος ἐνεργεια,
καὶ γίνεται σκέψις περὶ ἐνίσχυσεως
τῶν κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν δυ-
νάμεων τῆς Χώρας ἡμῶν.

Ο ΠΡΙΓΚΗΝΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
ἐπὶ τοῦ ἀποφαινοῦ τοῦ τορπιλλοβόλου 12.

Τὸ ζήτημα τοῦτο ἀπασχόλησεν
ὁμοθυμαδόν ἡμῶν πρῶτον τὴν κυβερ-
νησιν τοῦ κ. Ράλλη, δεῦτε δὲ κ. Κων-
σταντινίδης, Ὑπουργὸς τότε τῶν
Στρατιωτικῶν καὶ Ναυτικῶν, δια-
πνεόμενος ὑπὸ τοῦ πόθου νὰ τεθῶσιν
ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του αἱ βέβαιαι τῆς
πολεμικῆς παρασκευῆς τῆς Πατρι-
δος μας, ἔδωκε τὴν πρῶτην ὠθησιν
εἰς τοῦτο, συστάσας τὴν μεγάλην
ἐκείνην ἐπιτροπὴν ἐξ ἀξιωματικῶν
τοῦ στρατοῦ τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς
θάλασσης, ἧτις ἐκαλεῖτο ὑπὸ τὴν
προεδρίαν τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ναυ-
τικῶν νὰ μελετήσῃ ἐμβριθῶς καὶ
ἐπισταμένως τὴν γεωγραφικὴν θέσιν
τῆς Ἑλλάδος καὶ τὰς κλιματολο-
γικὰς συνθήκας ὑπ' αἷς ἡ Χώρα μας
δικτελεῖ ἐν γένει καὶ ἀναλόγως τοῦ
ἐνδεικνυμένου φυσικοῦ ἔγθερου καὶ
ἀναλόγως τῶν δυνάμεων αὐτοῦ,
κατὰ ξηρὰν ἢ θάλασσαν, συντάξῃ
σχεδίων δράσεως ἐν ὄρα πολέμου
τῶν κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν
δυνάμεών μας ἐν κοινῷ συνδυασμῷ.

Η ΔΡΑΣΙΣ ΤΟΥ Κ. ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΥ

Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν ἐκαλεῖτο καὶ ἡ τεχνικὴ ἐπιτροπὴ
τοῦ ταμεῖου τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου ὅπως γνωμοδοτήσῃ περὶ τοῦ
τύπου τῶν σαρκῶν, ὧν εἶχε ἀνάγκη ὁ Ἑλληνικὸς Στόλος ἵνα
καταστή ἀξιόμαχος δύναμις, ἵνα καταστή ἀρτίαι ναυτικὴ
μονάς, ἐκ παραλλήλου δὲ ἐπρόκειτο νὰ ἐργασθῇ καὶ τρίτη ἐπι-
τροπὴ μελετήσασα τὸ ζήτημα τοῦ ὀπλισμοῦ τοῦ Στόλου μας.
Ἄτυχῶς ἐπέβλη τότε πλὴν ἄλλων καὶ τὰ γεγονότα τῆς
κυβερνητικῆς μεταβολῆς, οὔτω δὲ πᾶσα σκέψις περὶ τοῦ σπου-
δαιοτάτου τούτου ζητήματος καὶ πᾶσα ἐνεργεια ἐγκρατελέεθον,
παραιτηθεῖσας τῆς κυβερνήσεως Ράλλη.
Εἶχεν ἦδη τεθεῖ ἐπὶ ταπεινῶς εὐτυχῶς τὸ ζήτημα πλέον καὶ
ὁ διάδοχος τοῦ κ. Κωνσταντινίδου Ὑπουργός τῶν Ναυτικῶν κ.
Σ. Κουμουνδούρος, θελων νὰ συνδέσῃ τὸ ὄνομα του μετὰ τὸ μέγα
γεγονός τῆς ἀνασυντάξεως τῶν κατὰ θάλασσαν δυνάμεων
τῆς ἡμετέρας χώρας ἐπελήθη τῆς ἐπιλύσεως αὐτοῦ μετὰ
πολλοῦ ζήλου.
Τὸ πρῶτον βῆμα του ὑπῆρξεν ἡ σύστασις τῆς μεγάλης ἐκεί-
νης ἐπιτροπῆς ἐξ ἀξιωματικῶν τοῦ ναυτικοῦ, τῶν ἐπιλέκτων
μαάλιστα, ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Πρίγκηπος Γεωργίου. Ἡ
ἰδέα ἐπεκροτήθη γενικῶς καὶ εὐθύς ἐξ ἀρχῆς εἵλησε τὴν ἐμπι-
στοσύνην τοῦ Ἑλληνισμοῦ σύμπαντος, ἰδίᾳ δὲ ὅταν μετακλήθης
ἐσπευσεν εἰς Ἀθήνας ἡ Α. Υ. καὶ προῆδρευσε τῆς ἐπιτρο-
πῆς ταύτης
Πολύς χρόνος δὲν κατηναλώθη εἰς ἀσκόπους συζητήσεις. Ἡ
ἐπιτροπὴ εἰς τέσσαρας ἢ πέντε συνεδριάσεις ὁμοφρονῶσα συνε-
τάξε τὴν πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον ἐκθεσίαν τῆς καὶ ὑπέδειξε τὴν
ἀνάγκη νὰ ναυπηγηθοῦν τρία νέα θωρηκτὰ χωρητικότητος
5500-6000 τόνων, ταχύτητος 18 μιλίων, ἀκτίνος ἐνεργείας
ἀναλόγου, τύπου ὁμοίου πρὸς τὸν τοῦ ἐν ἔτει 1898

καθεικουσθέντος Ἀυστριακοῦ θωρηκτοῦ «Μονάρχης» καὶ μετὰ δια-
τάξιν πυροβολικοῦ ὁμοίου πρὸς τὴν τοῦ ἐπίσης ἐν ἔτει 1898
καθεικουσθέντος Σουηδικοῦ θωρηκτοῦ «Όσκάρ». Ἀμφότερα τὰ
σαρκὰ ταῦτα, ἅτινα ἐλήφθησαν ὡς ὑποδείγματα, θεωροῦνται
παρὰ τῇ ναυτικῇ κόσμῳ ὡς τέλειοι τύποι πολεμικῶν σαρκῶν
μεταξὺ τῶν νεωτέρων.
Τὴν προσοχὴν τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης εἴλκυσε κυρίως τὸ
σπουδαιοτέρον ζήτημα τῆς διατάξεως τοῦ πυροβολικοῦ. Εἶναι
πρόσφατον εἰσέτι ἄλλως τε τὸ σφάλμα περὶ τὴν ναυπήγησιν τῶν
παλαιῶν θωρηκτῶν μας «Φαρῶν», «Υἶδρας» καὶ «Σπετσῶν»
ὧν γενικῶς ἐχαρακτηρίσθη παρὰ παντός τοῦ ναυτικοῦ κόσμου
ὡς σπουδαιοτάτον ἑλάττωμα ἢ συγκέντρωσις τοῦ πυροβολικοῦ
ὄλου εἰς ἐν κοινόν πυροβόλιον. Πράγματι ἡ ἐπιπέσεισι τόσοι
χιλιάδων τόνων εἰς ἐν σημείον μετετόπισε τὸ κέντρον τοῦ βάρους
τοῦ σαρκῶς μειώσασα καὶ τὴν εὐστάθειαν αὐτοῦ ἐν ὄρα σάλου.
Ἐνθυμοῦνται δὲ πολλοὶ ἀξιωματικοὶ τὸν κίνδυνον ἐν διέτρεξε
τὸ θωρηκτὸν «Σπέτσαι» πρὸ τινῶν ἐτῶν διαπλέον τὸ στενὸν
τῆς Μεσσηνίας. Ἐνεκα τῆς ἀγρίας τρικυμίας μέσῳ τῆς ὁποίας
—λόγῳ πέντοσε τῆς ἀσταθείας τοῦ σαρκῶς—ἐκλυδιονίζετο τὸ
θωρηκτὸν ἐχάλασθησαν τὰ συγκαταστάντα τὸ ἀριστερὸν πυρο-
βόλιον τῶν 0,27 ἴντσας, τοῦ κεντρικοῦ πυροβολείου σύσαστα καὶ
ὁ ἐπιπέσεισι σωλὴν αὐτοῦ ἐστράφη πρὸς τὰ ἔξω. Ὁλοκλήρον
τότε τὸ σαρκὸς ἐκλίπε πρὸς τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν καὶ ἡ
θάλασσα εἰσώρμησεν ἀπὸ τοῦ καταστρώματος σακρόνουςα πᾶν
ἐπ' αὐτοῦ κινητόν. Ἀπὸ τοῦ προφανοῦς αὐτοῦ κινδύνου ἔωσσε
τὸ σαρκὸς ἡ ψυχραιμία καὶ ἡ ἐτοιμότης τοῦ κυβερνήτου τοῦ
πλοιαρχοῦ Γ. Ἀποστόλη, ὅστις ἀπὸ τῆς γερούρας του ἔβησεν
εἰς ἐνεργεῖαν τοῦς ἀτμοκινήτους στρωεῖς ἐν τάχει, οὔτω δὲ τὸ
τεράστιον πυροβόλιον προσεδέθη καὶ ἀλύς εἰς τὴν θέσιν του.

ΤΑ ΑΝΤΙΤΟΡΠΙΛΙΚΑ

Εἶχεν ἐγεσθῆ καὶ τὸ ζήτημα τῶν ἀντιτορπιλικῶν. Κατὰ
τὴν κρατοῦσαν γνώμην παρ' ἅπασι τοῖς ναυτικοῖς ἔθνεσι, τὸ
θωρηκτόν, —ὅπως κατήνησε τὰ σαρκὰ ταῦτα ἢ πρόδοσις τῆς
τέχνης ἀληθῆ πλωτὰ φρούρια—σαρκὸς δυσκίνητον, δέον νὰ
συνδεύηται ἀπαραιτήτως ὑπὸ ἀριθμοῦ ἀντιτορπιλικῶν καὶ
τορπιλλοβόλων, ἐν ἀναλογία 1 πρὸς 2 καὶ 1 πρὸς 4. Ἦτοι
εἰς ἕκαστον θωρηκτόν ἀναλογοῦσι δύο ἀντιτορπιλικὰ καὶ τέσα-
σαρα τορπιλλοβόλα. Τὰ ἀντιτορπιλικὰ εἶναι ἡ ἄμυνα τοῦ
θωρηκτοῦ, τὰ τορπιλλοβόλα ἡ ἐπίθεσις αὐτοῦ. Τοιοῦτοτρόπως
τὰ τρία νέα θωρηκτὰ μας εἶδε νὰ συνοδευθῶσιν ὑπὸ ἕξ ἀντι-
τορπιλικῶν καὶ δώδεκα τορπιλλοβόλων, ὅπως ἀποτελέσωσιν

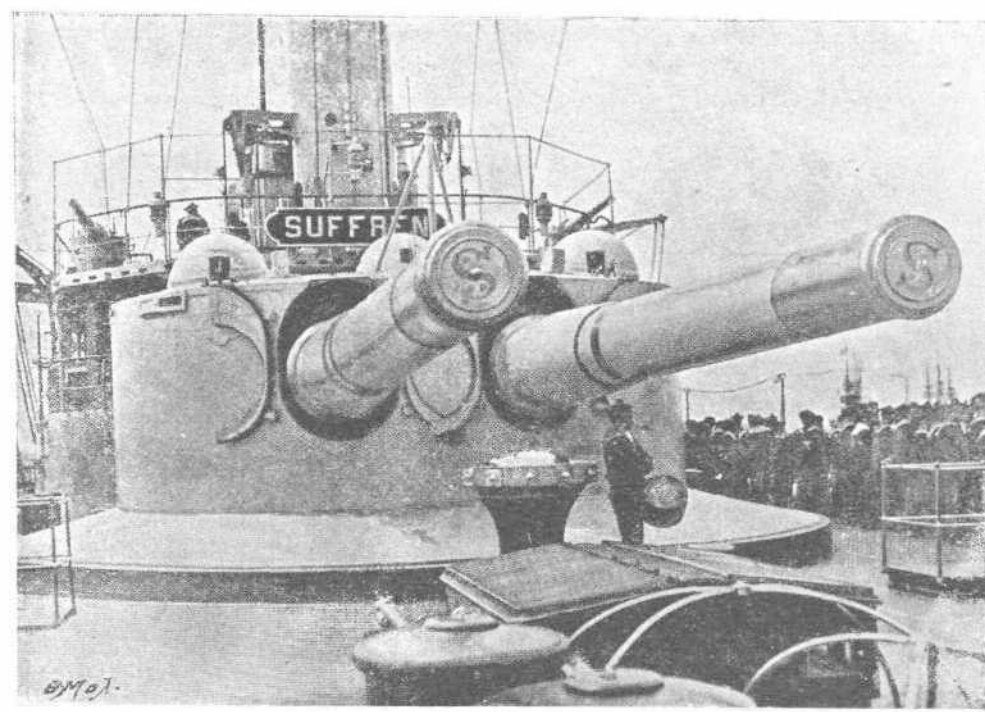

Φωτ. Σ. Κοσόλη. ΤΑ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΑ ΜΑΣ

οὔτως ἀρτίαν ναυτικὴν μονάδα. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀπλουστέρα
μορφή τῆς μονάδος.
Ἡ ἀξία ἕκαστου θωρηκτοῦ προυπελογίσθη εἰς δέκα ἑκατομ-
μύρια φράγκων χρυσῶν, ἡ ἀξία ἕκαστου ἀντιτορπιλικοῦ εἰς
ἐν ἑκατομμύριον φράγκων καὶ ἡ ἀξία ἕκαστου τορπιλλοβόλου εἰς
πεντακοσίας χιλιάδας φράγκων. Θὰ ἀπαιτῆται οὕτω δαπάνη
τεσσαράκοντα πέντε ἑκατομμυρίων φράγκων χρυσῶν περίπου.

Ἄλλὰ μετὰ σκέψιν νεωτέραν ἐθεωρήθη καταλληλότερον ἀντι-
τῶν δώδεκα τορπιλλοβόλων νὰ ναυπηγηθῶσιν ἰσάριθμα ἀντιτορ-
πιλικὰ, ἦτοι δικοκτώ ἐν ὄρα ἀντιτορπιλικὰ. Τὸ ἀντιτορπι-
λικόν εἶναι ἐνταυτῷ καὶ τορπιλλοβόλον, ἔχει δὲ καὶ ταχύτητα

τὴν ἐξυπνέτησιν καὶ τὴν ταχέαν προοδοσίαν αὐτῶν νὰ κλει-
σθῆ πρῶτον τὸ ἐν τῷ κεντρικῷ πυροβόλειῳ φρέαρ τῆς ἀποθήκης
τῶν πυρομαχικῶν, ὅπερ ἐν καιρὸν μοναδικόν δὲν θὰ ἐπύρειε διὰ
πυροβόλα ταχέως βολῆς, ἀντ' αὐτῶν δὲ νὰ κατασκευασθῶσι
δύο τοιαῦτα, νὰ ἀντικατασταθῆ δὲ καὶ τὸ
βλητοφόριον δι' ἠλεκτροκινήτων ἀνελευ-
στήρων. Τούτου ἕνεκα εἶδε νὰ μεταφερθῆ
καὶ τὸ ἠλεκτρομηχανοστάσιον πρὸς πρῶ-
ταν καὶ νὰ ἐροδισθῆ διὰ μιᾶς ἐπὶ ἠλε-
κτρομηχανῆς μεγάλης. Ἀνάγκη προσέτι
νὰ σμηκρυνθῶσιν αἱ θυρίδες τῶν πυροβό-
λων καθ' ὕψος, νὰ ἐυρυνθῶσι δὲ κατὰ
πλάτος, ἵνα οὔτως ἐπιτευγθῆ μείζων γω-
νία σκοπεύσεως κατὰ διεύθυνσιν, ὡς ἀπαι-
τοῦσι τὰ ταχυβόλα.

ΤΥΠΟΣ ΔΙΔΥΜΩΝ ΠΥΡΟΒΟΛΩΝ — ΤΟ ΤΑΛΑΙΩΝ ΘΩΡΗΚΤΩΝ "SUFFREN".

μεγαλητέραν ἐκείνου καὶ ἀνοχῆν καὶ διαστάσεις καὶ πλήρωμα
πλείοτερον καὶ ἀκτίνα ἐνεργείας μείζονα.

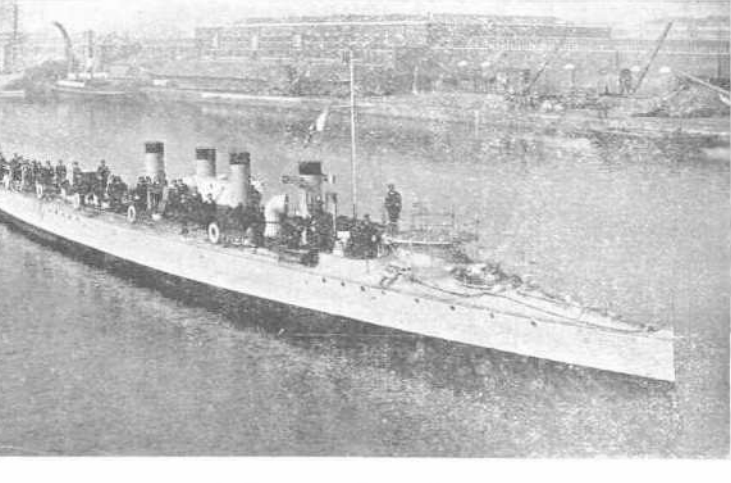
ΤΑ ΠΑΛΑΙΑ ΘΩΡΗΚΤΑ ΜΑΣ

Ἐκ παραλλήλου ἐγένετο σκέψις καὶ περὶ τῆς χρησιμοποιοῦ-
σεως τῶν παλαιῶν θωρηκτῶν μας «Φαρῶν», «Σπετσῶν» καὶ
«Υἶδρας», ἵνα οὔτω τὰ τρία ταῦτα σαρκὰ μετὰ τῶν ἐπι-
σκευαζομένων γερμανικῶν τορπιλλοβόλων μας ἀπαρτίσωσι δευ-
τέρων μοῖραν ἐφεδρείας. Πρῶτον ἔγροντι ἀνάγκη νέων λεβήτων
διὰ νὰ ἀνακτήσωσι τὴν προτέρην αὐτῶν ταχύτητα τῶν δεκαε-
πτὰ κόμβων καὶ τριῶν τετάρτων καθ' ὡραν. Τὸ πυροβο-
λικόν τῆς ἀμύνης αὐτῶν, συνιστάμενον εἰς ταχυβόλα Καννὲ
τῶν 100 χμ., τῶν 95 χμ. καὶ τῶν 47 χμ. εἶναι ἐπαρκ-
ές. Μειονεκτοῦσιν ὁμως κατὰ τὸ βαρὺ πυροβολικόν,
συνιστάμενον εἰς πέντε πυροβόλα Καννὲ τῶν 15 ἕκ.
καὶ εἰς τρία τῶν 27 ἕκ. Ἡ βολὴ τούτων εἶναι βρα-
δεῖα διὰ τὴν σημερινὴν ἐποχὴν ὅτε ἐν ταχυβόλων ὁμοίου
διαμετρήματος δύναται, ὡς ἔχει ἐξακριβωθῆ, νὰ βάλῃ
δύο βολὰς κατὰ λεπτόν.
Ἡ βραδεῖα βολὴ τῶν πυροβόλων τῶν θωρηκτῶν ἀπο-
δίδεται εἰς τὴν χρῆσιν τῆς συνήθους πρισματικῆς πυρι-
τιδος. Πράγματι ἡ πυρίτις αὐτὴ μετὰ τὴν πυροβόλησιν
ἀφίπει ἐντός τοῦ σωλήνος τοῦ πυροβόλου κατάλοιπα,
παρίσταται δὲ οὔτω ἀνάγκη μετ' ἑκάστην πυροβόλησιν
νὰ πλύνηται ὁ σωλὴν διὰ διαλύματος σάπωνος καὶ
ἀφθόνου ὕδατος, νὰ ἀπομάσσηται δὲ καλῶς διὰ τοῦ
μάκτρον κατόπιν. Ἐνεκα τούτου μεταξὺ τῆς μιᾶς καὶ
τῆς ἄλλης βολῆς μεσολαβεῖ ἀρκατός χρόνος, ὑπολογιζο-
μένον ὅτι καὶ τὸ κλειστρόν των ἐπίσης εἶναι δύσχη-
στον καὶ βραδυκίνητον.
Ἐθεωρήθη ὅτι ἐνδείκνυται ἡ ἀνάγκη τῆς ἀλλαγῆς τοῦ
πυροβολικοῦ. Ἄντι τῶν πυροβόλων τῶν 27 ἴντσας, νὰ τοποθε-
τηθοῦν ταχυβόλα ὁμοίου διαμετρήματος, ὁμοίου δὲ διαμετρή-
ματος ἐπίσης ταχυβόλα νὰ ἀντικαταστήσωσι καὶ τὰ πυροβόλα
τῶν 15 ἴντσας. Τὸ ζήτημα ἐμελετήθη ἐπισταμένως καὶ ἐμβριθῶς
καὶ ἡ μελέτη ἀπέδειξεν ἀσύμφωρον τὴν ἀλλαγὴν τοῦ πυροβολικοῦ.
Ἀντικαθιστωμένων τῶν πυροβόλων διὰ ταχυβόλων εἶδε διὰ

Ἄλλὰ τὰ πυροβόλα ἀρκικῶς κατα-
σκευασθέντα διὰ πυροβόλα συνήθη καὶ
οὐχὶ διὰ ταχυβόλα, ἀπαιτοῦνται γῶρον
πρὸ παντός, δὲν ἐπαρκοῦσι διὰ δύο φρέατα
μετ' ἀνελευστήρων καὶ διὰ τὴν περιστρο-
φήν αὐτῶν ἐπὶ τοῦ πόλου του. Ἐξ ἄλλου,
ἵνα μετασκευασθῶσιν αἱ θυρίδες πρᾶπει νὰ
ἀντικατασταθῶσιν αἱ πλάκες τῶν θωρηκῶν.

Εἰς τετρακοσίους εἴκοσι τόνους ἀνε-
χεῖται τὸ βάρος τῶν πλαιῶν τούτων δι'
ἕκαστον θωρηκτόν. Ἐκαστος τόνος θωρα-
κος κοστίζει τρεῖς χιλιάδας φράγκων χρυ-
σῶν. Ἄρα ἡ ἀξία αὐτῶν δι' ἕκαστον
σαρκὸς θὰ ἀνέλθῃ εἰς ἐν ἑκατομμύριον
καὶ τρικασίας χιλιάδας φράγκων χρυσῶν.

Ἦτοι 3,900,000 φρ. χρ. διὰ τὰ τρία θωρηκτὰ. Δὲν ὑπολογίζε-
ται δὲ ἡ δαπάνη τῆς μεταφορᾶς αὐτῶν διὰ τοῦ πλωτοῦ γερανοῦ
ἐκ τῶν συνεργείων παρ' οἷς θὰ γίνῃ ἡ μετασκευὴ μέχρι τοῦ
σαρκῶς, ἀνελευσμένη εἰς 50,000 φρ. δι' ἕκαστον θωρηκτόν.
Ἄλλ' οὔτε ἡ δαπάνη τῆς ἐγκαταστάσεως αὐτῶν καὶ τῆς μετα-
φορᾶς τοῦ ἠλεκτρομηχανοστασίου καὶ τοῦ ἀνοήματος τῶν νέων
φρέατων, οὔτε ἡ ἀξία τῶν νέων ταχυβόλων, ἕκαστον τῶν ὁποίων
στοιχίζει 100,000 φρ. καὶ πλέον μετὰ τῶν πυρομαχικῶν του.
Ἐγένετο ἐκ τούτου σκέψις νὰ ἀντικατασταθῶσι διὰ διδύ-
μων ταχυβόλων ὁμοίου διαμετρήματος μόνον τὰ πυροβόλα
τῶν 15 ἴν. νὰ τοποθετηθοῦν δὲ ἐντός τριῶν πυργίσκων, ὧν
δύο πλευρικῶν, ὁ δὲ τρίτος πρὸς πρῶταν. Πρὸς στιγμὴν ἐπι-

ΤΥΠΟΣ ΑΝΤΙΤΟΡΠΙΛΙΚΟΥ

στεύθη ὅτι τὰ τρία διδύμα ταχυβόλα ἕκαστου θωρηκτοῦ, ἦτοι
οἱ ἕξ σωλήνες, θὰ εἶχον σημερινὴν ὑπεροχὴν βολῶν ἀπάναντι
τῶν πέντε πυροβόλων τῶν 15 ἴν. Ἄλλ' ἔχει ὑπολογισθῆ ὅτι
ἐν διδύμων πυροβόλων δὲν ἀντιστοιχεῖ πρὸς δύο πυροβόλα,
ἀλλὰ πρὸς 1,40.
[Τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον.]

Ο ΛΕΩΝ ΤΗΣ ΧΑΙΡΩΝΕΙΑΣ

Εν άπερίττω του ήμετέρου Έθνικού άρχαιολογικού Μουσείου προθήκη ένε μετ' ειλκθειάς πολλής άποτειμεμένα άνθρωπινα όστρα και κρανία μετá πενήκων κτερισμάτων εκ σιδηρών σπλεγγίδων και τεθραυμένων άγγείων. Τά όστρα ταύτα φέρουσιν έτι ζωηρά και έμφανή ίχνη πάλης φοβεράς και λυσσώδους. καθ' ην οι νεκροί μαχεται, εις ους άνήκουσιν. έξέπνευσαν μετá μάχην αιματηράν, μετá σύρραξιν δεινήν και άπέλιπα, διεδικησαντες βήμα προς βήμα τó πάτριον έδαφος κατ' άντιπάλου βαρέως και πολεμοχαρούς. Μικρά έπι τής προθήκης ταύτης πινακίς φέρε χροσσίς γράμμασι τήν έπιγραφήν:

ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΤΗΣ ΧΑΙΡΩΝΕΙΑΣ

και ένδεικνύει τήν μάχην, εν η' έπισσον οι μεγάλοι αύτοι νεκροί.

Η άποστολή του χρηστού Φωκίως μετ' άνάλογου στρατού και στόλου όπως βοήθησε τας εν έτει 341 πολιορκουμένας υπό του Μακεδόνας Φιλίππου Θρακικής πόλεις, τήν Πέρινθον και τó Βυζάντιον, ήνάγκασε τούτον να λύση τήν πολιορκίαν και να συνομιλήσει εν έτει 339 προς τούς Αθηναίους και λοιπούς Έλληνας ειρήνην, άναμείνων χρόνον εύθετώτερον όπως έπιτελέσει πληρέστερον τά μεγάλα αύτου βουλευματα. Ουδ' έβράδυνεν η στιγμή αύτη να έπιστῆ παρασκευασθείσα και τεχνουργηθείσα υπό του Αθηναίου ρήτορος, του υίου τής τυμπατιστρίας, Αίσχυνου. Ουτος παρακείυαεν επιτηδειώς τήν υπό του Αμρικτυονικού συνεδρίου καταδίωξιν των Αμφισίων Λοκρών έπι τῆ αίτιῃ ότι εκάλιεργησαν γῆν ίερήν του Δελφικού Απολλωνος. Αλλ' η των Αμρικτυόνων καταδικαστική άπόφασις βραδέως λίαν και άτάκτως έξετελείτο και οι Αμρικτυόνες, πιστά του Φιλίππου όργανα, άνέθετον εις αυτόν τήν εντολήν να εκτελέσει τήν άπόφασιν αυτών. Ο Φίλιππος από τοσούτου χρόνου παραδοκῶν τήν εύθετον στιγμήν, όμω μετá στρατού 30.000 πεζών και διαγίλιον ίππέων, εκπολιορκεί τήν Αμφισσαν, εμπίπτει εις τήν Έλάτειαν και γίνεται κύριος τής Φωκίδος.

Τό άγγελμα τής καταλήψεως τής Έλατειας συνετάραξε τούς Αθηναίους έπι τοσούτον, ώστε εκπληγμένοι και κατηρείς προσελθόντες εις τήν Έκκλησίαν, δεν ειχον τήν δύναμιν και τήν τόλμην ν' άνέλθωσι τó βήμα και δώσωσι συμβουλήν τινα. Τό βήμα εκείνο, τó τóσον λάλον και ρητορικόν, έσίγα έπι ικανάς στιγμάς και εις τήν πρόσκλησιν «τίς άγορεύειν βούλεται» άνίστατο ουδέι. Αλλ' εν τῷ μέσῳ τής γενικῆς εκείνης καταπλήξεως και σιγῆς άνίστατο ο άνήρ εκείνος, ου η άκαταγώνιστος εύγλωττία τοσούτον ήμιλλάτο προς τήν φιλοπατρίαν και άφιλοκέρδειαν, ώστε δικαιοτάτα ήδύνατο να φέρη επάξιως μετá του τίτλου του μεγίστου των ρητόρων τής άρχαιοτήτος και τόν του τελευταίου προμάχου τής Έλληνικής Έλευθερίας, ο υίου του Δημοσθένους ο Δημοσθένης, και δια τής δεινῆς αύτου εύγλωττίας εμπνεει θάρρος και έλπίδας χρηστάς εις τούς συμπολίτας αύτου. Τά πάντα δε εν τῷ μεταξύ μηχανώμενος και μετá παραδειγματικής επιτηδειότητος και τέχνης ένεργήσας κατώρρωσε πλῆν άλλων και των Θηβαίων ήδη τήν σύμπραξιν. Πλήρης χρηστών έλπίδων ο άγνός πατριώτης συνεστράτευσε

μετá τής παρασκευασθείσης στρατιῆς, έπιγράφας έπι τής άσπίδος αύτου Τύχη άγαθή. Αλλ' άτυχώς η τύχη άπέθεσ δυσμενῆς και κακή. Οι τριακοντακισίλιοι πεζοί του Φιλίππου και οι υπερδισίλιοι ίππεις αύτου ειχον περι τας άρχάς του ρητισπόρου του έτους 338 άντιπαραταχθῆ εν Χαίρωνεία κατ' άντιπάλων ισραβίων και έτι πλειόνων ίσως. Αλλ' οι δύο αύται στρατιαι ήσαν μεν πως ίσαι: τó πλῆθος, πλῆν διάφοροι όλως τó ποιόν και τήν σύνταξιν.

Οι άποτελούντες του Μακεδόνας βασιλέως τας φάλαγγας ήσαν άνδρες παλαιμαχοι και ήσκημένοι ήδη εις του πολέμου τήν τέχνην. Είχεν άποτραχύνει και εξασκήσει αύτους άρνούτως ο μακρός Θρακικός πόλεμος. Επὶ δε τούτοις ήγον αύτους προς μάχην στρατηγοί γενναίοι και δεδοκιμασμένοι. Ενώ η άντιπαχθείσα Έλληνική στρατιά δεν ειχε τήν αύτην πολεμικήν έμπειρίαν ουδέ τó αυτο σύστημα και τόν τρόπον του μάχεσθαι.

Ότε άνείτειλεν η ήμερα τής μάχης, η έβδομη του Μεταχρειτιώνος μηνός τής εκατοστής δεκάτης Ολυμπιάδος — 3 Αυγούστου 338, — ο Φίλιππος τάξας τόν δεκαοκταετή αύτου υιον Αλέξανδρον, διάδηλον τήν άνδρειαν και τήν δεύτητα τής ενεργείας έχοντα, κατá τόν Διοδώρον, εις τó άριστερόν κέρας άπίναντι των Θηβαίων, αύτός έτάχθη κατá των Αθηναίων έγων άντιμετώπους τούς στρατηγούς Λυσικλέα και τόν Χάρητα, όστις κατá τόν αυτον Διοδώρον ουδεν διέφερε των τυχόντων ιδιωτών κατá τήν στρατηγικήν ενεργειαν και βουλήν. Η σύρραξις από τής πρώτης στιγμῆς υπῆρξε φοβερά και άγρία. Μάτην ο νεαρός και όρμητικός Αλέξανδρος μετá μανίας όρμη μετá των περι εκουτων τεταγμένων άριστέων κατá του Βοιωτικού ίππικου και του ιεροῦ των Θηβαίων λόγου. Ουτοι άνήβισταντο γενναίως, επιμόνωσ, κρατείροι. Αλλ' η λυσσώδης και παράφορος έπίθεσις άγριωτέρα επανελαμβάνετο και τέλος διέρρηξε τήν φάλαγγα τήν άντιμετωπόν του ο υίου του Φιλίππου και έπι σωρού πτωμάτων, μετá πλῆν δεινῆν κατακοπέντων, βαδίξων συνήντα ήδη έπι του έτέρου κέρατος κινῶντα τόν πατέρα αύτου. Η ήττα των Έλλήνων υπῆρξε γενική, και η φυγή οίκτρα και δεινή. Χίλιοι νεκροί Αθηναίοι εκάλυψαν τó πεδίον τής μάχης και όλόκληρος ο ίερός των Θηβαίων λόχος κατεκόπη μέχρις ενός.

Πριν η δύσει ο ήλιος η μάχη ειχε περατωθῆ και ο Φίλιππος νικητής ήδη επέτρεψε των νεκρών τήν ταφήν. Μεταξύ των νεκρών και των λαφύρων εκείτο, κατá τας άρχαίαις μαρτυρίας, και αύτη του Δημοσθένους η άσπις μετá τής υιοιῶνου έπιγραφῆς «Αγαθή τύχη», ην φεύγων εκ τής μάχης άμα τής τροπῆς γενομενης ειχεν άπορρίψει εκει. Ο Φίλιππος εξαλλος εκ τής χαράς και ήδονῆς μετá τήν νίκην εκώμαζε μετáξύ των νεκρών και μεθύν ηδε μετá πικράς ειρωνείας άντι ήσματος τήν άρχήν του Δημοσθενικού ψηφίσματος:

Πρός πόδα διαρῶν και έποκορών.

Δημοσθένης Δημοσθένους Παιωνίος.

Η άναγγελία τής ήττης ταύτης εις τας Αθήνας άπροξένησεν άπερίγραπτον και βαθειαν θλίψιν και κατάπληξιν, ην τóσον ζωηρώς περιγράφει ο ρήτωρ Λυκούργος. Ότε δε εκοιμήθη η κόνις των χιλίων νεκρών Αθηναίων μετ' εξαίρετικής πομπῆς και δικαίας λύπης και κατηρείας έγένετο η ταφή αυτών εκ τῷ

Ο ΦΡΟΥΡΟΣ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ ΤΗΣ ΧΑΙΡΩΝΕΙΑΣ
[Η μόνη εκ του φρασκου ληφθείσα εικων.]

Φωτ. Ν. Παλιφίου.

Κεραμεικῶ, εν τάφῳ ιδίῳ, έρ' ου στήλη εύμεγέθης μετá των ονομάτων των νεκρών ειχεν ιδρυθῆ.

Αλλ' η πόλις εκείνη, ητις ύπέστη εν τῇ μάχῃ ταύτη τήν άλγεινότεραν των συμφορών, υπῆρξαν οι Θῆβαι. Συντετριμμένη ειδα κειμένους έπι του πεδίου τής μάχης τούς τó άνθος τής Θηβαικής νεότητος άποτελούντας νεαρούς πολεμιστάς του ιεροῦ αυτῆς λόγου. Πάντες μέχρις ενός ειχον θρυμματισθῆ υπό του τεταγμένου κατέναντι αυτών υίου του Φιλίππου. Αλλ' αν των πολεμιστών Θηβαίων η τύχη υπῆρξε τóσον θλιβερά, έτι θλιβερωτέρα ήτο η θέσις αυτῆς τής πόλεως των Θηβών. Ο νικητής Μακεδών εύρε τότε τήν ευκαιρίαν να εξαλειψη τήν έπίφοβον εκείνην πόλιν εκ του μέσου και να τήν καταστήσει ίσην προς τας λοιπάς Βοιωτικές πόλεις.

Τό πρώτον εύσεβῆς των Θηβαίων καθήκον μετá τήν μάχην υπῆρξεν η εύκοσμος των νεκρών ταφή. Πλησίον δε του πεδίου, εν ῶ έπισσον οι τελευταίοι του εντεϋθεν Έλληνισμού πρόμαχοι, έθαψαν τούς νεκρούς αυτών και έπι του τάφου αυτών άνήγειραν Λέοντα. Ουδεμία άλλη εικων, ουδεν άλλο έπίθημα, ήδύνατο να παραστήσει πιστώτερον και άκριβέστερον τήν άντολήψιν των Θηβαίων πολιτών, ην έσχον περι των μεγάλων αυτών νεκρών, δε περισυλλέγοντες αύτους μετ' ειλκθειας εκ του πεδίου, εν ῶ έπισσον, μετá φρικτου άλγους έβλεπον τούς πάντας κατακεκουρημένους και κατακομμένους υπό των βαρέων ξισών του Μακεδονικού ίππικου, άρ' ου επάλαισαν κατ' αυτου μετá μανίας και τόλμης και άνδρείας όντως λεοντοθύμου. Ο μαρμαρίνος εκείνος Λέων έπι των ύπισθίων ποδών στηρίζόμενος μεγαλοπρεπῆς και φοβερός, προσέκαλει τήν εκπληξιν και τó δέος του παρατηρητοῦ και εν ῶ άριστα έσυμβόλιζε τήν λεοντοθύμιον των νεκρών, ους εκάλυπτε, τόλμην, διεδήλου δια τής στάσεως αυτου ότι αυτος εκριθη ο μόνος κατáλληλος να στηθῆ εκει φρουρός άγρυπνος των προσφιλών και τετιμημένων νεκρών. Επὶ του μνημείου τούτου ουδεν ένωμα νεκροῦ ανεγράφη. Αρῆθησαν να κείνται εκει πάντες άνώνομοι άρου κατá τόν Παιωνίαν η τύχη αυτών δεν διήρξεν αναλόγος τής τόλμης των. Αλλ' ο τεχνίτης εις των Θηβαίων τούς λόγους εμπάντευσε φαινεταί και άντελήθη τα ποικίλα αισθήματα τα όποια κατείχον τήν καρδίαν αυτών έπι τῆ θεξ των τóσον γενναίων και κρατερῶς αλλά και τóσον άτυχῶς κατακοπέντων νεκρών των. Καί παρῆσταις τόν Λέοντα έτοιμον να άφήση δεινόν και άπέλιν μυκηθμόν και να εκφράση και κατá των θεῶν αυτών και των δαιμόνων παράπονον μετ'

άπειλής, ότι τóση άνδρεία, τóσον θάρρος, τóση τόλμη απέθη εις μάτην και έσωρεύθη υπό τόν τύμβον εκείνον, εις άμωρα και άμισοταχῆ πτώματα.

Ο Λέων ίστατο εκει έπι κίονας. Ο Παιωνίας επισκεφθείς τήν Χαίρωνειαν σημειοί τα έξῆς περι του μνημείου. «Προσιόντων δε τῇ πόλει πολυάνδριον Θηβαίων έστι εν τῷ προς Φιλίππον άγῶνι άποθανόντων. Ουκ έπιγράφεται: μεν δε έπίγραμμα, έπίθημα δ' έπισσι αυτῷ Λέων' φέρε: δ' αν εις των άνδρων μάλιστα τόν θυμόν. Έπίγραμμα δ' άπισσι (εμοι δοκείν) ότι ουκ εοικότα τῇ τόλμῃ σφισι τα εκουτου δαίμονος ήκολούθησε».

Εκότες ουδεμίαν μαρτυρίαν περι του μνημείου τούτου έχομεν. Οι κίονες διεδέχοντο άλλήλους, βαρβαρα και κατακτητικα ήθη επεδραμον έπι τήν Χωραν ημών και ήμεραι πονηραι πικριών και δουλείας άνείτειλαν. Εις τούς χρόνους αυτους τούς αδούξους και πενήτους κατέπεσεν εκ των βάθρων και ο φρουρός των νεκρών τής Χαίρωνειας Λέων. Ησθε ακριβῶς και πως, άγνωστων. Ίσως εκ σεισμου τινος έσωρεύθη εκει παρá τó βάθρον, άλλ' ίσως και εκ φθοράς των συνδεόντων τα διάφορα τεμαχια σιδηρών συνδέσμων, η εκ καθιζήσεως του βάθρου αυτου.

Ο Λέων πεσών εκ του βάθρου αυτου εκάλυφθη συν τῷ χρόνῳ και κατέστη άφανής. Ο ήμετερος Μελίτιος, καιπερ περιγράφων τήν Χαίρωνειαν εν τῇ εν έτει 1728 ύπ' αυτου εκδοθείση γεωγραφική, ουδένα λόγον ποιείται περι του Λέοντος. Ουτε όμως ο εν έτει 1801 επισκεφθείς τήν Έλλάδα άγγλος Dodwell ουδ' ο Clarke αναφέρουσι τι περι του Λέοντος. Μόνον ο ιατρός του Αλη- πασα D. Holland, περιελθών εν έτει 1812-1813 τήν ήμετέραν χωραν αναφέρει ότι εινε άκρωσ λυπηρόν να κείται υπό τήν γῆν ο περιώνυμος τής Χαίρωνειας Λέων. Αρ' ου σσωρευμένος έπι τοσούτους αιῶνας εκάλυπτετο άφανής, συνέπεσε κατá τας άρχάς Ιουνίου του 1818 να διερχεται εκειθεν βαίτων προς Κάπραιαν εκ Λεβαδείας ο άγγλος J. Crawford, όστις παρητήρησεν έπ' όλιγον έξῆχον τής επισκοπείας μαρμαρον κατειργασμένων. Ενήργησε μικράν τινα σκαφήν και άνεκάλυψε τα τεμαχια του Λέοντος, άτινα και παλιν επιμελῶς εκάλυψεν. Εκει εκειτο κεκαλυμμένος και παλιν, ότε εν έτει 1837 ο ήμετερος άρχαιολόγος Πιττάκης επισκεφθείς τήν Χαίρωνειαν, εν τῇ περιγραφή των μνημείων Βοιωτίας λέγει τα έξῆς περι του Λέοντος: «Εις τó πολυάνδριον των Θηβαίων εν Χαίρωνεία σώζεται τó κολοσιαίον άγάλμα του Λέοντος τετριμμένον εις εννέα τεμαχια.

[Τό τέλος εις τó έπόμενον]

G. P. BYZANTINOS

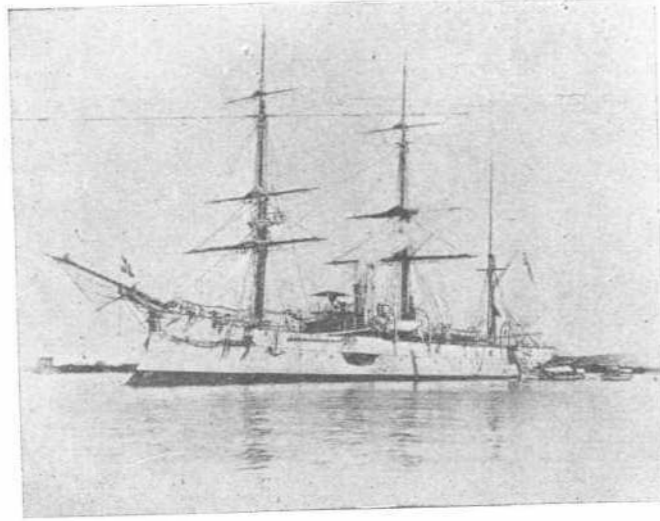

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑΝ—ΠΑΛΙΡΡΟΙΑ, Κ. ΒΟΑΝΑΚΗΣ

Ο ΠΛΟΥΣ ΤΟΥ ΜΙΑΟΥΛΗ

Πρώτος τῷ 1899 ὁ κ. Β. Βουδούρης, Ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν, ἔσχε τὴν ἐπιτυχή ἰδέαν τῶν ἐκπαιδευτικῶν πλῶν χάρην τῆς πρακτικῆς ἐξασκήσεως τῶν νεωτέρων ἀξιωματικῶν τοῦ πολεμικοῦ ἡμῶν ναυτικοῦ. Μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τοιαύτη συστηματικὴ ἐκπαίδευσις πρακτικὴ ἦτο κατὰ τὴν ἀγνωστον. Ἐνίστη ἐν τούτοις διετίθετο πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον πολεμικὸν τι σκάφος, ὅτε μὲν ὁ ἀτμοδρόμων «Ἑλλάς», ἡ σημερινὴ σχολὴ τῶν Δοκίμων, ἄλλοτε δὲ ὁ πᾶρων «Ἄρης», τὸ ἱστορικὸν σκάφος τοῦ Ἀγῶνος, ἢ «Ἀθηνᾶ».

Τοιοῦτον πλοῦν ἐπεχείρησε τῷ 1887 ἢ «Ἑλλάς» φέρουσα τοὺς πρώτους μαθητὰς τῆς σχολῆς τῶν Δοκίμων ὑπὸ κυβερνήτην τὸν πλωτάρχην τότε Ἠλίαν Κανελλόπουλον, διοικητὴν ἐνταυτῷ καὶ τῆς Σχολῆς, τὸν ἀείμνηστον καὶ διακεκριμένον ἀξιωματικὸν τοῦ πολεμικοῦ ἡμῶν ναυτικοῦ, ὑπὲρ τοῦ

Ο 'ΜΙΑΟΥΛΗΣ', ΜΑΣ

ὀποῖοι πολλὰ ἐφραξὲ καὶ πλείστα προηλείρετο νὰ πράξῃ. Ἡ Ἑλλάς τότε ἔφρασε μέχρι τῶν παραλίων τῆς Ἰσπανίας, περιπλεύσασα τοὺς λιμένας τῆς Μεσογείου λεκάνης καὶ τυχούσα θερμῶν ἐκδηλώσεων ἐν μέρους τῶν ὁμογενῶν.

Ἐπίσης καὶ ὁ «Ἄρης» ἐπεχείρησε τοιοῦτους πλόας φέρων τοὺς ἐκ τῆς Σχολῆς τῶν Ἐυελπίδων ἀποροιτῶντας τότε δοκίμους πρώτης τάξεως, κατόπιν δὲ τοὺς μαθητὰς τῆς Ναυτικῆς Σχολῆς, μέχρις οὗτο προσεκκολληθὲν παρὰ τῇ ἐν Πόρῳ Προκαϊδευτικῇ Μοίρᾳ, προσδεθείς μονίμως παρὰ τὸ κρηπίδιωμα τοῦ προγυμναστηρίου, ὅπου καὶ θὰ καταλίπη τὰ κῶλα.

Τὸν πρώτον ἐκπαιδευτικὸν πλοῦν τοῦ ἐπεχείρησεν ὁ κ. Ν. Μιαούλης τὸν Ἰούλιον τοῦ 1899, ἀποπλεύσας ἐκ Φαλῆρου τὴν

Ι. ΚΑΛΙΦΩΝΑΣ ΠΛΩΤΑΡΧΗΣ, ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ ΤΟΥ 'ΜΙΑΟΥΛΗΣ'.

20 τοῦ μηνὸς ἐκείνου με κυβερνήτην τὸν ἀντιπλωτάρχον τότε κ. Θ. Θεοχάρη καὶ ὑπαρχὸν τὸν πλωτάρχη κ. Π. Γαίνην. Ἐπ' αὐτοῦ τότε ἐτοποθετήθησαν μόνον ἀξιωματικοί. Ὁ πλοῦς τοῦ ὑπῆρξεν ἐπιτυγέστατος. Προσῆγγισεν ἀλληλοδιαδόχως εἰς τοὺς λιμένας Μελίτης, Νεαπόλεως, Τουλῶνος, Μασσαλίας, Γαδείρων, διέπλευσε τὸ Γιβραλτάρ, κατέπλευσεν εἰς Λισσαβῶνα, Ἄθρ., Λονδίον, Λίβερπουλ, Ἀμβέρσαν, Ἀμστελῶδαμον, Κοπενάγην, Μαλμὸ καὶ ἔφρασε μέχρι Πετροπόλεως, τυχῶν ἐνθουσιῶδους δεξιώσεως καὶ ἐκ μέρους τῶν ὁμογενῶν καὶ ἐκ μέρους τῶν ξένων ἀξιωματικῶν καὶ τῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἀντιπροσώπων μας

Τῷ 1900 ὁ «Μιαούλης» ἐπεχείρησε τὸν δεύτερον πλοῦν τοῦ ὑπὸ κυβερνήτην τὸν ἀντιπλωτάρχον κ. Π. Κουντουριώτην καὶ ὑπαρχὸν τὸν ὑποπλωτάρχον κ. Φ. Κανελλόπουλον, ἔφρασε δὲ φέρων καὶ πάλιν ἀξιωματικούς μέχρι τῶν Βαλεαρίδων καὶ τῆς Ἀμερικῆς. Τρίτον πλοῦν ἐπεχείρησεν ὁ «Μιαούλης» τῷ 1901 με κυβερνήτην τὸν ἀντιπλωτάρχον κ. Ι. Δαμιανὸν καὶ ὑπαρχὸν τὸν πλωτάρχη κ. Α. Κουντουριώτην ἔφρασε δὲ καὶ πάλιν με ἀξιωματικούς μέχρι τοῦ Νέου Κόσμου.

Ἐπίσης τῇ 10 Ἰουλίου τοῦ 1902 ὁ «Μιαούλης» ὑπὸ κυβερνήτην τὸν πλωτάρχον κ. Η. Μαυρομηχάλην καὶ ὑπαρχὸν τὸν ὑποπλωτάρχον κ. Ἄνδρ. Μιαούλην, ὑποδιοικητὴν συγγρῶνος τῆς Ναυτικῆς Σχολῆς, παρέλαβε τοὺς μαθητὰς τῆς Σχολῆς τῶν Δοκίμων καὶ ἀπέπλευσεν ἐκ Φαλῆρου ὅπου εἶχε μεθορμισθῆ, ἀφοῦ ἠνθράκυσεν ἐν Πειραιεῖ, διὰ Πόρον, Μεσσήνην, Τουλῶνα, Καρθαγίνην, Καναρίους, Ἀλγέριον, ἐπαναπλεύσας εἰς Πειραιᾶ τὴν 7 Σεπτεμβρίου ἰδίου ἔτους.

Τὸ ἐπιὸν ἔτος 1903 ἐπεχείρησε τέταρτον πλοῦν τὸ κομψὸν εὔδρομον ἀποπλεύσας τὴν 18 Ἰουλίου με τοὺς μαθητὰς τῆς Ναυτικῆς Σχολῆς, ὑπὸ κυβερνήτην τὸν ἀντιπλωτάρχον κ. Σ. Λάμπρον, ἡδὴ Διευθυντὴν τῆς Ὑποβρυχίου Ἀμύνης καὶ ὑπαρχὸν τὸν πλωτάρχη κ. Ἄρ. Γιωτόπουλον, ἡδὴ προσαπάρχη τὸν Ὑπουργεῖο τῶν Ναυτικῶν. Καὶ προσῆγγισεν ἀλληλοδιαδόχως εἰς Κατάνην, Κάδιξ, Λισσαβῶνα, Ἰζίαν, Πάλμαν, Τύνιδα, Τάραντα, ἐπαναπλεύσας εἰς Πειραιᾶ τὴν 19 Σεπτεμβρίου.

Ὁ ἐφετείνος πλοῦς τοῦ περιορίσθη καὶ πάλιν ἐντὸς τῆς Μεσογείου λεκάνης. Κυβερνήτης τοῦ ἦτο ὁ πλωτάρχος κ. Ι. Καλλιφρονᾶς, ὑπαρχὸς τοῦ ὁ ὑποδιοικητῆς τῆς Ναυτικῆς Σχολῆς κ. Ἄνδρ. Μιαούλης, πλωτάρχης ἡδὲ.

Ὁ «Μιαούλης» ἀπέπλευσε τὴν 25 παρελθόντος Ἰουλίου ἐκ Φαλῆρου φέρων τοὺς 32 μαθητὰς τῶν τριῶν τάξεων τῆς Σχολῆς τῶν Δοκίμων. Τὴν νύκτα τῆς 27 πρὸς τὴν 28 διέπλευσε τὸ στενὸν τῆς Μεσσηνίας καὶ τὴν 29 πρωὶ κατέπλευσεν εἰς Νεάπολιν.

Τὴν 5 Ἰουλίου κατέπλευσεν εἰς Τουλῶνα, τὴν 15 ἰδίου κατέπλευσεν εἰς Βαρκελώναν, τῇ 24 διέπλευσεν τὸ Γιβραλτάρ, τὴν 27 ἰδίου κατέπλευσεν εἰς Λισσαβῶνα. Τὴν 3 Σεπτεμβρίου κατέπλευσεν εἰς Γιβραλτάρ, τὴν 8 ἰδίου κατέπλευσεν εἰς Ἀλγέριον, τὴν 18 κατέπλευσεν εἰς Μελίτην. Τῇ 22 Σεπτεμβρίου ἀπέπλευσεν ἐκ Μελίτης, τὴν πρωίαν τῆς 25 διέπλευσεν τὴν διώρυγα τῆς Κορίνθου καὶ τὴν μεσημβριᾶν ἐπανέπλευσεν εἰς Πειραιᾶ. Διήνυσαν 4021 ναυτ. μίλ. ἐν ὄλῳ.

Καταρκτῆς ἡ χρησιμότης τῶν πλῶν τούτων. Καταλλήλοτατος δὲ ὁ «Μιαούλης» διὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν. Ἐναυπηγίθη ἐν Σέντ τῷ 1879 διὰ χρημάτων τοῦ παλαίου Ἱαμεῖου τοῦ Ἐθνικοῦ Στάλου, ὀνομασθεῖς «Μιαούλης» πρὸς τιμὴν τοῦ ἐνδόξου Ὑδραίου Ναυάρχου, ἐστοίχισεν δὲ 2 1/2 ἑκατομμύρια φράγκων.

ΑΝΔΡ. ΜΙΑΟΥΛΗΣ ΠΛΩΤΑΡΧΗΣ, ΥΠΑΡΧΟΣ ΤΟΥ 'ΜΙΑΟΥΛΗΣ'.

ΛΙΟ ΠΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΛΙ' ΟΛΑ

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Ο ΠΑΛΗΑΤΣΟΣ

Ξαπλωμένος στὸ μικρὸ ἀμαξάκι ὁ παράλυτος ἔρριπτε ἀπλάνες τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς ἄμμου τῆς δεινροστοιχίας.

Ποῖος ἤλικίας νὰ ἦτο; Ἄν ἔκρινε κανεὶς ἀπὸ τὰ λευκὰ μαλλιά του, ἀπὸ τὰς ἀνευ ζωῆς κινήσεις του, ἀπὸ τὰ χωρὶς ἐκφρασιν μάτια του καὶ τὰ κρεμασμένα χεῖλη του θὰ τὸν εἶλεγε γέροντα. Καὶ ἐν τούτοις ἀπὸ τὸ δέσμα του τὸ ἀρρυθμιωτὸν καὶ τοὺς ὀδόντας του τοὺς λευκοὺς κάποια νεότης ὑπερχάνετο, νεότης ἀκρηνθῆς καταπεσοῦσα εἰς τὴν νωθρότητα ἐκείνην.

Ἐνας ἄνδρας με βράδισμα βραδύ, εὐκίνητον ὁμοίως καὶ ρυθμικὸν συγγρῶνος, ὤθων τὸ καρποσάκι, προσείκλυε ζωηρῶς τὴν προσοχὴν μου. Τὰ χαρακτηριστικά του μοῦ ἐφαίνετο ὅτι τὰ εἶχα ἰδῆ κάπου. Ἀλλὰ πού; Ἀθήνας ἢ μνήμη μου ἐφοτίσθη καὶ ἐνθυμήθη τὸ μέρος ὅπου εἶχα ξαναῖδῆ τὸ πρόσωπον ἐκείνο.

— Διάβολε! Ὁ Τζέμου εἶνε . . . ὁ παλιότατος τοῦ Νέου Ἴπποδρόμου!

Μὲ ἤκουσε φαίνεται. Ἐστράφη, με παρετήρησε προσεκτικῶς μίαν στιγμὴν καὶ κατόπιν σακατάσας μοῦ ἔστεινε τὴν χεῖρα:

— Ναι, κύριε, ἐγὼ εἶμαι. Πῶς εἶσθε ἀπὸ τὸν καιρὸν, ποῦ ἔχω νὰ σᾶς ἰδῶ; Εἶνε δύο χρόνια τώρα, ποῦ δὲν ἤρθατε στὸ Ἴπποδρόμον. Θὰ ἐταξιδεύσατε βεβαίως;

— Ναι. Πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν ἐπέστρεψα . . . δὲν κατώρθωσα νὰ σὲ γνωρίσω ἀμέσως.

— Α! εἶνε φυσικώτατον. Δὲν με εἶχατε ἰδῆ παρὰ μογιμισμένον καὶ βλέπετε ὅτι τὸ πρόσωπον ἀλλάξει. Ἐπειτα δύο χρόνια τώρα!

— Ἀλήθεια καὶ ὁ Τόμου, ὁ ἀδελφός σου;

Μὲ παρετήρησε μετὰ τὰ μεγάλα μάτια του γεμάτα ἐκπληξίν καὶ λύπην.

— Ὁ Τόμου;

— Ναι . . . Ποῦ εἶνε τώρα;

Ἦπλωσε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν παράλυτον καὶ με φωνὴν μόλις ἀκουσμένην μοῦ εἶπε:

— Νὰ τὸς!

Ἔμεινα κατάπληκτος. Τὸ παράλυτον ἐκείνο πλάσμα μετὰ κατίσχυα μέλη, τὸ λείψανον ἐκείνο ἀνθρώπου, ἦτο ὁ θεομάσιος ἀκροβάτης μετὰ τοὺς χαλυβδίνους μῦς, τὸ φαινόμενον ἐκείνο τῆς ἰσχύος καὶ τῆς τόλμης, ὁ περίφημος Τόμου, ὁ ἀπαράμιλλος Τόμου. Ἐξηκολούθησε κινῶν τὴν κεφαλὴν.

— Ὡστε δὲν ξέρετε . . .

Μὲ μητρικὴν χειρονομίαν ἐθώπευσε τὴν κεφαλὴν τοῦ παράλυτου.

— Εἶνε ὁ Τόμου . . . Καὶ ἐγὼ τὸν ἔκμα ὅπως εἶνε. Σταθῆτε. Ἦμας ἐκεῖ στὴν σκαῖ, ἂν θέλετε, καὶ θὰ σᾶς διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν μας.

Ἐκεῖ κάπου ἦτο ἕνας πάγκος. Ἐσυγγύρισε τὰ μαξιλαρία τοῦ παράλυτου, ἔφρόντισε νὰ τὸν τοποθετήσῃ εἰς τὴν σκαῖν καὶ ἐκάθισε κατόπιν πλησίον μου.

— Ἀκουστε λοιπὸν. Ξέρετε ὅτι ὁ Τόμου καὶ ἐγὼ ἐδουλεύαμε πάντα μαζύ. Αὐτὸς ἔκανε τὰ πηδήματα τοῦ τραπέζιου εἰς τὸν ἀέρα, τὰ ἐπικίνδυνα γυμνάσματα. Ἐγὼ, ἐνῶ ἐτοιμάζαν τὰ σχοινιά του, ἐπρόσεχα εἰς τὰς ἐτοιμασίας καὶ ἐπαίζα κάτω στὸν ἄμμο παλιότατες φάρσες. Ἐπειτα ὅταν ἀνέβαινε ψηλὰ τὸν ἐπρόσεχα, τοῦ εἶδα τὸ σύνθημα, μετροῦσα δὲ καὶ τὰ δευτερόλεπτα ἀκόμη, γιατί, καθὼς ξέρετε, στὴν τέχνη μας καὶ ἕνα τέταρτο τοῦ δευτερολέπτου εἶνε καταστροφῆ.

Ὅταν ἔτελειωνε τὰ γυμνάσιά του καὶ κατέβαινε, ἀμέτρητα χειροκροτήματα τὸν ὑπεδέχοντο. Τί τὰ θέλετε; Αὐτὸς εἶχε ὅλη τὴ δόξα. Μὲ τὴν μάλλιαν του χρυσοκεντημένην ἑλαμπην ἐκεῖ ἐπάνω στὰ ἠλεκτρικά, ἐνῶ ἐγὼ μετὰ τὸ πρόσωπο ἀλευρωμένον καὶ τὸ στόμα τεντωμένον εἰς τὰ αὐτὰ δὲν ἤμουν καὶ τόσον ὠραίος.

Κάποτε, ὅταν τὰ ἱσκαπτόμην αὐτὰ, μιὰ ζήλια δύνατῆ

μ' έπιανε. Άλλά περνούσε γρήγορα. Πέντε λεπτά και δέν τό έθυμώμουν πλέον.

Αυτό διήρκεσαν έτη πολλά και θά έξηκολούθει πάντοτε άν μια γυναίκα δέν παρουσιάζετο στό δρόμο μας Κατά δυστυχίαν τήν άγαπήσαμε κι' έγώ και ό Τόμου. Και αύτή εύχριστήμενη από τήν έντύπωσιν πού έικμε διασκεδάζε. Κάθε βράδου ήρχετο τήν ιδίαν ώραν και μόλις ήγκίναμε ήρχίζε να μάς παρατηρή με μάτια τυφερά και γεμάτα ύποσχέσεις. Ποιον από τους δύο μας προτιμούσε; . . . Δέν έβράδυνα να συνειθίσω με τήν ιδέαν ότι κατά τό όρθόν και τό δικαίον τά χειροκροτήματα και ή ματιές ήσαν διά τόν Τόμου.

Ο βόλος μου, άδικουμένου ήρωος, δέν με δυσχερέσει και τόσον. Είχα συνειθίσει με τόν καιρόν. Άλλά τήν φοράν αύτήν δέν έπρόκειτο περί αυτού και μόνον. Δέν ύπέφερε μόνον ό έγωισμός μου, αλλά και ή καρδιά μου. Ηγάπων έμμανώς και δέν ήδυνάμην ν' άνεχθώ τήν σκέψιν ότι δέν έσίμαινον τίποτε πρό ενός αντίπαλου και ότι ήμην γελοίος πλησίον εκείνου θριαμβεύοντος.

Σιγά σιγά κατήντησε να μη άναγνωρίζω καμμίαν άξίαν εις τόν άδελφόν μου. Καθ' έαυτόν εις τάς άρχάς και κατόπιν δημοσίαι. Κάποτε εις τό καρνεϊόν ακούων να έπιδοκιμαζών τήν έπιτηδειότητά του παρεφέρεθην.

—Τό πήδημα του τραπέζιου. Σπουδαίο πράγμα! Ένας μήνας γυμναστική κι' έτελείωσε. Τρομάζει τόν κόσμο χωρίς να είνε και πολύ δύσκολο.

Έκτοτε κατά τήν παράστασιν προσεπάθουν να προσελκύσω τά βλέμματα των θεατών. Δέν ήμουν πλέον άκροβάτης, ό όποιος παίζει τό μέρος του, όπως ό μουσικός τής όρχήστρας χωρίς άτομικόν έγωισμόν, αλλά δια να συμπληρωή τήν άρμονικότητα του συνόλου. Έμοιαζα με τους μοχθηρούς καμπούινους, πού διακρισθήτουν τήν έπιτυχίαν των συντρόφων των δια να φέρουν άντιπερισπασμόν, όταν αισθάνωνται τήν προσοχήν των θεατών στρεφόμενην προς άλλον.

Ένα βράδου έμμεθα έξω. Έκάθητο εις τό θεωρείόν τής. Όλην τήν ήμέραν, εκείνην έσκεπτόμην. Τό φάσμα τής με κατεδίωκε και δέν είχα άλλην σκέψιν παρά πώς να τήν καταπλήξω, να τήν κάμω να καρφώση τά μάτια τής επάνω μου και να τήν κάμω να θαυμάση τόν παληάτσο. Διά να τό κατορθώσω έπρεπε να ζητήσω από τους μύς μου ύπερήρωον προσπάθειαν. Έπρεπε ή σάλα όλη να κρατήση τήν άναπνοήν τής δια τόν παληάτσο και να έννοση ότι αυτός ήτο ή εκπροσώπησις του θάρρους, τής δεξιότητος και τής ρώμης.

Και τήν στιγμήν εκείνην, ένθ' ήγλα χωρίς δίχτυ, είκοσι μέτρα από τήν γήν, ό Τόμου έπερε φόρα εις τήν κούνια του, ήρχισα τά τρελλότερα παιγνίδια, τά δυσκολώτερα πηδήματα, έκυλιόμην ως σφαίρα εις τήν άμμο, άνέτρεπα τους ύπνείτας.

Τό τρίξιμο πής κούνιας ήρθε εις τ' αυτιά μου. Έκύταξα και είδα τόν Τόμου, πελώριον άθλητήν, ν' άνεδοκατεβαίνη. Άπέναντί του τό κενόν τραπέζιον έκινείτο με παρομοίαν κίνησιν έτοιμον να δεχθή πηδώντα τόν τολμηρόν σχοινοβάτην. Είδα τά βλέμματα του πλήθους ν' ακολουθούν τό ιδίόν μου. Ησθάνθην δια μίαν άκόμη φοράν ότι όλα τά μάτια, και ιδίως εκείνα τά όποια με έκαμναν τρελλόν, άπεσπώντο από έμέ.

Παρεφρόνησα. Δέν έσυλλογίσθην πλέον τόν δυστυχή, όστις έκεί επάνω, μέσα εις τά ηλεκτρικά ρώτα, με τους μύς έντεταμένους, άνέμενε να του δώσω τό σύνθημα. Εις τόν έντροχιασθέντα έγκέφαλόν μου μία μόνη σκέψις ύπήρχε: Έπρεπε να τήν κάμω να με προσέξη.

Κατέβαλα όλας τάς δυνάμεις μου, ένέντωσα τους μύς μου και με ένα γυγάντιον πήδημα εύρέθην πρό του θεωρείου τής. Τήν στιγμήν εκείνην μόλις ένθυμήθην τόν Τόμου, όστις έκεί επάνω έμε μόνον είχεν οδηγήν.

—Γκόου! έρώναξα με βροντώδη φωνήν.

Κάτι σαν να έστέναζεν εις τόν άέρα. . . Ύψωσα τήν κεφαλήν. . . Δέν είδα παρά δύο κούνιες άδειανές. Κραυγή φρίκης ήκούσθη. Μία σκιά διήλθε πλησίον του προσώπου μου ραπίζουσα με με κύμα άέρος και ήκουσα ένα κρότον σώματος συντριβόμενου πλησίον μου. Ό Τόμου έκείτο πρό των ποδών μου συντετριμμένος με τό πρόσωπον πλήρες αίματος.

Έπί έβδομάδας όλοκλήρους ήτο έτοιμοθάνατος. Κατόπιν ό πυρετός έπεσαν, κι κρίσεις παρήλθον και έζησε. . . Είνε ζωή αύτή; . . . Προτιμώτερος ό θάνατος.

Έδίστασεν επί τινας στιγμάς και επανέλαβε:

—Άλλως τε ποίος ξέρει άν ό Θεός δέν τόν έσωσε δια να μου ένθυμήξη διαρκώς τό έγκλημά μου και να μου επιτρέψη να έξιλεωθώ έν μέρει.

—Έγκλημά σου, πτωχέ μου Τζέμου! του είπα με τόνον άφιβολίας.

—Τό έγκλημα μάλιστα. Όταν κρατεί κανείς τήν ζωήν του πειό άγαπημένου πλάσματος δέν πρέπει ούτε μια στιγμή να λησμονείται! . . .

Μία μυίγα έκάθησεν επί του μετώπου του παραλύτου. Ό Τζέμου τήν έδιωξε με τό χέρι του και ένα δάκρυ έκύλισε, καθώς έσκυβε, από τά μάτια του στά μάτια του άδελφού του, ένθ' με φωνήν, τήν όποίαν μόνον οι μητέρες έχουν, τόν ήκουσα να λέγη.

—Δυστυχισμένο μου παιδί!

MAURICE LEVEL

Η "ΦΙΓΕΝΕΙΑ", ΕΙΣ ΤΟ ΣΤΑΔΙΟΝ

Τήν 29ην παρελθόντος μηνός τό Παναθηναϊκόν Στάδιον συνεκέντρωσε κόσμον άρκετόν δια τήν παράστασιν τής «Ίριγενείας» του Εύριπίδου έν τή γαλλικη παραφράσει του κ.Ι.Μωρεάς, υπό του θιάσου του έν περιουσία έταίρου τής Γαλλικής Κομωδίας Σουλβίν. Η παράστασις, καιτοι γενομένη άνευ των στοιχειωδών έτοιμασιών, αίντινες άπαιτούνται δια θεατρικόν παράστασιν έν ύπαίθριω άμφιθεάτρο, επέτυχεν άρκετά ώστε να έξάρη υπό τάς θερμάς ακτίνας του φηνοσφαιρικού ήλιου τήν φαντασίαν των θεατών εις τήν άπόλαυσιν των ώραίων τής άγαυότητος θεατρικών παραστάσεων.

Οι ήθοποιόι μετέβησαν εις τό Στάδιον, φέροντες τάς ένδυμασίαις των, άκούον δε πρόσινον φύλλωμα άνεπλήρου τά παρασκήνια του προχείρου θεάτρου.

Ποίν άρχίτης πρέπει να σκεφθής πολν δια να μη σκεφθής άρ' ού άρχίσης.

(Ισπανική παροιμία)

ΙΑΤΡΙΚΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Λεύκανσις του δερματος. Παρά τήν παροιμίαν — και κι παροιμία είνε ή σοφία των αιώνων — ύπάρχουν περιστάσεις, καθ' ως επιτρέπεται ή τεχνητή λεύκανσις του δερματος του προσώπου. Και τούτο συμβαίνει όσάκις ή χρωστική ούσια των μαλακων κυττάρων του δερματος δια τής έπηρείας των ήλιακων ακτίνων ή άλλης τινός έξωτερικής αιτίας επέφερε σχετικόν πρός τό σιτόχρονν άλλοίωσιν του δερματος.

Έν τοιαύτη περιπτώσει προτιμώτερον φάρμακον θεωρώ τήν καθ' έκάστην επάλειψιν του δερματος δια τής έξής αλοιφής:

- Vaseline Blanche . . . . . 30 g.
Acide oléique . . . . . 30 "
Sous-nitrate de Bismuth . . . . . 5 "
Essence de Romarin . . . . . q. s.

Μετα τήν επάλειψιν ρίπτετε επί του δερματος κόνιν άνθών όριζης.

De A. Τραχίλης

Ο Κ. ΜΕΛΑΧΡΙΝΟΣ

Άς προστεθών εις τό νεοελληνικόν λεξιλόγιον κι' έξη νεά λέξεις του προνομίου κατασκευαστού, σχετικα με τόν πόλεμον: Κροσθάνατος=ή όδός. Υρόσπυρον ή θαλασσόβουβα=ή τορπιλλη. Μεγαλοκουγας=ή μάχη. Ρεσταροτοθάνατος=ό βομβαρδισμός.

Ο ΚΟΜΗΣ ΝΤΕ ΜΠΡΕΜΩΝ ΝΤΑΡΣ

Ό κ. Ντε Μπρεμών Ντάρς είναι γνωστότατος και προσφιλέστατος ένταύθα δια τά φιλελληνικά αισθήματά του. Είναι και άγαπητός, διότι ή φήμη του προέτρεξε πολν πρό τής άφιξείς του ως στρατιωτικού ακολουθού τής Γαλλικής Προσθείας. Η εύγένεια του χαρακτήρος του μαρτυρείται και έν του γήμου του, διότι, παριών όλας τάς αριστοκρατικές προλήψεις και τήν μνην του αριστοκρατικού κόσμου των Παρισίων, συνέδεσε τήν ζωήν του μετα συζύγου καθ' όλα τελείας

άνηκούσης εις τήν καλήν τάξιν των πλουσιών Παρισίων, πλην μη αριστοκράτιδος έν γενετή.

Φανατικός φιλελεύθερος και άληθινός δημοκράτης, υπερήσπισε και υπερασπίσει τήν Δημοκρατίαν μεθ' όσης θερμής υπερέσπισαν οι πρόγονοί του τους Βασιλείς τής Γαλλίας, των όποιων διετέλεσαν σωματοφύλακες, στρατάρχη και ύπασισταί. Τελευταίως έμονομάχησε μετα του διευθυντού του «Φιγαρόν» κ. Καλμέτ. Είναι ή δεκάτη, εάν δέν άπαυώμεθα μονομαχία, ένεκα των άνακρίσεων έν Παρισίαις συζητήσεων επί τής αναμειξείς εις τά του στρατού των άντιδημοκρατικών, οι όποιοι ήλπισαν, ότι ήδύναντο να όπλίσωσι τά γαλλικά στρατεύματα κατά τής Γαλλικής Δημοκρατίας. Ό κ. Ντε Μπρεμών Ντάρς έν των πρώτων έλαβε μέρος εις τόν ύπερ των δημοκρατικών χρεών άγώνα, έπισπάσας τόν θαυμαρόν και τους επαινούς των φίλων του και των φίλων τής Γαλλίας.

Οι «άνθρωποι τής ήμέρας» δικαίως αποκαλούνται ούτω. Διού τήν επαύριον τους ληημοούν. Σαβί δε Μαίτε

ΕΝΑΕΡΙΟΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ

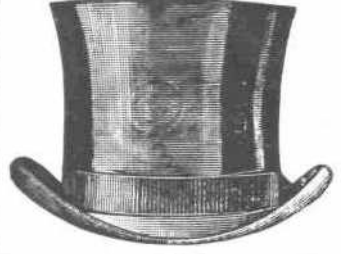
Ό έν Πόρτ-Άρθούρ άνταποκριτής του «Νταϊλου-Μαϊλ» σημειοί και τήν υπεραγών των Ιαπώνων ως προς τά μέσα του καθορισμού των έγχθρικων θέσεων δια τής έναερίου φωτογραφίας.

Η συσκευή αύτη συνίσταται άπλούστατα έξ ενός χαρτίνου άετου σχήματος άπιου έν τώ κέντρο του όποιου εύρίσκεται προσηρμοσμένη μικρά φωτογραφική μηχανή έξ άργιλίου, έγούσα φακούς και εις τάς τέσσαρας πλαγιάς πλευράς ως και τήν κάτω επιφάνειαν και τούτο δια να είναι δυνατόν να ληφθ ή φωτογραφία όσος δήποτε και άν είναι ό άνεμος.

Άπέναντι έκάστου των φακων τούτων ύπάρχει και φωτογραφική πλάξ έν πεπιεσμένης ζελατίνης. Η συσκευή αύτη έγκλείει μικροσκοπικόν ηλεκτρομαγνήτην, όστις τή βοήθειαν του σύρματος δι' ού συγκρατείται ό άέτος, λαμβάνει ρεύμα ενός στοιχείου Grenet και δύναται να λειτουργήσ η αύτη ούτω, δίδουσα τήν άκραιολογίασιν όλων συγχρόνως των μερών.

Η ΜΟΔΑ 1904-1905

ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ —Τό καπέλλο κάνει τόν άνθρωπον. Άξίωμα πλέον αυτό. Συνεπώς άπ' αυτού άρχεσθαι. Τό κλάν καταργείται όλονέν από τό έπίσημον ένδυμα και άντικαθίσταται τήν νύκτα μεν δια μαλακού καπέλλου του λεγομένου Chapeau-Soirée, με μεταξωτό εις τό κάτω μέρος του γύρου (Sous-bord soie) τήν ήμέραν δε όταν είναι κανείς ύποχρεωμένος να είναι με έπίσημον ένδυμα, δια του ύψηλοϋ κυλινδρικού μεταξωτού. Έφ'έτος τό ψηλό είναι μάλλον άνοικτόν προς τά άνω και χαμηλόν (Style Corniche).

Τό μαλακό καπέλλο κυριαρχεί έν τή άνεπισήμω περιβολή. Λαμπρόν καπέλλο και ταιριάζει εις τους στρογγυλοπροσώπους. Με σακάκι προσδίδει κάτι επί πλέον άρρενοπρεπές και κάτι περισσώτερον τό νεανικόν. Άλλά δέν είναι και τό καπέλλο με τό όποιον δύναται τις να θεωρηται ντυμένος, habillé όπως λέγουν οι Γάλλοι. Μόνον τό σακρόν, τό Άγγλικόν κυρίως, προσδίδει σοβαρότητα. Έφ'έτος ή μόδα του είναι χαριτωμένη. Τά μεγάλα σχήματα έξηφανίσθησαν και μπόρ γυριστά μέτρια. Διά τήν άνοιξιν έτοιμάζονται τά κανοτιέ και τά παναμά εις τά συνήθη σχήματά των. Περίπου θά είναι όμοια με τά περσινα.

ΤΑ ΓΑΝΤΙΑ —Τά άνδρικά με δύο κουμπιά (boutons-presision) τά δε γυναικεία με τρία κουμπιά, άρου τά μακίνια είναι μακρυνά. Διά τους άνδρας συνειθίζονται πολν τά κόκκινα, δια δε τάς κυρίας τά μπέξ και τά γκρι. Έν τούτοις και έφ'έτος θά κυριαρχήσουν παρ' ήμιν τά λευκά και τά γκρι-πέρι.

ΛΑΙΜΟΔΕΤΑΙ — Δίνουν και πέρνον τά Grisailles, λεπτά μεταξωτά, έλαφρά, όμοιάζοντα με foulards. Γίνονται λεπτειλισπύτα λαίμοδετα δια κολλάρα διπλά. Χρώματα στακτιά με στίγματα μαύρα ή γραμμάς λεπτοτάτας λευκάς, κυανάς και γκρενά.

ΖΩΝΑΙ — Αί κυρία εις τό Παρίσι συνειθίζουν και ζώνας από εύμορρο πετσι μεγάλου πλάτους έμπρός με πλουσίας πτυχάς αλλά με μικράν και άπλουστατήν πόρπην εις τά πλάγια. Είναι πολν τής μόδας και εις τήν Ευρώπην αι κυρία έξετρελλάθησαν.

ΤΑ ΥΠΟΚΑΜΙΣΑ — Μόνον χρωματιστά με πιέτες μεγάλες, εις έκτάτως γλυκείς χρωματισμούς. Κυριαρχεί τό μπέξ και τό μπλέ με στίγματα από μεταξή μικροσκοπικά κόκκινα επάνω εις τής πιέτες. Με φράκο και σμόκιν μόνον υποκάμισα πικέ με ένα κουμπί, á l'Anglais. Μανικέτιν πάντοτε με άλυσσίδες, τά λεγομένα Manchettes-Chainettes και κολλάρα διπλά, double-rabattus.

ΚΑΛΤΣΕΣ — Διά τάς κυρίας έξακολουθεί ή βασιλεία των άζούρ. Διά τους άνδρας συνειθίζονται ριγέ, αλλά με φιλές ριγές από πάνω έως κάτω, πρό πάντων κόκκινες.

ΤΙΡΑΝΤΕΣ—Πολν τής μόδας ή τيرانτες «Micado». Πολν έλαφρα και πολν κατάλληλοι δια τόν τόπον μας. Συνειθί-

ζονται όμως και αι όρθοπεδικαί, προσδίδουσαι άρρενωπιόν παράστημα.

Β. ΚΑΣΔΩΝΗΣ

ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ — Βασιλεύει και έφ'έτος ή μποτίτσα σεβρώ, μάλλον μυτερή, με ποντινί από λουστρίν, έπίσης μυτερό προς τά μέσα. Τακούνι γαλλικό πέτσινο, ύψους 3 έως 3 1/2 εκατοστών, με κουμπιά δε ως επί τό πολν.

Θὰ εἶνε πολὺ ἐπίσης τῆς μόδας ἐρέτος ἡ χρωματιστὲς μπο-
τίτσες. Ἐλαφρὰ ὁμῶς χρώματα καὶ ἀνοικτὰ. Μπέζ, μπέζ-πάλ,
γκρι-πέριλ, γκρι-κλαίρ, γκρι-πλόν καὶ σαμπάνι. Εἰς τοὺς
χορροὺς κυριαρχοῦν πάντοτε ἡ γόβες ἀπὸ λουστρίνι ἢ ἀτλάζι,
τοῦ αὐτοῦ πάντοτε χρώματος μὲ τὸ φόρεμα.

Διὰ τοὺς κυρίους συνειθίζεται ἐπίσης μπότα μὲ κορδόνια
à la Derby μὲ αὐτιά, ἀπὸ δέρμα Box, ἀδιάβροχον δηλαδὴ,
ἢ Box vernis, ἀδιάβροχον ὁμοίον μὲ τὸ λουστρίνι περίπου,
δέρμα θυμασίον, τὸ ὁποῖον ἀσφαλῶς θὰ ἐκτοπίσῃ τὸ εὐφρα-
τον λουστρίνι.

Παπούτσια περιπάτων ἐξοχικῶν, ἐκδρομῶν κ.λ. συνειθίζονται
τὰ «Κόμοφορταμπλ», χονδρά, ἐξώρραφα, ἀνετα, ὁμοια μὲ τὰ
Ἀμερικανικὰ, μὲ πόντες φαριδιές.

Εἰς τὰς ἐσπερίδας κ. λ. κατηργήθησαν ἐντελῶς ἡ μπότες.
Μόνον σκαρπίνι ἐλαφρὰ μὲ κορδόνια, ἀπὸ λουστρίνι ἢ καὶ σεβρώ.
Ἄλλὰ δὲν ἔδυσεν, ἐνοεῖται, ἡ βασιλεία καὶ τῆς κλασσικῆς
γόβας, ἡ ὁποία φορεῖται μόνον μὲ φράκο

ΖΑΪΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΑΥΤΟΜΑΤΟΣ ΠΟΤΙΣΤΡΑ

Μελέτη ἐμβριθῆς καὶ μακροχρόνιος ἀπέδειξεν ὅτι τὸ σύστημα τοῦ
ποτίσματος τῶν κτηνῶν, τὸ μέχρι τοῦδε ἐν χρήσει, εἶναι ἐλαττωμα-
τικὸν καὶ πληγμμελές, συντελοῦν εἰς παντὸς εἶδους διαταραχὰς τοῦ
ὀργανισμοῦ τῶν κτηνῶν καὶ εἰς τὴν μετάδοσιν κολλητικῶν νόσων,
οἷα ἡ μῆλις, ἡ γρίπη, ἡ φυματίωσις, ἡ ἀρθρώδης στοματίτις κτλ.
Ὁ ἐπικτηνίατρος κύριος Γ' Πιλάβιος μελετήσας καλῶς τὸ ζήτημα
τοῦτο ἐπενόησεν ἰδίῳ συστήματι σκευῆν παροχῆς τοῦ ποτίσματος
ὕδατος εἰς τὸ στατὸν κνήσος, τῆς ὑπόδειγμα ἐξέθεσεν εἰς τὴν Διεθνή
Ἐκθεσιν, τιμηθεὶς διὰ χρυσοῦ βραβείου.

Τὰ πλεονεκτήματα τὰ ἐπιτυγχανόμενα διὰ τοῦ νεωτάτου συστή-
ματος ποτίσματος τῶν στατῶν ζώων, δὲν ἀφορῶσι μόνον τὴν καθόλου

ὕγιεινῃ αὐτῶν, ἀλλὰ ἐπεκτείνονται καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς καθόλου λει-
τουργίας τῆς ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας τῶν σταύλων καὶ ἰδίως ἐκεῖνων,
ἐν οἷς ἐνοικεῖ μέγας ἀριθμὸς ζώων, οἷοι εἶναι οἱ τῶν Τροχιδορόμων,
τῶν Μεταλλευτικῶν ἑταιριῶν, οἱ τοῦ Στρατοῦ, τὰ γαλακτοκομικὰ
βουστάσια. κλ. Διὰ τοῦ συστήματος τούτου, δύναται καὶ ἐν μόνον
ζώων ἰδιαίτερος καὶ κατὰ μόνος καὶ ἀπειρὸς ἀριθμὸς τοιοῦτων συγ-
χρόνως, ὑφ' ἑνὸς καὶ μόνου ἀτόμου, κατὰ βούλησιν καὶ ἐντὸς βραχυ-
τάτου χρονικοῦ διαστήματος νὰ ποτίζηται, τοῦ πρὸς τοῦτο ὕδατος,
παρεχομένου, εἴτε διαρκῶς καὶ ἀνεξάντλητης διὰ τῆς αὐτομάτου πλη-
ρώσεως τῶν ποτιστῶν, εἴτε καὶ καθ' ὄρισμένην ὥραν τῆς ἡμέρας,
ὡς τοῦτο νῦν εἴθισται, ἀνάλογως τῶν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ σταύλου
ἐκάστοτε παρουσιαζομένων ἀναγκῶν καὶ ἐκτάκτων περιστάσεων. Καὶ
ἐν ᾧ μὲν ἄφ' ἑνὸς ἐνεργεῖ τὴν δι' ἑνὸς μόνου ἀτόμου πλήρωσιν, εἴτε
μιάς ἰδιαίτερος, εἴτε καὶ πλειοτέρων, εἴτε καὶ πασῶν συγχρόνως τῶν
ἐν τινὶ σταύλῳ ποτιστῶν, ἐπιτρέπει ἄφ' ἑτέρου, δι' ἑνὸς ἐπίσης ἀτό-
μου καὶ τὴν ὁλοσχερῆ ἐκκένωσιν τῶν ἰδίων τούτων δοχείων. εἴτε
κατ' ἰδίαν, εἴτε καὶ συγχρόνως, τοῦ ἐν αὐτοῖς ὑπολειπομένου ὕδατος
χρησιμεύοντος ἅμα διὰ τὴν πλύσιν τοῦ σταύλου.

ΤΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Εἰς τὰ καπέλλα ἡ παρισινὴ μόδα ἐρέτος τείνει νὰ δώσῃ τὰς
ἐξωφρενικωτέρας διαστάσεις. Τὰ σκιερὰ χρώματα ἐξηφανίσθη-
σαν ἀπὸ τὰς χαριτωμένας κεφαλὰς τῶν κομῶν Παρισινῶν,
καθὼς καὶ τὰ μαῦρα. Ἄλλ' οὔτε καὶ τὰ ἀνήθη συνειθίζονται
πλέον. Φανταζί! καὶ πάλιν φανταζί! Ἀπὸ πτερὰ διάφορα καὶ
ἀνοικτῶν χρωμάτων πρὸ πάντων. Τὸ μόνον στόλισμα εἶναι ἐν
παραδείσιον πτηνῶν γαρνιρισμένον μὲ κορδέλλες. Χρώματα

κυριαρχοῦντα εἶναι τὸ ζωρὸν κόκκινον, τὸ ζῶν-καπουσίν, τὸ
βέρ-ντέ-νίλ καὶ πρὸ παντὸς τὸ ζωρὸν πράσινον ἐν συνδυασμῷ
μὲ μπλε-ζαντάρι. Φόρμα δὲ μεγάλη, τεραστία, μὲ πολλὰς πτυ-
χὰς ἐμπρὸς καὶ σχεδὸν ὀρθὴ ὀπίσω.

F.

ΤΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Πολὺ πολὺ τῆς μόδας ἐρέτος εἶναι διὰ τὰς κυρίας σχήματα
στρατιωτικὰ. Καθούρ, μακροῦ μπερτα. Ἐκεῖνο ὁμῶς τὸ ὁποῖον
χαλῆ κόσμον κυριολεκτικῶς εἶναι τὸ σχῆμα τῶν ἐπανωφοριῶν
τῶν δραγόνων, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ αὐτὸ πρὸς τὸ παλαιὸν τῶν
ἀξιωματικῶν τοῦ Μηχανικοῦ, μὲ τὴν διαφορὰν ὅμως ὅτι εἶναι
χρώματος μπλε ζαντάρι, γαρνιρισμένον μὲ κόκκινα τσόχινα φι-
λέτα, μὲ διπλὴν σειρὰν 8 κομῶν μεταλλικῶν χρυσῶν ἐμπροσθεν,
μὲ τρία ὀπίσθεν, ἅτινα κομῶννόντα τὸ ὀπίσθεν μέρος σχηματί-
ζουν τὴν μέσην καὶ ἀνὰ 4 εἰς κάθε μανίκι. Ἀπὸ μέσα γαρνίρεται
πάντοτε μὲ κόκκινη τσόχα εἶναι δὲ μακρὸν μέχρι τῶν σφυρῶν.

J.

ΑΡΩΜΑΤΑ

Μεταξὺ τῶν ἤδη ὑπαρχόντων ἀρωμάτων τουαλέτας, τῆς
Idéal καὶ τῆς Coeur de Jeannette ἀναφαίνεται ἐρέτος καὶ
τρίτη τοῦ αὐτοῦ καταστήματος μὲ τὰς 2 ἄλλας τοῦ Haubi-
gant ἢ Delice, ἡ ὁποία εἶναι πλέον ἐλαφρὰ τῶν ἄλλων ἀλλὰ
κατὰ πολὺ ἀνωτέρα ὡς πρὸς τὴν ὀσμὴν. Τὸ ἄρωμα αὐτὸ εἶναι
τὸ μᾶλλον περιζήτητον μεταξὺ τῶν Παρισινῶν, ἀλλὰ δυστυχῶς
μόνον διὰ τὰς ἐχρούσας βαλάντιον πλήρες, καθόσον εἶναι ἀκρι-
βώτερον ὄλων τῶν ἤδη ὑπαρχουσῶν.

LA PERLE

Βγαλμένη μέσα ἀπὸ τὴν σωρείαν τῶν αἰώνων, ἔρχεται καὶ πάλιν
νὰ πάρῃ τὰ πρωτεῖα εἰς τὸ ζήτημα τῆς τουαλέτας τῶν κυριῶν
μία ἀπὸ τὰς πλέον ἐν χρήσει μεθόδους των.

Ὅλοι θὰ γνωρίζουν πόσον οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς ἐξεθείαζον τὰ
χρώματα τὰ ἔγοντα τὴν προέλευσιν των ἀπὸ τὰ πλέον εὐγενῆ
προϊόντα τῆς θαλάσσης. Τὰ μαργαριτάρια π. γ. δι' αὐτῶν αἱ
ἀρχαῖαι ἐστολίζοντο ὅχι μόνον θέτουσαι αὐτὰ ὡς κοσμήματα ἀλλὰ
κάμνουσαι δι' αὐτῶν καὶ διαφόρους σκευασίας αἱ ὁποῖαι εἶχον
σκοπὸν νὰ ἀποτελειώσουν τὸν στολισμὸν των ὡς πρὸς τὸ πρόσωπον.

Καὶ ἤδη ἀναφαίνεται πάλιν ἡ μέθοδος αὕτη, ἡ ὁποία σήμερον
κατήντησε νὰ κατακτήσῃ ἐντελῶς τὰς Παρισινὰς ἢ μᾶλλον τὸ
πρόσωπόν των. Τὰ λεπτὰ λεπτὰ μαργαριτάρια τὰ ὁποῖα εἰς τίποτε
δὲν μποροῦν νὰ χρησιμεύουν, τὰ κοπανίζου καὶ δι' αὐτῶν γίνε-
ται ἡ πλέον ἀθῶα καὶ καλλιτέρα συνάμα σκευασία διὰ τὴν
τουαλέταν τοῦ προσώπου.

MME CLARA STINIS

ΤΑ ΦΥΤΑ ΣΑΣ

Τὰ σαλόνια ἐρέτος τὰ στολίζουν τὰ φοινικοειδῆ. Κέν-
τιες, Λατάνιες, Κορύφες, Φιγουράρον πολὺ ὁμῶς τὰ κω-
νοφόρα. Ἡ θαυμασία καὶ σπανία Ἀρροκάρια, ἡ Δράκαινα-
Γιοῦγκα, ἡ Δράκαινα-Ραδιάνα, ἡ Δράκαινα-Ἰντιβίζα. Διὰ
τὰς εἰσόδους οἱ Φοίνικες τῶν Καναριῶν, οἱ Χαμέροπες Ἐξέλεσα,
οἱ Χαμέροπες Κούμελις, τὰ Εὐώνυμα καὶ ἡ Τούγιες.

Προσοχὴ ὁμῶς μεγάλη. Εἶναι πολὺ εὐπαθῆ τὰ πλείστα.
Πρὸ παντὸς φῶς. Φῶς ἀπλετόν. Τὸν χειμῶνα θέλουν ζέστην,
τὸ καλοκαίρι δροσιά. Καὶ ἀκίνησιαν. Ὅχι ποτ' ἔδω καὶ ποτ'
ἐκεῖ. Ἄν τὸ σαλόνι δὲν ἔχει φῶς, νὰ τοποθετοῦνται ἄλλου καὶ
μόνον κατὰ τὴν jour-fix νὰ μεταφέρονται μέσα. Προσοχὴ καὶ
εἰς τὸ νερό. Μὴ ἀκούετε τοὺς κηπουροὺς λέγοντας: Ἡ Λατά-
νια θέλει νερὸ κάθε τρεῖς μέρες καὶ ὁ Φίκος κάθε τέσσερις. Τὸ
ζήτημα τοῦ νεροῦ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν καιρὸν, ἀπὸ τὴν θέσιν.
ἀπὸ τὴν θερμοκρασίαν, ἀπὸ τὸ φῶς κλ. Προφανές ὅτι τὸ χῶμα
στεγνώνει γρηγόρα εἰς τὸν ἀέρα, καὶ γρηγορώτερα μὲ βορρῆν,
τὸ καλοκαίρι καὶ εἰς τὰ ρεύματα. Συνήθως οἱ φυτοκόμοι ἐρω-
τοῦν τὰ φυτὰ ἂν θέλουν νερὸ κτυπῶντες τὴν γάστραν μὲ τὸ
δακτυλίδι τους. Ἀναλόγως τῆς ὑγρασίας τοῦ χῶματος ὁ ἦχος
εἶναι ξηρὸς ἢ ὀξύς. Εἶναι δύσκολον ὁμῶς νὰ συνειθίσῃ αὐτὸν
μία κυρία ποῦ τῆς ἀρέσει νὰ περιποιῆται μόνη τῆς τὰ φυτὰ
τῆς. Προτιμώτερον ἕνα πιατάκι μὲ νερὸ κάτω ἀπὸ τὴν γάστρα.
Τὸ φυτὸν ἀπορροφᾷ νερὸ ὡσάν τις διψᾷ. Ἀποφεύγει κανεὶς ἔτσι
τὴν καθημερινὴν φροντίδα.

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΑΝΘΩΠΩΛΕΙΟΝ